

Giới thiệu Trường An Trì Mộ

Trường An Trì Mộ - đang tiến hành – Phong Trữ Đại

Giới thiệu truyện ngôn tình trọng sinh cổ đại này:

Ở kiếp trước, tình cảm của hắn và nàng được hình dung bằng câu "Hai hàng nước mắt đem trả ngọc, hận lúc còn son chẳng gặp chàng", cũng vì thế mà hắn nghĩ rằng cả đời này nàng không dám động thủ.

Vì vậy khi được trùng sinh lại kiếp này, thái tử điện hạ quyết định cẩn thận từng li từng tý, ra tay phủ đầu. Quyết không để cho nàng ta thoát, cá chui vào lưới, nhẽ đâu lại để lọt? Đã rút kinh nghiệm một lần, hắn tất sẽ mang cô nương ấy quay lại bên hắn, chẳng quản khó nhọc.

Hắn biết hoàng hậu nương nương đã nhìn trúng Thịnh Trì Mộ, nữ nhi của Định Viễn Hầu làm thái tử phi cho mình, Nhậm Tư đã bị phần tuyệt vọng, quyết lấy cái chết để tỏ rõ quyết tâm. Lúc thái giám lấy bức họa của nàng ra, hắn đã đâm sầm đầu vào cột hôn mê bất tỉnh.

Ngu muội, si mê và xuẩn ngốc quá.

Tuy nhiên, cũng không hẳn là không có cái lợi, ít nhất hắn được bắt đầu lại mọi thứ từ đầu. Sau khi tỉnh lại, hoàng hậu nương nương đồng ý từ hôn, thế nhưng thái tử Nhậm Tư lại không kịp mặc quần áo chỉnh tề, chạy như bay than trời khóc đất đòi cưới cô nương Thịnh gia cho bằng được.

Rốt cuộc, tình thế này là sao đây thái tử Nhậm Tư? Liệu mảnh tình duyên này có sai lầm quá không?

Hắn đã thuyết phục cô nương như thế nào? Sau cùng, tình yêu có một thứ tiếng nói riêng, chẳng biết nó đã thì thầm gì với thái tử Nhậm Tư, khiến hắn si mê cô nương hắn vừa chối bỏ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Từ núi Tây Tuấn đến thủ phủ Trường An ước chừng còn khoảng một trăm năm mươi dặm, đoàn kiệu hôn từ Mạc Bắc đến, vất vả, mệt mỏi lúc này đang ở trên đường núi gập ghềnh uốn khúc, thông thả mà đi.

Công tử tài giỏi tuần lã trong thành Trường An cũng có tám mươi, một trăm, đều là mối tốt, lại còn chưa hề lập gia thất. Hiện giờ, đương kim Thánh thượng lấy chữ trị quốc, công tử thế gia trong thành phần lớn đều lấy nói nhiều, văn vẻ làm tài mới. Phu nhân Định Viễn Hầu chọn tới chọn lui mãi không thấy ai vừa mắt. Trường nữ năm nay đã mười sáu. Từ thành Trường An truyền tới một thánh chỉ, phong trưởng nữ của Định Viễn Hầu làm Thái tử phi. Chọn ngày lành tháng tốt hộ tống Thịnh Trì Mộ tới thành Trường An.

Định Viễn Hầu phu nhân sau một đêm trắng tóc, Thái tử thành Trường an kia là một công tử quần là áo lượt hay sao? Tài năng của hắn vang tới cả Mạc Bắc, sao có thể xem là người bình thường.

Lúc này đoàn người đã đi tới núi Tây Tuấn, tiếp tục đi về phía nam, cũng đã sắp tới Trường An. "Quận chúa, chúng ta còn mấy ngày nữa mới tới thành Trường An, Thánh thượng nếu đã chọn người làm con dâu, sao tới giờ vẫn chưa phái người đi đón?" người nói chuyện bên cạnh Thịnh Trì Mộ là nữ hầu của nàng.

Cũng không thể trách nữ hầu nóng giận, chẳng là lúc đó, thiên hạ đại loạn, Nhâm gia từ trong loạn thế trở nên giàu sang, chiếm núi làm vua, vào rừng làm cướp là giặc. cũng có thể xưng vương một vùng. Thế nhưng lại bị triều đình phái quân đàn áp. Nhâm gia thừa dịp đó muốn thu tóm toàn bộ thiên hạ.

Cụ cố của Thịnh Trì Mộ đã có công bình định thiên hạ, được hoàng đế sắc phong làm Định Bắc Hầu. mấy năm nay vẫn luôn sống ở Mạc Bắc.

Thô khôn mà chết chó săn cũng không còn. Kéo dài mấy đời, mọi chuyện cứ như thế mà ăn sâu bán rễ, núi sống từ đó vùng như thạch bàn.

Con cháu Thịnh gia trước giờ không hề có bất cứ dã tâm gì, ngược lại an cư lạc nghiệp nơi quan ngoại. Thay Hoàng thượng trấn áp bọn người man di ở Mạc Bắc, cũng coi như là có công lao xuất sắc. được Hoàng đế coi trọng, Thịnh Trì Mộ được phong làm quận chúa.

Thịnh Trì Mộ đang ngủ bị xe ngựa lắc lư làm tỉnh dậy, trước mắt vẫn là nghìn dặm đường xa, xe ngựa đi trên đường núi rất lâu nữa mới tới. Một lúc mới nhớ đến những lời nữ hầu vừa nói, đôi môi nhấp nháy, "Những lời này từ nay về sau đừng nói thêm nữa. Đến Trường An chính là sống nhờ sống gửi, mặc kệ ta gả cho ai, đều phải tuân theo quy tắc trong thành. Nữ hầu, trước mắt người là người thân cận nhất của ta, nên lời nói càng phải cẩn trọng mới phải."

“Vâng.” Nhũ mẫu tuy miệng trả lời như thế, nhưng trong lòng có chút không phục.

Nàng tuy được gả vào Trường An để kết thông gia, nhưng không phải vì muốn nịnh bợ này kia. Nàng là viên ngọc quý trên tay Định Viễn Hầu, từ nhỏ đã là một thiên kim tiểu thư, lại được giáo dục kĩ lưỡng, cầm kỳ thi họa, ca phú đều có tay nghề đứng đầu. Tuy người Mạc Bắc phần lớn đều thô lỗ cầu thả. Nhưng quận chúa lại là một mỹ nhân trong veo như nước, yêu kiều như hoa. Sao có thể để người ở đây coi thường?

Đây là tâm lý của phu nhân không muốn nhi nữ phải gả đi xa, không muốn nàng chịu ủy khuất, chọn tới chọn lui không được ai. Bất thành linh thánh chỉ rớt xuống đầu. Thái tử gia muốn lấy, không muốn gả cũng phải gả.

Nhũ mẫu tự thấy ủy khuất thay cho quận chúa. Thịnh Tri Mộ hòa nhã, tuyệt hảo, trí tuệ hơn người, Thái tử gia cùng lắm là tên vô dụng bất tài, không làm nên trò trống gì, làm sao xứng với nàng?

Xe ngựa đi ra khỏi khe núi, Thịnh Tri Mộ hạ màn che xuống, đúng lúc đến giờ ăn cơm, đoàn xe dừng lại ăn một bữa.

“Gi vậy?” nhũ mẫu bước ra dò hỏi.

Đột nhiên bốn xung quanh vang lên tiếng tuốt kiếm. Nhũ mẫu vô cùng lo sợ cổ tay không cầm được mà run, sắc mặt trắng bệch. Chỉ nghe thấy tiếng gió lạnh thấu xương trong sơn cốc làm mây lá cờ bay bay.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu thư được Hoàng thượng ngự phong Ninh An quận chúa, kẻ nào dám lớn mật như thế?” nhũ mẫu cũng giống như những nữ nhân khác ở Mạc Bắc, đều học chút võ phòng thân. Hiện giờ trước tình thế nguy cấp, bà theo bản năng đứng trước bảo vệ Thịnh Tri Mộ.

Gương mặt Thịnh Tri Mộ trắng nõn, lạnh lùng như hoa lê đầu mùa xuân, nàng buông nhẹ tay của nhũ mẫu, giọng nói khe khẽ, trầm trầm “Chớ lên tiếng.”

Nhũ mẫu không dám nói thêm nữa.

Lúc này, người đánh xe gõ gõ lên vách ba cái, cung kính nói rằng, “Quận chúa, có phi khấu cướp đường, người của chúng ta đã giao ra cờ hiệu và binh khí nhưng đối phương vẫn không chịu đi.”

Thịnh Tri Mộ thân là nữ nhân, không tiện xuất đầu lộ diện, mày liễu khẽ nhướn, “Có bao nhiêu người?”

Người đánh xe đi nghe ngóng một lượt, sau đó nói, “Không dưới trăm người, xem ra bộ dạng không giống phi khấu cho lắm.”

Lúc này, nhũ mẫu mới hừ một tiếng, lầm bầm nói, “Tới đây đi, chúng ta là người của Định Viễn Hầu, ngay cả bọn man di còn không sợ, còn sợ mấy tên giặc cỏ này?”

Lời này Thịnh Tri Mộ đã nghe quá nhiều, nhưng chiến công của Thịnh Gia là do phụ thân và ca ca giành về, không phải của nàng. Tuy rằng trong đoàn rước dẫu hơn phân nửa là tinh binh do đích thân Định Viễn Hầu chọn lựa, nhưng trong quân hiện giờ không có chủ soái, muốn đánh nhau chưa chắc chiếm được thế thượng phong.

Thịnh Tri Mộ cắn môi, hỏi nhỏ, “Hôm qua sau khi săn thú về, chúng ta còn lại bao nhiêu cây kiếm trúc?”

“Hồi quận chúa, chỉ còn hơn ba trăm.”

Trong đội ngũ rước dâu, mang theo vũ khí là không đúng với quy định. Cho nên số lượng đem theo cũng có hạn, bởi không thể đem một số lượng lớn binh khí vào hoàng đô, các tướng sĩ hiện giờ đến cung tên còn không có. Thịnh Tri Mộ dựa vào xe ngựa tập trung suy nghĩ, hình như đám người kia cũng không có ý định động thủ trước.

Thanh âm đẹp đẽ và tịch mịch tựa như dòng suối của Thịnh Tri Mộ truyền tới. “Truyền lệnh xuống, đem mũi kiếm cột vào kiếm tre, bọn họ dám xông tới, các ngươi cứ việc giết không tha, không cần lo lắng cho ta.”

Binh khí đúng là dài một tấc thì mạnh một tấc, người đánh xe hiểu rõ điều này vội vã gạt đầu.

Thịnh Tri Mộ lại nói, “Người của Trung thúc đi lên phía trước lấy nước, các ngươi phóng một ngọn diêm hỏa để báo cho bọn họ một tiếng. Trung thúc nhìn thấy sẽ tự biết phải làm sao.”

Quận chúa muốn họ vây đối phương lại từ hai phía khiến bọn chúng trở tay không kịp?

Người đánh xe suy nghĩ một chút, cho rằng trước mắt chỉ còn cách này. Hắn vội vàng nhảy xuống xe. Chỉ trong chốc lát, nhũ mẫu nghe thấy tiếng mưa tên bay đầy trời ầm ầm vang dội. Nghĩ đến tam quân do Thịnh Tri Mộ dẫn đầu liền cảm thấy lòng dạ yên ổn. Đám lưu manh không tài không nghệ bị dọa một trận mất hồn bỏ chạy.

Lúc này ngoài xe truyền tới một trận âm thanh hỗn loạn, hình như là tiếng vó ngựa, theo tiếng gió bay tới từ cõi chết. Thịnh Tri Mộ nghe thấy tiếng chém giết, rồi sau đó là những tiếng kêu thảm thiết.

Thật sự động thủ?

Nàng từng nghĩ đám người này thực sự không sợ chết, vậy mà chúng lại kêu gào thê thảm như vậy. Đỉnh núi đối diện truyền tới một tiếng cười, binh lính thu lại binh khí, không khí bốn phía phảng phất yên tĩnh trở lại, hồi lâu sau, ngoài xe vang lên tiếng nói trầm ổn tựa núi của Trung thúc, “Mặt tướng tôi chậm, khiến quận chúa sợ hãi rồi.”

“Bọn họ đi hết rồi sao?” Thịnh Trì Mộ không chắc chắn, trên mặt vẫn còn chiếc khăn che.

“Đã đi.” Thịnh Trung đem một vỏ kiếm để vào trong xe. “Vừa mới lấy về được, mời quận chúa xem qua.”

Thịnh Trì Mộ nhận lấy cảm trong tay, ngón tay mềm mơn trớn trên vỏ kiếm có khắc một viên minh châu đỏ. Cảm xúc bóng loáng tron tuột. Ngón tay nàng dừng lại, lo lắng nói: “Trung thúc, có thể đi rồi.”

Dứt lời nàng cầm vỏ kiếm vút xuống khỏi ghế.

Nhũ mẩu thấy tiếng động cảm thấy có chút không bình thường nhưng không dám lên tiếng.

Thịnh Trung vuốt cằm, “Được.” ngay sau đó bàn tay vung lên, “Khởi hành.”

Trải qua một phen náo loạn, đoạn đường sau đó không có bất cứ thứ gì xen ngang, trước mắt là quang cảnh náo nhiệt phồn hoa của Trường An. Hầu như không ai là không hiểu, đang ngồi trong kiệu hoa khảm ngọc châu tím kia chính là thái tử phi do hoàng thượng đích thân hạ chỉ. Người người đều bóp cổ tay thở dài một phen, nghe nói cũng là một nữ nhân tài ba nổi danh ở phương Bắc, nếu không thì đã không được chọn làm Hoàng hậu tương lai. Nhưng tại sao hồng nhan cứ nhất định phải gả cho vị thái tử gia trong đầu chẳng có mấy chữ kia?

Lúc mọi người tỏ ý đáng tiếc thì cũng là lúc, đoàn xe kia không được đưa ngay vào hoàng cung mà phải ở lại trong một dịch quán. Người xem lấy làm ngạc nhiên.

Thịnh Trì Mộ lại được dịp nghe nhũ mẩu nói, “Bọn người Nhậm gia thực sự khinh người quá đáng!”

Lúc đó Thịnh Trì Mộ đã thu xếp xong xuôi mọi việc trong dịch quán, y phục được đặt may trước đó cũng đã được mang tới. Thịnh Trì Mộ mặc bộ xiêm y màu cánh sen mềm mại, ngoài cửa sổ, bóng tùng hương đỏ lên khuôn mặt thoát tục như ánh trăng của nàng, dáng vẻ quả không vương chút bụi trần, tuyết tư yên phách. Ngọc cốt lộ hờn.

Thịnh Trì Mộ quả nhiên không chút nào để ý, nhàn nhạt hỏi lại, “Làm sao vậy?”

“Quận chúa biết vì sao hôm nay chúng ta vốn sẽ nhập cung lại bị an bài tại dịch quán không?” nhũ mẩu đỏ mặt tức giận, không đợi Thịnh Trì Mộ đáp lại đã nói, “Người đã bắt đắc dĩ gả cho thái tử điện hạ kia, vậy mà hắn còn không muốn thành thân. Lão nô đã hỏi thăm rõ ràng, hôm nay một tên tiểu thái giám đưa bức họa của người tới Đông cung. Vốn định treo ở đầu tường để hắn nhìn ngắm vài lần, nếu hắn thích ngay thì cũng là chuyện tốt. Vốn là chủ ý của Hoàng hậu nương nương. Ai dè, hắn nhất định đâm đầu vào tường kia, đang hôn mê!”

Nghe nhũ mẩu liên tiếp thở dài, nàng cuối cùng nhẹ nhàng hỏi, “Ta... xấu đến thế sao?”

Thấy quận chúa nhà mình đang có chút không tự tin về dung mạo, nhũ mẩu kinh ngạc lắc đầu, “Quận chúa sao có thể nghĩ như vậy? người là viên ngọc đẹp nhất, thái tử Nhậm gia có mắt như mù, hồ đồ hết nói nói. người biết không, ở Mạc Bắc có biết bao tướng sĩ muốn hỏi cưới người?”

Những điều đó Thịnh Trì Mộ đương nhiên biết, tự mình dọn dẹp hành lý, đổi mất thanh nhuận như nước lấp lánh, “Chúng ta chờ một ngày đi, nếu thái tử không muốn thành thân, không đợi hoàng thượng hạ chỉ, chúng ta sẽ lập tức về Mạc Bắc.”

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2

“Quận chúa, vốn là Hoàng thất khinh người quá đáng. Thái tử nếu đã không thích, chúng ta vẫn cứ ở lại Trường An làm gì? Hắn đã có thái độ như thế, người gả tới đó cũng chỉ sợ sẽ bị hấn ức hiếp. Quận chúa là tiểu thư cảnh vàng là ngọc nổi danh Mạc Bắc, nó... không đành lòng...”

Về mặt nhũ mẩu vừa đau khổ, vừa không cam tâm.

Thịnh Trì Mộ gói y phục lại, khoác áo tơ tằm đứng dậy thấp giọng nói, “Cha ta tuy là Định Viễn Hầu ở Mạc Bắc, nhưng cũng chỉ là bề tôi. Thịnh gia chúng ta bao đời vì Nhậm gia cúc cung tận tụy, chưa hề có ý đồ dòm ngó vương quyền. Nay hoàng thượng có ý chỉ, chúng ta nhất định phải theo.”

Nhũ mẩu tuy chưa từng nghe Thịnh Trì Mộ nói ra người trong lòng mình bao giờ. Nhưng bà thấy Hầu phu nhân lo liệu hôn sự cho Thịnh Trì Mộ, trong lòng nghĩ người được chọn chính là Tử công tử của Bình Nam quận vương phủ.

Tử công tử của Bình Nam quận vương – Tiêu Chiến là người văn võ song toàn, từng theo trưởng bối dẹp loạn quan ngoại. Chưa có thể thất. Tuần lễ

khôi ngô vô cùng. Hơn nữa lại chơi cùng Thịnh Tri Mộ từ thời tóc để chỏm. Nhìn đâu cũng thấy tốt hơn vị thái tử bất học bất tài kia.

Hoa nến chảy xuống từng giọt hồng nhạt, Thịnh Tri Mộ ra ngoài buồng trưởng. Cây tử đằng ngoài cửa sổ in bóng lòa xòa, lúc thì đưa qua đưa lại.

Nhũ mầu muốn thay nạng ra đóng cửa, chợt nghe trong buồng truyền tới thanh âm thanh tịnh của Thịnh Tri Mộ, “Mẫu thân, con không muốn gả tới Trường An.”

Thanh âm rất nhẹ, thân ở nơi đất khách quê người, cũng chỉ có thể ở tại nơi dịch quán này nghe được một câu như vậy, giọng quê hương quen thuộc mềm mại, khiến nhũ mầu lệ nóng chảy dài.

Không cần biết gả cho người nào, xa cách như vậy, ai không nhớ về quê hương? Quận chúa thích nhất cười ngửa, thích uống rượu, thích hòa vào thảo nguyên bao la, thích trời cao núi thăm. . . từ nay về sau, sẽ không còn nữa. . .

Nếu như Hoàng hậu nương nương đổi chủ ý, hoàng thượng ra mặt công khai thanh minh khắp toàn đô thành nhưng sợ phải nghe lời đàm tiếu của thiên hạ. Nếu hoàng hậu nương nương từ hôn, ngày mai nàng sẽ thu dọn hành lý, lập tức lên đường quay về Mạc Bắc. Vị thái tử kia, không gặp cũng tốt.

Nhũ mầu thở dài, cánh cửa ‘kẹt’ một tiếng khép lại.

Gió đêm thổi những cánh hoa xoan mềm mại, như khói, như sương.

Sợ là ban đêm nhiều người rảnh rỗi, đang chờ để chê cười Định Bắc hầu phủ, chê cười Thịnh Tri Mộ. Xem nàng ăn vận thể nào để vào thành Trường An làm thái tử phi, mà nay lại cụp đuôi xám mặt trở về Mạc Bắc.

Ngày hôm sau, trong hoàng cung vẫn chưa có tin tức gì, đối với việc An Ninh quận chúa đã tới Trường An, trong cung vẫn chưa có hồi đáp.

Nhũ mầu sai người vào cung tìm hiểu, ai nấy đều nói, thái tử điện hạ hôn mê đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, ngự y tra cứu vô số cuốn sách, nhưng vẫn chưa tìm ra bệnh trạng. Hoàng cung cứ thế mà hỗn loạn, mà hoàng hậu nương nương đối với việc đón con dâu là Thịnh Tri Mộ lúc này cũng lơ là.

Nói nhiều hơn thì nghe không hiểu, nhũ mầu chỉ thấy, hôm nay đầu đường cuối ngõ, ai ai đều đang bàn tán chuyện của An Ninh quận chúa, người thì xem trò vui, người thì thương hại, cảm thông. Chi hay tiệm trà lại thêm đông khách.

Vậy mà Thịnh Tri Mộ vẫn cứ bình thản ngồi trong sân làm mời cho cá, kéo hoa, đề thơ, vẽ tranh.

Nàng xem ra rất lạnh nhạt, không quan tâm người vui người buồn, một thân áo dệt, kéo mái tóc đen như mực, thanh tú thoát tục, không vướng bụi trần. Nhũ mầu lấy làm sợ hãi, một lúc nào đó tiểu thư nhà mình lại biến thành một đám mây mà bay đi không.

“Chúng ta đã chờ quá lâu rồi. Ngoài đường không biết ra sao cứ luôn miệng thảo luận, câu đầu tiên nói ra chính là “Núi không tìm ta, ta liền đi tìm núi”. Chi bằng người lấy danh nghĩa của Hầu gia đệ lên hoàng thượng một phong thư. Tốt xấu gì người cùng thái tử cũng có hôn ước, giờ hân đã hôn mê bất tỉnh, sự việc hệ trọng, người đi thăm một chút cũng không có sai.”

Tuy nhũ mầu nói như thế, nhưng trong đầu biết rõ, tiểu thư nhà mình có chút lạnh lùng, tính tình giống với con gái Mạc Bắc. Tuy rằng hào sảng phóng khoáng, nhưng ngang ngạnh không chịu gò bó. Mỗi lần ra khỏi nhà đều ung dung cười ngửa, nàng luôn mang theo khăn che mặt, giấu đi dung mạo như hoa như nguyệt.

Bây giờ nàng còn chưa biết phải xuất giá thể nào, huống hồ vì một tờ giấy hôn ước muốn Thịnh Tri Mộ đi thăm thái tử? Nàng hơn phân nửa là không chịu đi, chẳng qua là nhũ mầu vừa nghe trong cung người ta nói, thái tử rất tốt, có tài thao lược thì lấy làm kinh ngạc. Chẳng biết cô gia tương lai là nhân vật như thế nào. Lời đồn này có thật hay không. Nếu là người trên phố thù ghét. Quận chúa vì thế mà bỏ qua lương duyên, thì quả là không tránh khỏi đáng tiếc.

Nhũ mầu kiên nhẫn chờ đợi, một lúc sau, Thịnh Tri Mộ đặt bút lông vào nghiên mực, một bức hải đường xuân đồ sinh động. Nàng nhẹ giọng nói, “Không cần.”

Nhũ mầu ngạc nhiên, “Quận chúa, người không hiểu kỳ, thái tử là thực sự ngắt hay chỉ giả vờ?”

“Hoàng thượng và hoàng hậu không cần thiết phải lừa gạt ta.” Thịnh Tri Mộ nói một câu đủ làm nhũ mầu ngây ra như gỗ, “Ngày mai không có tin tức gì nữa chúng ta về Mạc Bắc.”

Ngày mai tới quá nhanh, mọi chuyện đảo ngược cũng nhanh không kém.

Trong thành Trường An như đang nghe truyện cổ tích, thỉnh giả đồng thời núm lưỡi cứng họng.

Vị thái tử thể sống thể chết không chịu thành thân kia sau khi hôn mê mười tám canh giờ, việc làm đầu tiên chính là chưa kịp mặc y phục chỉnh tề giày cũng chưa kịp mang, đem bộ dạng nhếch nhác chẳng ra sao chạy khỏi Đông cung. Đáng lẽ ra hoàng hậu đã ra mặt từ hôn, nếu con trai đã bảo không muốn đương nhiên hôn sự này không thể diễn ra được. Phụng ản đã lấy, vừa chuẩn bị lẫn mực đỏ thì Nhậm Tư như một cơn gió xông vào Vĩnh Yên cung. Hoàng hậu cả kinh, vội hỏi, “Tư nhi, con đã tỉnh?”

Nhậm Tư ôm cổ hoàng hậu, vẻ mặt kích động, “Con lấy, con lấy, đừng từ vợ con!”

Mã hoàng hậu kinh nghi hỏi, “Không phải con không muốn lấy tiểu thư Thịnh gia đến nỗi còn thề độc, thà đâm đầu vào tường cũng không thành thân sao?”

Thái tử úp úp mở mở cả buổi không nói một câu nên hờn. Nói tóm lại vẫn là không chịu từ hôn.

Không uống công quận chúa Thịnh gia nghìn dặm xa xôi từ Mạc Bắc tới Trường An. Cuối cùng cũng tóm được tâm của vị thái tử hư hỏng này rồi.

Mã hoàng hậu ngữ trọng tâm trường nói. “Từ nhi, mẫu hậu sớm đã nói với con, cô nương Thịnh gia, à An Ninh quận chúa là một nữ nhân có tri thức, hiểu lễ nghĩa, là thiên kim danh môn. Con chớ nghe người ngoài nói đâm ba câu mê hoặc. Nhậm gia chúng ta kết thông gia với Thịnh gia là lẽ dĩ nhiên, giao tình hai nhà thân càng thêm thân. Phụ hoàng con vẫn còn phải nhờ vào Thịnh gia bọn họ giữ gìn Bắc cương không phải sao?”

Câu nói phía sau vừa rơi xuống đã khiến sắc mặt Nhậm Tư có phần trắng nhợt, trong phút chốc như đang nghĩ tới điều gì. Hàng mi hấn cau lại, trầm giọng nói, “Nhi thần đã biết.”

Thịnh Trì Mộ đã thu xếp đủ hành lý để lên đường trở về Mạc Bắc. Nhũ mẫu đột nhiên chạy tới thông báo tin tức, “Quận chúa, chúng ta không đi được rồi.”

“Ừ?” Thịnh Trì Mộ thả cuốn sách đang ở trên tay xuống, đáng đáp tựa như bậc trí thức đặt nhiên tiêu sái.

Về mặt nhũ mẫu phức tạp, thờ dài nói, “Thái tử điện hạ vừa tỉnh dậy giống như trứng gà, lập tức thay đổi chủ ý, còn nói cái gì mà, không phải người hấn sẽ không thành thân.”

Đến Thịnh Trì Mộ lúc này cũng không thể nhìn ra ý đồ của Nhậm Tư.

“Ta thực sự phải ở lại Trường An sao?” tay Thịnh Trì Mộ mon trón cuốn cổ thư, thì thầm nói nhỏ.

Hai ngày nay Thịnh Trì Mộ luôn ở trong dịch quán, không hề bước chân ra khỏi cửa. Vẫn không muốn thương thức về phồn hoa đô hội của Trường An. Thiên hạ thái bình này cách rất xa Mạc Bắc. Nàng khẽ nhắc cảm, vùng này quần sơn xanh biếc, đỉnh núi phân đại. Cũng xem như chốn nên thơ. Trường An có núi xanh thăm lạnh giá, không giống với thảo nguyên xanh, cồn cát vàng mênh mông nơi cố hương của nàng.

Chính tại nơi đây, mãi về sau này, vậy khốn nàng cả đời cũng chỉ có cảnh đất khách quê người này mà thôi.

Thịnh Trì Mộ trang phục lộng lẫy chính thức gả vào Đông Cung.

Chiêng trống huyền ảo cả ngày, mười dặm Trường An tiệc rượu tung bừng. Kiệu hoa rước thái tử phi tiến vào cửa cung, hơi thở của núi non tấu lên một khúc chi ca giang sơn phồn thịnh.

Hon trăm người đi theo sau kiệu hoa, hồng trù lót trước vài dặm đường. Cách không xa là một tốp gần trăm người vừa hát vừa gõ trống. Tiếng trống đập vào đáy lòng Thịnh Trì Mộ như ném một hòn sỏi xuống mặt hồ phẳng lặng để lại một vùng nước lay động, chỉ nghe những âm thanh xa xôi vọng lại đó là lời hát thề “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.”*

*Nắm tay cùng người đi đến bạc đầu.

Hình như, rất rất lâu trước đây, lời này nàng đã từng nói qua. Người kia để lại cho nàng cả thấy vui buồn. Học được hi nộ ái ố, từ đó về sau một cái nhăn mày, một tiếng cười vang cũng đều là vì hấn.

Tâm tư cứ mê man theo tiếng trống khắp nơi. Thịnh Trì Mộ mơ mơ hồ hồ đã được đưa vào cung.

Pháo hoa trước cửa Đông cung chẳng khác gì nước chảy gấm hoa, thi nhau nổ tung ra, xác pháo đỏ thắm bay đầy trong không trung. Nàng đầu đội khăn đỏ được đón vào cửa cung, theo sau là nhũ mẫu cùng mấy cung nữ vận y phục đồ do hoàng hậu nương đưa tới. Bước qua chậu than đặt trước ngưỡng cửa. Một giọng nữ nhân lạnh lạnh “Giờ lành đã tới, đưa thái tử phi vào động phòng...”

Thịnh Trì Mộ mặc dù đã đọc qua biết bao kinh thư, nhưng không hề biết chuyện nam nữ sau khi thành thân sẽ làm những thứ gì. Nàng không nghĩ sẽ lại mất mặt đến thế, chỉ có thể thuận theo những sắp xếp của đám cung nữ. Xong xuôi, nàng ngồi ngay ngắn trên chiếc giường tân hôn đỏ thắm, ngón tay khẽ lướt qua từng họa tiết thêu trên nệm: thịnh đề liên hoa, chim uyên ương nghịch nước... hoa vẫn đều đều mà mềm mại, bút tích nhìn qua cũng biết đó là sản phẩm của một bậc thầy trong nghề làm ra. Bên dưới còn có một túi lụa đỏ, trong đựng chút táo đỏ, long nhãn, hạt sen, đậu phộng. Vừa này nàng mới được cung nữ giải thích qua, cái đó ngụ ý “Sớm sinh quý tử” chính là mong điều cát tường sẽ tới.

Nàng nghe được tiếng người bên ngoài lui tới, liền nghĩ có phải thái tử sắp về hay không.

Nhưng đợi chừng nửa canh giờ vẫn không thấy ai. Thịnh Trì Mộ không tránh khỏi có chút ưu phiền, nàng dù sao cũng chỉ là cô nương mười sáu tuổi, xưa nay vẫn luôn đoan trang tao nhã, nam nhân cũng không quen thân được mấy người, huống hồ lần này là đêm tân hôn động phòng hoa chúc.

Giữa lúc nàng đang suy nghĩ, bỗng giữa hai chân truyền tới một đợt sóng triều quen thuộc.

Mi mắt Thịnh Trì Mộ khẽ động, cuộc đời lần đầu tiên rơi vào hoàn cảnh quần bách như vậy, trong nháy mắt hai má nàng đỏ rực, nóng bừng. Tầm nất của nàng bị tấm khăn đội đầu đỏ gây cản trở, chỉ có thể khẽ cắn răng, thử thăm dò gọi một tiếng, “Nhũ mẫu?”

“Nhũ mầu vừa đi bên kia, thái tử phi nương nương có cần nô tỳ đi gọi người không ạ?” đây là tỳ nữ hoàng hậu nương nương ban tặng cho Thịnh Tri Mộ, tên gọi Xá Yên, dáng vẻ hoạt bát nhanh nhẹn, đôi mắt đẹp rất giỏi nghe ngóng từ phương.

“Được.” Thịnh Tri Mộ gật đầu, đôi môi đỏ mọng cắn chặt hơn.

Chỉ chớp lát, nhũ mầu đi tới, dặn dò tỳ nữ coi chừng bên ngoài, bà cầm tay Thịnh Tri Mộ, “Nương nương, người sao vậy?”

“Nhũ mầu,” Thịnh Tri Mộ rất khó mở lời, gò má như phả ra lửa hồng, “Ta...ta..hình như đến tháng.”

Nhũ mầu sợ hãi, “Cái này...cái này...làm sao có thể, không phải còn vài ngày nữa hay sao...” chớp mắt, nhũ mầu lại nghĩ, đúng là còn vài ngày, nhưng bọn họ từ Mạc Bắc xa xôi một mạch xuôi về nam. Đi ngàn dặm đường, cơ thể có chút không đúng cũng không có gì lạ, nếu không phải vì thái tử hôn mê hai ngày, đêm động phòng hoa chúc cũng không đến mức...

Nhũ mầu không biết làm sao cho phải, đúng lúc này ngoài điện truyền đến tiếng nói, “Thái tử điện hạ, mời...”

Bạn đang đọc truyện *Trường An Tri Mộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3

Trắng sáng như nước, tiếng chim tước nô đùa trong vườn hoa truyền tới. Nhũ mầu cả kinh, chỉ thấy trước mắt là bộ hỷ phục đỏ tươi được may tinh tế mỗi vạt áo đều lấp lánh ánh vàng thêu, xuống chút nữa là đôi chân thon dài đang bước vào, thái tử năm nay vừa mười chín tuổi, hàng mày đen tuấn lãng, cặp mắt đào hoa sáng rực, nhũ mầu trong lòng chấn động mạnh. Đây là người mà tiếng xấu truyền xa đến tận Mạc Bắc, thái tử điện hạ sao?

Nghe người ta nói là một tên quân là áo lượt, bất tài vô dụng. Trong đầu nhũ mầu suy nghĩ, hẳn nhất định sẽ ngồi trên ghế dựa, hai chân tréo nguẩy, tay cầm tẩu thuốc... nghĩ đến đây thôi đã thấy sợ hãi, lỡ thái tử miệng lệch mắt xếch, mặt mũi béo phì giống mấy tên công tử hay ăn chơi đàn đúm thì sao.

Thế nhưng, trước mắt lúc này là một thái tử ngũ quan như được tạc ra từ ngọc đang từng bước nhẹ nhàng đi tới. Bởi vì so với suy nghĩ, thực tế lại chênh lệch quá lớn như thế, nhũ mầu vẫn chìm trong choáng váng, không thể nói được một từ một chữ nào.

Thịnh Tri Mộ chỉ thấp thoáng nhìn thấy phía dưới khăn trùm đầu xuất hiện một đôi giày bó nam ngọc quý giá, nếu không sai đây chính là tướng công của nàng.

Bàn tay của Nhậm Tư ở trong tà áo run rẩy, đứng trước mặt Thịnh Tri Mộ, hẳn cúi xuống nhìn nàng bằng cặp mắt thâm trầm một hồi lâu. Nhũ mầu không phản ứng kịp, đang muốn nói gì đó, nhưng nghĩ lại dù gì quận chúa vẫn đang ngồi trước mắt, không thể tùy tiện được. Bà vất vơ hồi lâu không nói được câu nào, bỗng nhiên Nhậm Tư chợt khoát tay, “Tất cả lui ra.”

Thanh âm khàn khàn của thái tử điện hạ nghe ra vài phần mệt mỏi, nhưng vẫn vô cùng mê người.

Nhũ mầu nhũn mày, ngồi được trên người Nhậm Tư có mùi rượu gắt mũi, trong đầu lảo đảo, “Uống say như vậy, nếu như quận chúa khuyên không được thì phải làm sao?”

Bà vẫn đứng im, như định nói điều gì, Nhậm Tư nhìn thấy rất không vừa ý, “Lui ra.”

Giọng nói lạnh hơn mấy phần, nhũ mầu nghĩ không phải vừa tinh dậy đã đòi lấy quận chúa cho bằng được hay sao? Thế mà mới đêm động phòng hoa chúc đã không vui vẻ như vậy thì cần gì phải đồng ý hôn sự này. Trong đầu nhũ mầu dăm nghĩ như vậy nhưng thực tế lại không dám trái lệnh thái tử, vâng vâng dạ dạ cúi đầu khom người đi ra.

Thịnh Tri Mộ cố gắng ngó xuống, dưới thân đang ướt đẫm một mảng. Kì sinh lý của nàng tới đúng thời điểm không nên tới, ngón tay bấu chặt nệm đỏ khiến nó xuất hiện không ít nếp nhăn.

Những động tác nhỏ nhặt này đều rơi vào tầm mắt của Nhậm Tư.

Hóa ra nàng là một tiểu cô nương e lệ rụt rè như thế.

Khi nàng cùng nam nhân đó động phòng hoa chúc cũng như thế này... ánh mắt Nhậm Tư chợt uрон ớt, đưa tay gỡ bỏ tấm khăn trùm đầu nàng mang suốt mấy canh giờ xuống.

Tầm nhìn trong nháy mắt thông thoáng, trên có giá nền cao chiếu nhu quang ấm áp, dưới có Thịnh Tri Mộ thanh thoát xinh đẹp, gò má hồng nhuận, đôi môi đỏ tươi ướt át, tóc đen nhánh nằm gọn trong mũ phượng, vài lọn nhỏ rơi xuống bờ vai mảnh khảnh, khăn phủ đầu mở ra phô bày khuôn mặt mỹ lệ không chút tỳ vết, càng lộ vẻ xinh xắn động lòng.

Nàng ở trong căn phòng ngập tràn sắc đỏ có chút né tránh, không ngờ đụng phải ánh mắt của Nhậm Tư.

Nàng kinh ngạc, đứng trước mặt nàng lúc này là phu quân của nàng, dáng người cao ráo thẳng tắp, rắn rỏi kiên cường. Hắn đang nhìn nàng, nhưng trong ánh mắt kia có chút chấp mê, có chút mừng rỡ, còn có triền miên không dứt, thương tiếc, thống hận...

“Thái tử điện hạ...” Thịnh Trì Mộ khẽ cử động cơ thể một cái, thân dưới lập tức biến thành cảnh “nước tràn bờ đê”

Nàng không thể không xấu hổ đỏ mặt, ở Mạc Bắc nàng là một nữ tử nhã nhặn, tuy có thể ở trong quân nói cười vẽ tranh, nhưng đều do bọn họ không dám mạo phạm. Là một nữ nhân, nàng chưa từng phải đối mặt với tình cảnh trước mắt, vừa rồi nữ mẫu không thay nàng mở lời. Chẳng lẽ bây giờ nàng nói cho thái tử biết “Ta vừa đến tháng rồi?”; nàng còn cần mạng mà...

Nhậm Tư ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn thê tử khiến mặt nàng càng đỏ, vừa thẹn vừa vội. Chưa từng thấy nàng như vậy, hắn không nhịn được mà tiếp tục trêu đùa nàng.

Hắn không nói lời nào, chờ nàng, xem nàng có thể ngồi để hắn nhìn tới lúc nào,

Xá Yên đợi ngoài cửa đã gần một tuần nhang, thấy nữ mẫu ở hành lang uốn khúc cứ đi đi lại lại, thăm nghĩ trong phòng không có lấy một người hậu hạ, nếu thái tử điện hạ không biết làm gì thì sao.... Nên làm gì bây giờ?

Thế là Xá Yên nói to, “Điện hạ, người nên cùng thái tử phi uống rượu giao bôi.”

Nhậm Tư nhếch môi, “Ta biết, dặn dò xuống dưới, đêm nay không có lệnh của bản thái tử, không kẻ nào được phép quấy rầy.”

“Vâng.”

Xá Yên nghe lời, nhưng lại cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Thái tử điện hạ tuy là người hay cợt nhả, có chút say mê với những mỹ nhân xinh đẹp, cũng thường hay bắt chuyện vài câu. Thế nhưng chưa từng thấy làm mấy chuyện vượt quá giới hạn, cũng chưa từng nghe nói, thái tử điện hạ thực sự sủng ái ai, việc này là sao?

Thịnh Trì Mộ tránh né rất lâu, cuối cùng không nhịn được nữa, nhưng lại không có cách nào đứng lên, nàng rũ mi xuống, gương mặt trắng nõn, gò má hây hây, so với bình thường lúc này nàng như đang phát sáng. Nhậm Tư nhìn nàng một lúc mới thấy đây không phải trêu đùa nàng mà đang chọc ghẹo chính mình. Mồi lửa nóng hồi xông thẳng lên từ bụng dưới, tay chân máu nóng cuộn trào như đang kêu gào rầm rĩ.

Người không dám! Người không dám!

Ngay lập tức hắn cười nhạo thứ thanh âm đến từ giấc mộng kia, nhanh chóng chạy vào hiện thực.

Đúng, kiếp trước hắn không dám, nàng là nữ nhân đã có chồng, hắn yêu nàng nhưng sao có thể cưỡng bách nàng khiến nàng thất tiết chứ? Hắn suy nghĩ cho nữ nhân này suốt một đời, cho dù tương tư tới chết cũng không dám động thủ.

Nhưng hiện giờ không giống, nàng là thái tử phi được hắn cưới hỏi堂堂 hoàng, là nữ nhân danh chính ngôn thuận của hắn. So với tình cảnh trong giấc mơ, trước mặt hắn bây giờ mới chính là giấc mộng đẹp nhất.

Tối nay, hắn làm sao không dám? Hắn càng muốn để trời cao kia nhìn thấy, hắn muốn nữ nhân này.

Tay Nhậm Tư bắt lấy hai vai của Thịnh Trì Mộ, nam nhân sức khỏe, bóp hai vai nàng tới đau đớn, Thịnh Trì Mộ từ nhỏ chưa từng học võ, mặc dù xuất thân võ tướng thế gia nhưng thân thể mềm yếu không khác gì nữ nhân Giang Nam. Giờ Nhậm Tư bắt chợt gây khó dễ, nàng không có lấy một cơ hội trốn thoát. Bị ấn ở vai, chỉ sau một cái chớp mắt, nàng bị xô ngã ra giường, túi gấm đựng hạt sen, long nhãn, đậu phộng... bên dưới làm nàng bị đau, khẽ kêu lên một tiếng. Nhậm Tư đè nặng lên đôi môi của nàng, ngậm lấy cánh môi mềm mại.

Tên thái tử này đúng là một sắc lang. Thịnh Trì Mộ hai mắt tối sầm, lẽ nào sau này nàng phải sống với người như vậy tới hết đời? Thịnh Trì Mộ vốn tài trí hơn người, là một nữ nhân tài ba nổi danh Mạc Bắc, tuy rằng bình dị, dễ gần, nhưng cốt cách vẫn có chút kiêu ngạo. Nàng chường mắt những kẻ như vậy, nàng không thể cam tâm tình nguyện giao bản thân cho hắn.

“Thái tử điện hạ!” người hắn nồng nặc mùi rượu khiến nàng khó chịu.

Nhậm Tư ngừng lại, nhạy cảm nhận thấy hình như nàng đang mất kiên nhẫn và tức giận. Hắn chống tay dậy, đôi môi ửng đỏ, nhìn lúc này đúng là vừa hợp đôi với nàng.

Thịnh Trì Mộ lại tránh né, dáng vẻ ngượng ngùng vừa nãy như biến mất hoàn toàn, “Điện hạ, Trì Mộ vất vả mệt mỏi, ngồi xe ngựa ngàn dặm đường mới tới Trường An, chưa được một đêm ngủ ngon. Sợ rằng đêm nay không hầu hạ được điện hạ.”

Một lời roi xuống, ánh mắt Nhậm Tư theo đó mà đóng băng, mặt mày đen kịt, hắn cắn răng, gằn mạnh từng chữ, “Là không thể hầu hạ hay không muốn hầu hạ?”

Nói thật đi, người trước đây, người bây giờ đều giống nhau. Thịnh Trì Mộ đang muốn nói gì bị Nhậm Tư lạnh lùng cướp lời, “Người nghĩ tới người kia đúng không? Người vẫn muốn gả cho hắn đúng không? Thành thân với ta người thấy ừ khuất lắm đúng không?”

“Điện hạ nói gì, tiếp nghe không hiểu.” Thịnh Trì Mộ căn bản không hiểu nổi hắn đang nói cái gì, gì mà người này, người kia chứ? Nàng không hiểu hắn đang nói tới ai.

Nhậm Tư liếc mắt, “Trong lòng ngươi hiểu rõ.”

Chẳng lẽ thái tử điện hạ này có sở thích là chơi trò đoán đồ sao? Thịnh Trì Mộ không rõ lắm, chỉ biết trước mắt bị người như vậy đè dưới thân không chút khách khí khiến nàng cảm thấy rất không quen. Ở Mạc Bắc nàng là An Ninh quận chúa, là viên ngọc quý được Định Viễn hầu nâng niu trên tay. Nhưng ở Trường An này, nàng chỉ là một viên gạch thô bị người ta tùy ý quăng quật mà chẳng dám phản kháng, chỉ có thể im lặng cúi đầu.

Sắc mặt Thịnh Trì Mộ lạnh lạnh như sương, khiến hắn cảm thấy lúc này nàng như gần mà lại rất xa, tựa như cơn gió mê hoặc lòng người, hắn không sao nắm bắt được.

Tay Thịnh Trì Mộ nhẹ nhàng chặn ở vai hắn, nhẹ giọng nói, “Mẫu thân Trì Mộ quả thực từng có ý muốn tìm một tướng sĩ tốt cho Trì Mộ. Nhưng nữ nhân Bắc Cương bọn thiếp tính tình hào phóng lại kiên định, nếu thực sự đã có người trong lòng, Trì Mộ đã không gả cho người.”

Những lời nàng nói không giả.

Nhậm Tư phản ứng kịp, năm tháng như chó chạy, cũng không biết trời xanh đang mưu tính cái gì, đã là hai kiếp, kiếp này với kiếp trước không giống nhau, nàng hiện là thê tử của hắn, cần gì phải lo sợ Tiêu Chiến?

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa nàng đã không phải là thái tử phi của hắn.

Chính tai nghe nàng nói, trong lòng nàng tạm thời không có ngưỡng mộ nam nhân nào. Mặc dù đối với nàng, hắn không khác gì người lạ, nhưng không có tên kinh địch Tiêu Chiến kia thật tốt, hắn mới là người gần cận bên nàng, muốn ôm muốn nói, hắn còn dư sức.

Nghĩ vậy mà lòng Nhậm Tư tốt trở lại, dùng vật áo đồ lau khô miệng. Thịnh Trì Mộ bị hắn làm loạn một lúc, bây giờ mới nhớ tới nguyên do không thể hầu hạ hắn ngủ là gì, vội vã rút tay về, “Trì Mộ mới tới Trường An, thân thể không được khỏe, tối nay vừa vận không đúng lúc, quả thực không thể...”

Nghe nàng nói hắn nhú lông mày, quan sát nàng vài lần từ trên xuống dưới.

Thịnh Trì Mộ mím môi không nói, ánh mắt tránh né.

“Được.” Nhậm Tư đồng ý.

Hắn nghe theo?

Thịnh Trì Mộ có chút kinh ngạc, lại có chút xúc động không thể kiểm soát. Không nghĩ tới hắn đột nhiên chịu thân thiện, tối nay là đêm động phòng, nàng không phải là quá hiếu kỳ với phu quân của mình, nhưng trước giờ ấn tượng về hắn đã sớm rơi xuống đáy vực từ lâu. Thật không ngờ hắn không tệ đến mức ấy, vẫn biết lắng nghe. Lòng nàng không kìm được khẽ nảy lên.

Nhưng Nhậm Tư lại chống nót một cánh tay xuống, nàng mở to hai mắt, hai người kín kẽ chòng lên nhau ở một chỗ. Nàng cảm thấy cơ thể hắn có chút biến hóa, khiến người khác thẹn thùng...

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 4

Khung xương Nhậm Tư thon dài, lúc đè xuống như vậy khiến Thịnh Trì Mộ không thở nổi, đẩy hắn ra, “Ta, ta... thực sự không được...ta sẽ không...”

Nhậm Tư nhú lông mày.

Nói ra lời này chắc nàng đã hiểu, nàng từng xem qua không ít tranh, biết rõ nên làm thế nào, thế nhưng...nàng chưa hề có kinh nghiệm thực chiến...

Hắn không khi dễ nàng nữa, trở mình nằm xuống nệm êm. Ánh mắt bốn cột có phần ngà ngà say nhìn nàng cười ha ha.

Thịnh Trì Mộ ngồi trên giường lúng túng, đứng dậy nhưng không dám nói với Nhậm Tư là đi đâu, nàng chỉ nói, “Ta đi tìm nhũ mẫu lấy chút đồ.”

Nhưng khi nàng vừa động thân, phía sau truyền đến tiếng nam nhân lạnh lạnh, “Lúc này ngươi đi ra ngoài, người khác nhìn thấy sẽ nói bản thái tử thế nào?”

Thịnh Trì Mộ không giải thích được, “Chẳng lẽ họ dám nói này nói nọ sau lưng điện hạ sao?”

Hắn nghiêng rặng nghiêng lợi từ trên giường hẹp xoay người đứng lên, bắt được cổ tay mềm mại ngọc ngà của Thịnh Tri Mộ, phát câu, “Bản thái tử tránh làm sao được miệng lưỡi khắp nơi?”

“À?” có vẻ nghiêm trọng như vậy không? Tâm Thịnh Tri Mộ như nổi trống, nghĩ tới điều thái tử nói đúng là... làm người ta khó xử.

Cả phòng ngập tràn mùi hương thơm mát, gò má ửng hồng khẽ khàng chạy qua tầm mắt.

Nhậm Tư nói, “Người chờ ở đây.”

Ngay sau đó, hắn từ trên giường leo xuống, nắm lấy chân, xốc lên. Lấy ra toàn bộ đậu phộng, táo, long nhãn..., Thịnh Tri Mộ kinh hãi, nghĩ đến lời Xá Yên dặn đi dặn lại, không biết làm thế nào, “Điện hạ, đây là... đây là... Bỏ ra như vậy không phải sẽ không cát tường sao...?”

Hắn cầm mấy túi gấm đó, ánh nhìn sâu xa, cánh mũi anh tuấn khẽ động mấy lần, nụ cười có phần tươi hơn, “Ồ? Người sợ chúng ta không thể ‘Sớm sinh quý tử’ sao?”

“Thiếp... không có ý đó.” Ánh mắt Thịnh Tri Mộ nhanh chóng tránh đi, hắn nhìn nàng chăm chăm khiến lòng dạ nàng rối như tơ vò.

Nhậm Tư nhìn hai tay nàng giấu trong tà áo, lần này lớn gan mà nắm lấy tay nàng. Hình như, từ trước tới nay hắn chưa từng dám gần gũi nàng như vậy. Da thịt nàng như bị nhiễm lạnh, cảm giác giống hai khối hàn ngọc, đôi mắt trong veo như nước, Nhậm Tư nhíu mày một cái, “Sao tay lại lạnh như vậy?”

Thịnh Tri Mộ bất thành linh bị nắm lấy tay, biết rõ người này là phu quân của mình nên không thể gạt ra, sắc mặt ửng đỏ, mặt mũi cúi gằm, “Từ nhỏ đã như vậy.”

“À.” Miệng nói vậy nhưng trong đầu Nhậm Tư lại đang suy nghĩ: Mấy năm trước mẫu hậu nhiễm phong hàn, không biết do vị thái y nào chữa trị?

“Cái kia ở dưới nệm khi ngủ sẽ không thoải mái, người...” hắn ho khan một tiếng, “Ta sợ thất lưng người sẽ bị đau.”

Trên danh nghĩa, họ đã là phu thê mấy hôm nay, muốn hay không cũng vẫn vậy.

Nhậm Tư hé mắt có phần lười biếng, “Ta đi ra ngoài một chuyến, người ngoan ngoãn cời y phục ra rồi nằm trên giường, có người đến cũng đừng ra ngoài, chỉ cần nói ta tới thư phòng tìm ít đồ. Những thứ khác tốt nhất đừng nói. Nghe lời!”

“Thiếp hiểu.”

Nói gì nghe đó, dáng vẻ này của nàng khiến tâm tình hắn thật tốt. Kịp trước chưa từng được như thế này. Khi đó hắn ở tông miếu, trên vị trí cao nhất nhìn về phương Bắc xa xôi kia chỉ thấy trong lòng trống rỗng một khoảng, chỉ toàn hình ảnh nàng và người khác chồng hòa vợ hợp.

Nhậm Tư đẩy cửa đi ra ngoài, ánh trăng ngoài sân theo đó ủa vào. Hắn mím môi mỉm cười, rồi lại quay lại đóng kín tất cả các cửa sổ giống như sợ vị tiểu nương tử của mình bị người nào đó không liên quan nhìn được.

Xá Yên thấy hắn đang bước đi thong thả trên hành lang, “Điện hạ, còn rất sớm, người sao lại... đi ra?”

Nhậm Tư giật giật cánh môi, “Ta muốn đi lấy chút đồ. Đi chuẩn bị nước nóng trong tân phòng trước đi.”

“Nô tỳ đã biết.”

Nàng nhanh nhẹn đáp ứng, là cung nữ có tài bên cạnh Hoàng hậu đương nhiên đáng tin. Vì vậy Nhậm Tư men theo một hàng liễu xanh rồi đi.

Ánh trăng như sương, nhũ mẫu phát chiếc khăn tay muốn vào Tân phòng xem Thịnh Tri Mộ một chút nhưng bị Xá Yên cùng hai người cung nữ ngăn lại ở ngoài cửa, Xá Yên hành lễ, “Nhũ mẫu, thái tử điện hạ dặn dò không được để người khác vào trong.”

Nhũ mẫu nói, “Ta cũng đâu phải người không có phận sự gì, vừa mới cùng thái tử phi hàn huyên một chút thì thái tử giá lâm. Chuyện bị ngắt tại đây. Ta có mấy lời cần nói rõ, sợ thái tử phi không hầu hạ thái tử được tốt.”

Xá Yên không đáp lời. Lúc này Thịnh Tri Mộ đang nằm ở trên giường, trong lòng vô cùng sốt ruột, nàng không biết Nhậm Tư muốn nàng nằm thế này để làm gì, hắn lúc nào sẽ quay trở về. Trong đầu có dự cảm không được tốt lắm, giống như mình đang bị người ta trêu đùa bốn cọt. Tâm tình giống như mọc chân chạy đi theo hắn rồi...

Chỉ chốc lát, vài cung nữ mang theo nước nóng tiến đến, đem mảnh đồ vén lên, ánh đèn u tối phảng phất phía sau tấm màn. Cung nữ châm nến, trong nháy mắt tầm nhìn sáng rực. Nước nóng được đổ vào thùng tắm, hơi nước thật dày bốc lên, trong phòng càng lúc càng ấm áp.

Nhũ mẫu thừa dịp cung nữ chuẩn bị nước vội vàng đi vào muốn nói vài câu với Thịnh Tri Mộ. Bất gặp cánh nàng nằm trên nệm đồ, chỉ lộ ra phần nửa bờ vai trắng như tuyết, nhất thời giật nảy người, “Quận chúa, người... đây là...”

“Thái tử điện hạ đâu ạ?” Nhũ mẫu liếc mắt xem xét xung quanh, đặt tay bên mép nhỏ giọng hỏi.

“Hắn, hắn tới thư phòng lấy đồ.”

Thịnh Trì Mộ được dặn gì đáp cái đó.

Nhũ mẩu sững sờ, đi tới thư phòng? Đang đêm tối, tới thư phòng làm gì? Nghĩ đến Thịnh Trì Mộ đang tới tháng, Nhũ mẩu lo lắng nói, “Quận chúa, tối nay người không được... Nó sẽ nói rõ ràng với thái tử điện hạ. Lão nô có mang theo đồ dùng cho ngày kinh nguyệt, hay để nô sai người về dịch quán lấy?”

“Không, không cần.” nếu để đám người Trung thúc biết được thì mặt mũi của Thịnh Trì Mộ biết phải để ở đâu đây?

Đang lúc nhũ mẩu muốn nói gì đó, thanh âm của Nhậm Tư từ phía sau truyền đến. “Tất cả lui xuống.”

Nhũ mẩu chỉ có thể dậm chân, rốt cuộc chẳng thể nói thêm lời nào, cứ thế rời đi, cũng không biết được chuyện nam nữ thế này Thịnh Trì Mộ có ứng phó được hay không.

Trước kia nhũ mẩu đã từng được gả cho một người tài giỏi, có điều trượng phu đã hi sinh ở biên cương, bà trở thành góa phụ. Nhà chồng người chết, người thì ly tán, vì kiếm kế sinh nhai, bà đã tới phủ Định Viễn Hầu. Tuy rằng đã mấy chục năm không tìm thêm người đàn ông nào nữa, nhưng so với Thịnh Trì Mộ bà có nhiều kinh nghiệm hơn, vừa là trước đó Định Viễn Hầu phu nhân từng giao phó. Những điều trước đây từng học được, bà nhất nhất ghi nhớ.

Càng nghĩ, nhũ mẩu càng cảm thấy Thịnh Trì Mộ khó có thể đối phó với cục diện trước mắt. Vị thái tử trước mắt là người thế nào chứ, tùy ý giậm chân một cái cũng có thể khiến vô số vương tôn công tử giật mình rớt xuống. Một quận chúa như nàng đâu phải đối thủ của người?

Cây nến long phượng trong tân phòng đốt được nửa đoạn, Nhậm Tư bày ra vẻ mặt lạnh lùng để giấu đi tâm trạng đang nhảy loạn không ngừng của mình. Cái này quả thật là... Mộ Mộ nghe lời kiều này quá đáng yêu!

Cùng lắm hán chỉ nói đùa một chút, nàng nghĩ gì lại thực sự coi đó?

Mặt Nhậm Tư đỏ tới mang tai, vành mũi nóng nhanh chóng bốc lửa, phảng phất như có dòng nhiệt nóng chậm rãi chảy ra từ khoang mũi...

Thịnh Trì Mộ không chịu nổi ánh mắt của hán, gò má thanh tú không gì sánh nổi đang đỏ lên giống hệt trái anh đào chín. Nàng quay đầu đi, lại muốn tránh né Nhậm Tư, nhưng hán làm sao có thể để nàng được như ý? Cánh tay nhanh chóng nắm lấy chân đỏ khê run lên, lòng dạt dào mong đợi, nghĩ đến một thân hình trắng nõn mềm mại nằm giữa hình thêu uyên ương, hoa tình đế, lòng hán vô cùng, vô cùng kích động. Vậy mà, khi lật chăn ra, Thịnh Trì Mộ ăn mặc nghiêm chỉnh ngoại trừ hai cánh tay để trần thì mọi “Phong cảnh” hán vừa nghĩ trong đầu đều không được nhìn thấy.

Nhậm Tư cứ như thế mà sụp đổ trong nháy mắt.

Thịnh Trì Mộ không nghĩ tới hán đột nhiên trở mặt, còn nghĩ không biết bản thân đã làm gì đắc tội thái tử gia. Trong đầu không biết phải làm sao.

Mẫu thân từng nói, nàng không nên gả cho gia đình quá danh giá, bởi chỉ sợ cả đời không thể ngóc đầu lên được, hầu hạ cha mẹ chồng đều phải cẩn thận, đối với trượng phu cũng cần phải nói sao nghe vậy. Nhưng lần này nàng được gả vào hoàng thất, nam nhân này cùng toàn gia tộc của họ đều không thể đắc tội nổi, nàng chỉ có thể nhìn sắc mặt hán mà tùy cơ mở miệng. Ban đầu đã hết sức cố gắng không chọc tới hán, nhưng cũng không thể để Nhậm Tư hết lần này tới lần khác nói năng, cư xử không hợp lẽ thường như vậy được.

Ngón trở giữ lại ngón giữa, nhẹ nhàng ngắt một chút.

Động tác nho nhỏ rơi vào đáy mắt, mi mắt Nhậm Tư khẽ động. Động tác này kiếp trước Mộ Mộ thường làm, mỗi lúc nàng cảm thấy căng thẳng nàng đều bóp ngón tay, lẽ nào lúc này nàng đang khẩn trương? Đối mặt với hán, nàng sợ sao?

Thịnh Trì Mộ đang suy xét xem nên phải đối mặt với hán như thế nào, bóp ngón tay chỉ là một động tác vô thức. Nhưng nàng đột nhiên kinh ngạc mở to đôi mắt, phía sau lưng cũng theo đó nóng lên, cả người nàng đang bị ôm.

“Thái tử điện hạ, người...” hán đột nhiên ôm nàng, Thịnh Trì Mộ chưa hề có sự chuẩn bị, không dám nhìn cặp mắt đào hoa có ý cợt nhả của hán, sợ là khi nhìn, ánh mắt đó sẽ khiến không ít cô nương chìm chân trong bùn lầy.

Nhậm Tư kéo kéo khóe miệng, “Tắm rửa đi, trên người người...”

Nàng biết rõ hán ở ngay phía sau, vội vàng cắn môi, xốc mạnh đi ra. Trong lòng Nhậm Tư mềm ra như đậu hũ, trên mặt thì cười hi hi, nhưng trong đầu không khỏi âm thầm hồi hán.

Trước khi hán hôn mê, không biết kẻ nào dám ở bên tai hán đặt điều thị phi, nói rằng nữ nhân Mạc Bắc ai nấy đều dữ như lang cộc, còn không cho phu quân nạp thiếp, khiến hán sợ đến mức đề bảo vệ cho mình mà phải lấy cái chết đe dọa... Ài, đúng là ngu ngốc, Mộ Mộ đâu phải là Mẫu Dạ Xoa, nàng so với kiều thế ôn nhu hiền hòa, lấy được mối thực sự là phúc tu ba đời.

Thịnh Trì Mộ vẫn đang mặc hi phục, vốn định coi xiêm y tắm rửa, nhưng hán vẫn đứng ở đằng kia không chịu đi. Giống như muốn chờ nàng coi đó. Thịnh Trì Mộ hơi nghiêng mặt sang bên, thấp giọng nói, “Điện hạ, xin hãy tránh một chút.”

Nhậm Tư không nghe, “Sờ không được, nay nhìn cũng không cho sao?”

Lại nữa, Thịnh Trì Mộ không chịu nổi khi nghe hán nói những lời thế này, mang tai như bị hun nóng, mày ngài khẽ nhíu, “Điện hạ, trên người thiếp...”

không sạch sẽ...”

“À, được, ta ra ngoài chờ người, ái phi tắm giặt xong, nhớ lên giường cùng ta.” Hần nhìn nàng nhíu lông mày, đẩy tấm màn ra rồi đi, trước khi đi hẳn còn ghé qua chỗ giá gỗ treo y phục, để lại một món đồ.

Nàng cẩn thận nhìn lên, chỉ một thoáng mặt đã đỏ ửng. Thái tử điện hạ là một nam nhân, cầm đồ của nữ nhân dùng trong kỳ kinh nguyệt đi tới đi lui như thế...

Sau đó Thịnh Tri Mộ phát hiện, bất kể hẳn đi hay không đi nàng đều không xong...

Tấm màn che bị gió thổi bay lên, nhìn nhẹ nhàng tựa như mây, lại không có tác dụng che chắn, nhìn xuyên qua bức màn mỏng trái lại càng tăng thêm vẻ thần bí và mê hoặc.

Thịnh Tri Mộ cắn môi, cầm váy áo vừa cởi ra treo lên giá gỗ, vừa hay có thể chặn lại ánh mắt như sói săn của Nhậm Tư.

Nhậm Tư ‘ai nha’ một tiếng, thả người xuống giường.

Nương tử không cho hẳn xem, cái này không hợp lý. Mộ Mộ thay đổi rất nhiều, lại như có chút không thay đổi, ví như vẻ đoan trang khắc kỷ trong cốt tủy nàng. Kiếp trước trên long sàng cô độc, ban đêm hẳn rất khó ngủ, trong đầu đều là hình ảnh nàng hầu hạ dưới thân của nam nhân khác, nghĩ đến nỗi trái tim như muốn bốc hỏa, thế nhưng trên thực tế, Mộ Mộ đâu phải người như vậy.

Nàng là đóa liên hoa cao vút trong đầm, hẳn không hề muốn nhúng chân nàng nên đã bỏ lỡ tình yêu. Lúc này đây, Tiêu Chiến không thể chiếm được tiện nghi, hẳn sẽ trao nàng tất cả sự quý trọng, âu yếm, nâng niu nàng trên tay...

Huân hương trong phòng nồng đậm có chút say lòng người.

Nhậm Tư trước khi tới đã cùng mấy vị hoàng đệ trong cung đầu rượu, uống tới toàn thân ngập tràn mùi men để lấy dũng khí bước vào tân phòng, trước mặt nữ nhân yêu mềm kia vừa ôm vừa hôn, nếu không có mấy chén rượu mạnh đó không biết hẳn sẽ phải lúng túng đến thế nào. Vừa rồi đi lấy cái đó cho nàng, hẳn phải uống hết hai bát rượu lớn.

Ngã vào giường không bao lâu, đầu óc Nhậm Tư mơ mơ màng màng, uể oải muốn ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cảm giác như góc giường nhẹ nhàng bị người khác đè lên, Thịnh Tri Mộ dè dặt từng chút một chui vào trong chăn, không dám làm hẳn thức giấc, bởi vì nàng không dám nghĩ, nếu thái tử tỉnh dậy sẽ lại khi dễ nàng như thế nào. Nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện, an an ổn ổn ngủ một giấc mới là lựa chọn đúng đắn nhất. Thịnh Tri Mộ đặt lại gối, thoải mái nằm xuống.

Cây nến long phượng sắp cháy hết, tiếng huyền ảo của cung nhân bên ngoài cũng yên lặng đi không ít.

Nhũ mẫu đứng ở ngoài cửa sổ, không nghe được động tĩnh gì, nhìn Xá yên nói, “Thái tử và thái tử phi có lẽ đã ngủ rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Xá Yên cúi người, “Nô tỳ sẽ trông coi thêm một canh giờ nữa, Nhũ mẫu đã vất vả cả ngày rồi, nên đi nghỉ sớm. Đông cung nam uyển đã dọn dẹp xong xuôi, nhũ mẫu là người bên cạnh thái tử phi, thái tử phân phó phải ở bên cạnh để tiện bề chăm sóc.”

Không nghĩ tới thái tử điện hạ là một người suy tính chu toàn như thế, mắt nhũ mẫu sáng lên, đối với vị cô gia này lại thêm vào phần tín nhiệm.

Gió đêm thổi động bóng cây, sương sa giăng giăng bốn phía.

Thịnh Tri Mộ đang dần thiếp đi, chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng làm bầm, sắc mặt nàng ngưng lại, đang muốn quay đầu xem hẳn thế nào.

Bất thành linh, thất lung xuất hiện một cánh tay ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

Bị người ôm lấy eo, Thịnh Tri Mộ có chút run run, nhưng vẫn nhớ người này là phu quân của mình nên không cự tuyệt.

Nhậm Tư bấu môi thì thầm, một tay ôm lấy còn không hài lòng, Thịnh Tri Mộ mới nằm xuống, cả người hẳn bỗng nhiên đều như lò nóng đi qua, phảng phất một đại hỏa, toàn thân mùi rượu xộc tới mũi nàng, vừa nóng lại vừa khó chịu. Nàng cắn môi không nói lời nào, ngủ được đêm nay thật không dễ. Nhậm Tư mơ hồ ôm lấy nàng, giống như thăm dò một thanh bảo kiếm, quyền luyện không buông tay. Huân hương như sương lượn lờ, góc bàn giấy Tuyên Thành nửa cuốn mẫu đơn chóng mặt một khi trang điểm mỹ lệ.

Thấp thoáng đá Thái Hồ hình dáng cao chót vót, thiên hình vạn trạng, miệng ngậm lấy bạch ngọc sắc mặt hơi khói, tăng thêm phong nhã.

Nhậm Tư lại rơi sâu vào trong mộng.

Trong mộng đầu hấn đập lên xiềng xích và hình cụ đẩy lên đoạn đầu dài, Mạc Bắc bảo cát cào gương mặt đau nhức, sáu quân không phát, dưới đài hơn ngàn tên nam nhân bị trói chéo cánh tay, bên trên Tiêu Chiến ánh mắt như chim cắt, trong tay ôm lấy một nữ nhân dung mạo xinh đẹp, thân hình mảnh mai trong chiếc áo choàng lông cáo.

Hắn nghe được giọng nói ôn nhu của Thịnh Tri Mộ: ” Nhậm Tư đối với ta, có thù giết cha, phu quân để cho ta xử trí được chứ?”

Tiêu Chiến mặt mày lạnh lùng, dễ dàng thả lỏng gương mặt, vì nàng mà cười một tiếng, ngón tay mon trón gương mặt nàng, “Được”

Sau đó nàng đi xuống đài, từ trong tay áo lấy ra một cây chủy thủ, không chút lưu tình đâm vào ngực của hấn.

Hắn chết.

Kiếp trước chết trong tay nữ nhân hấn yêu hết lòng hết dạ, đến chết vẫn kinh ngạc nhìn nàng, trước đó một đêm, ở bên trong địa lao, hấn và nàng đã từng định trước, xương sườn người gần tâm có một khoảng không, dùng dao đâm vào chưa hấn sẽ chết, nàng nói sẽ lên đoạn đầu đài đâm vào cái chỗ đó, để hấn giả chết ra khỏi thành.

Thế nhưng kết quả là – hấn chết thật.

Bởi vì trên đao kia tôi độc.

Hắn đem tất cả tín nhiệm, ngay cả tính mạng đều giao vào tay nàng, kết quả là, mất mạng.

Nhậm Tư từ trong con ác mộng bừng tỉnh, cánh tay giật giật, phát giác cả người đã tê dại, nhìn chăm chú, trên cánh tay nữ nhân nằm yên ổn nhàn hạ. Thái tử phi của hấn đang yên bình ngủ say, bên mặt đường nét giống như rửa thanh liên không yêu hạm đậm, mùi thơm cơ thể thanh nhã từng sợi chui vào trong mũi, Nhậm Tư căng cứng thân thể mới chậm lại, sắc mặt hấn phức tạp nhìn nàng một cái, sau đó lại nhắm mắt ngủ.

Hôm nay trong thư phòng, hấn tới tới lui lui hơn trăm lần, mỗi lần đi liền một lần tự hỏi muốn cưới nàng có phải lựa chọn chính xác hay không?

Thế nhưng mỗi một lượt hấn đều nghĩ: đúng.

Kiếp trước của hấn là bi kịch, nhưng nơi phát ra bi kịch này chính là bởi vì hấn không có cưới nàng. Hơn nữa trong mộng nàng cầm chủy thủ giết hấn, việc này có chút kỳ cục, hôm đó nơi nàng đâm hấn vẫn là chỗ mà hai người đã bàn bạc từ trước, theo lý thuyết chủy thủ kia bên trên đã tôi độc, nàng muốn giết hấn dễ như trở bàn tay, đâm chỗ nào cũng được, không nhất thiết ở trên người hấn lâu như vậy mới hạ đao.

Đáng tiếc ký ức quá mơ hồ, hoàn toàn không nhớ nổi thần sắc nàng lúc ấy là thế nào.

Thịnh Tri Mộ ngủ, không nhúc nhích, ngoan giống con sóc thuần phục, giấu ở trong ngực lạnh buốt sáng long lanh, lại giống như khối tuyết trắng, hàn ngọc sáng long lanh, Nhậm Tư nhìn qua hỏa khí dần lắng xuống, chỗ nào đó còn đưa tay ôm thân mật hơn.

Hắn dùng dao trắng đâm vào dao đỏ đôi lấy nàng, không phải nàng không thể, quan nhiều như vậy làm cái gì, quan trọng nhất là qua tốt kiếp này.

Tại Mạc Bắc Thịnh Tri Mộ có cái thói quen tốt, ngủ cũng sớm, thức dậy cũng sớm, không cần người thúc, trời vừa tờ mờ sáng liền có ý thức.

Nàng tỉnh dậy người đầu tiên nhìn thấy chính là Nhậm Tư bên cạnh ngủ say sưa.

Đây là phu quân của nàng, mặc dù đêm qua cái gì cũng không phát sinh nhưng trong mắt người khác lại chính là đêm tân hôn của nàng và hấn. ngày hôm qua trăng không sáng, người lại đông, nàng không kịp nhìn kĩ hấn

Lúc này mới thừa dịp hấn chưa tỉnh, lén nhìn nhiều hơn mấy lần. Khuôn mặt anh tuấn, lông mày như vẽ, tức giận mà xem hữu tình, nàng chỉ nhớ rõ nụ cười hấn sáng lạn, tựa đóa hoa đào rêu rao, xinh đẹp nhưng lại không hiện nữ khí, chẳng trách làm biết bao nữ nhân khác si mê.

Nàng vô ý đem lòng bàn tay siết chặt một chút, lại không nghĩ cái này làm kinh động tới hấn, Nhậm Tư bên trong miệng lầu bầu một tiếng, mơ hồ mờ mắt, trong cặp mắt kia có chút ngạc nhiên, dường như xác nhận lại một lần là nàng sống, hạ thủ không lưu tình bóp nàng mấy lần, Thịnh Tri Mộ cứng ngắc không thể động đậy, khe động chính là một dòng nước nóng, cho tới bây giờ chưa từng cùng một nam nhân trưởng thành ngủ chung giường, nàng có chút thẹn, lại càng không dám động.

Nhậm Tư mặt cười ra một đóa hoa: ” Vẫn còn ở đó, Mộ Mộ đang nhìn cái gì?”

” Mộ...” Vẫn chưa có người nào gọi nàng như thế, mặt mày Thịnh Tri Mộ lạnh nhạt như thanh phong rất nhỏ để lại một cái chớp mắt.

Hai người bọn họ vừa nói, ngoài đầu cửa Xá Yên ngủ gà ngủ gật liền tỉnh, ” Thái Tử, Thái Tử Phi nương nương, đã dậy chưa? Canh nóng đã chuẩn bị, có thể tẩy tấu.”

Nhậm Tư ngủ ở bên trong, đem cánh tay tê dại rút trở về, dành thời gian mà trả lời một tiếng. “Chuẩn bị sẵn nước nóng, lúc nào ta nói thì đem vào.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Mới sáng sớm, nhũ mẫu đã đem theo mấy a hoàn tới, nghe Xá Yên nói lại lời của thái tử điện hạ, họ đành ngồi chờ bên ngoài.

Cả Đông cung treo đầy lụa đỏ, lúc này có phần bừa bộn, xóc xếch.

Nhậm Tư nghiêng đầu, hai tay lại không yên phận ôm lấy hông Thịnh Trì Mộ, “Mộ Mộ, chắc tối qua nàng ngủ rất thoải mái hả, tay vẫn đặt trên ngực ta sờ tới sờ lui.”

“Ta...” Thịnh Trì Mộ vô thức muốn phản bác, nhưng chưa kịp nói ra đã nhanh chóng nuốt ngược trở lại. Một là do hắn là thái tử, còn là phu quân của nàng, hai là do nàng trước nay chưa từng ngủ cùng người khác bao giờ, nàng trời sinh thể hàn, lúc ngủ sẽ vô thức nép vào nơi ấm áp nên...

Nhậm Tư thấy đáng vẻ giận mà không dám nói của nàng vừa muốn cười, nhưng lại sợ đùa quá trớn nên cố nhịn.

Trong lúc nhất thời, gương mặt Thịnh Trì Mộ bị thiêu đến nóng hổi. Từ nhỏ, Thịnh Trì Mộ đã học đức ngôn công dung, kinh sử tử tập, cái nào cũng học rất nghiêm túc. Xưa nay tiếp xúc với nhiều người nhưng cũng chỉ toàn huynh đệ trong nhà, còn có người dưới trướng của Trung thúc, nhưng bọn họ chưa bao giờ dám giễu cợt nàng. Nhưng bây giờ hết lần này tới lần khác bị trượng phu của mình khi dễ, nàng muốn nói cũng không thể nói được, sợ chọc phải vị thái tử hi vọng vô thường kia.

Nhậm Tư ôm chặt eo nàng hơn một chút, “Chuyện kinh nguyệt này không thể dối gạt được, coi như bản thái tử thay nàng giữ bí mật, trong cung chưa hẳn toàn là a hoàn của nhũ mẫu nàng. Huống chi mẫu hậu là người tinh ý, nàng không cần tỏ ra quá gian xảo. Mẫu hậu chỉ cần hỏi tới hai câu ta đảm bảo da mặt mỏng của nàng không đỡ được.”

Nói đến đây, Thịnh Trì Mộ có phần không phục, “Điện hạ, chưa hẳn.”

“Ồ?” nàng vẫn còn cao ngạo như vậy được? Nhậm Tư cúi đầu, nở một nụ cười ranh ma, sau đó từ trong chăn chui ra ngoài, hắng giọng nói, “Mẫu mẫu hậu hỏi nàng, trên móng ta có cái bớt nhìn như thế nào, thì nàng trả lời ra sao?”

“Điện hạ, người...” Thịnh Trì Mộ cắn môi, kéo chăn bông che kín hết khuôn mặt.

Mắc cỡ chết đi được, tên nam nhân này không thể nói được một câu nghiêm túc hay sao.

Nhậm Tư thấy nàng trốn trong chăn không chịu ra, cười ngây ngô, mãi mới luồn vào trong chăn nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, thanh âm như kiêu muốn trêu ngươi, “Sớm đã nói với nàng, không gạt được chi bằng nói thật, huống chi chuyện này cũng đâu mất mặt lắm.”

Không mất mặt? đúng ngày đại hi thì đến tháng mà không phải chuyện mất mặt? chuyện mất mặt nhất đời này của Thịnh Trì Mộ đều ở tại Trường An này đây.

Nhậm Tư thấy thế cũng không lộn xộn nữa, xuống giường đi tìm y phục của mình, hi phục tối qua không thể mặc được nữa. Hắn lấy từ tủ gỗ trầm hương chạm khắc tinh xảo một bộ trường sam* trắng ngà, một đôi giày da gấm. Khuôn mặt ôn hòa, nho nhã, lại thêm một cặp mắt đào hoa xán lạn, chỉ cần cong khóe môi cũng khiến đôi phương chẳng thể rời mắt.

*áo dài nam

Thịnh Trì Mộ khẽ xoay thân thể có chút cứng đờ, vừa quay lại đã thấy dưới thân một mảng đỏ rực, sắc mặt theo đó cũng đỏ hồng cả lên.

Nàng ngồi mãi không chịu đứng dậy, Nhậm Tư nhướn nhướn lông mày đi tới, nhìn thấy thứ dưới thân khiến nàng bất động đờ, không khỏi buồn cười, “À, cái này...”

Cái này rất dễ khiến người ta hiểu lầm, tối qua nàng và hắn đã có gì đó, nhưng Nhậm Tư chẳng buồn giải thích, khom lưng nắm lấy tay nàng, “Tới Vĩnh Yên cung thỉnh an mẫu hậu trước, nơi này lắm quy củ, không thể tùy ý hành xử. Sau này ta sẽ dạy cho nàng.”

Hắn kéo tay nàng một cách rất tự nhiên, Thịnh Trì Mộ nhú mày, có chút hoảng.

Ngoại trừ hoảng hốt, còn có xấu hổ, ngượng ngùng, mới gặp được mặt lần đầu đã phải ngủ chung giường, mối quan hệ kiểu “đốt cháy giai đoạn” thế này khiến nàng cảm thấy sai sai.

Lúc Thịnh Trì Mộ mới tới Trường An, hoàng hậu đã có suy nghĩ muốn triệu nàng vào cung, nhưng Nhậm Tư đã lên tiếng uy hiếp, “Nếu Mẫu Dạ Xoa đó tới, nhi thần sẽ lập tức thu dọn hành lý rời đi.”

Về sau hắn lại tùy hứng đắm đầu vào tường, chuyện hôn sự này, hoàng hậu cũng chỉ biết kéo dài mà thôi.

Ai ngờ đầu sau khi tỉnh lại, Nhậm Tư nhất quyết đòi thành thân với An Ninh quận chúa, không phải nàng ấy, ai hắn cũng sẽ không đồng ý, ngay cả đáng người, nét mặt của nàng cũng miêu tả được hết, Mã hoàng hậu mặc dù kinh ngạc, nhưng thấy chuyện tốt đã thành nên cũng không nhiều lời, muốn đền bù cho những ngày An Ninh quận chúa ở Trường An phải chịu ủy khuất nên nhanh nhanh chóng chóng định ngày thành thân.

Sắc trời mỏng manh, trong suốt không một gợn mây.

Thịnh Trì Mộ mang theo khăn hi đỏ nhập cung, chưa từng thấy qua cung điện Trường An cổ phác, nguy nga, cảm giác thật là choáng ngợp.

Hai bên đều là cung điện cao cao, san sát như bát úp. Hoàng hậu ở tại Vĩnh Yên cung, nhìn từ mái hiên đến hành lang gỗ, đều không giống nhưng nơi khác. Tay Thịnh Trì Mộ được Nhậm Tư nắm lấy, nàng có thể thấy được, lòng bàn tay hắn có chút mồ hôi.

Nàng cúi đầu nhìn bóng người dưới nắng, quần quýt một chỗ, thân mật như thế là một.

Không hiểu tại sao, loại cảm giác lạ lẫm này khiến tim Thịnh Trì Mộ đập nhanh thêm vài nhịp.

Nhậm Tư cũng không biết đang suy nghĩ điều gì, đến cửa Vĩnh Yên cung mới quay đầu nói với nàng, “Lát ta phải tới thư phòng xử lý chút việc. Nàng tự mình vào trong. Mẫu hậu hỏi gì, nàng trả lời ấy, mặc dù ta biết Mộ Mộ là người tự nhiên, hào sảng, nhưng...tuyệt đối đừng tự dấn mình vào thế khó, nếu không tới cuối cùng, người bị soi tới nhiều nhất lại là ta đây.”

Thịnh Trì Mộ không hiểu lắm, nếu nàng không trả lời được, hoàng hậu không vui thì phải làm sao, “Hoàng hậu nương nương sẽ hỏi những gì?”

Nhậm Tư che che miệng, giống như đang che giấu nét cười ngả ngớn, nhưng ánh mắt đã bán đứng hắn, “Ví dụ như.....trên móng ta có cái bốt....”

Hắn nín cười, lồng ngực vẫn cứ rung rung nẩy lần, “Ta chờ nàng tới tự kiểm tra, à không, đêm nay sẽ cho nàng xem thử.”

“Điện hạ!” Thịnh Trì Mộ là người đoan trang giữ lễ, nếu không nàng nhất định sẽ quay người bỏ chạy, vị thái tử điện hạ này miệng chỉ biết nói mấy lời không đúng đắn như vậy thôi. Nếu nàng sớm biết hắn là một tên lỗ mãng, nói năng tùy tiện như vậy, thì trong lòng sớm nên khinh thường hắn mới phải. Nhưng nàng luôn cảm thấy hắn không phải người như vậy.

Nhậm Tư gật đầu, thấy cung nhân đã đi tới sau nàng mới xoay người rời đi.

Thịnh Trì Mộ ngoái đầu nhìn hắn, dáng người thẳng tắp, rắn rỏi, dưới ánh mặt trời lại càng tuấn lãng ôn nhu.

Nàng đột nhiên cảm thấy, vị phu quân này của nàng thật không thể tầm thường chút nào.

Cung nhân giờ tay chỉ hướng, lưng hơi khom, “Thái tử phi nương nương, không còn sớm nữa, mời đi bên này.”

Thịnh Trì Mộ đáp lời, thanh âm đều đều, lạnh lùng trở lại đứng với dáng vẻ thường ngày của nàng. Cung nhân thấy thế đành thở dài: nương nương, thanh âm người nói với thái tử điện hạ, sơ với nói với nào nó quả là khác nhau một trời một vực rồi.

Thịnh Trì Mộ không nhanh không chậm bước vào Vĩnh Yên cung, trong đầu nàng nghĩ, có thể sinh ra một Nhậm Tư như thế, dung mạo của mẫu thân hẳn phải mỹ miều như thế nào chứ. Nhưng cũng chỉ vì nghĩ thế nên khi diện kiến người thật, tránh không khỏi một phen thất vọng.

Mã hoàng hậu dung mạo bình thường, có điều không lưu lại dấu vết tháng năm, Thịnh Trì Mộ không dám nhìn lâu, nàng dùng cách hành lễ của người Mạc Bắc, chấp tay cúi đầu, cung nhân đứng bên cạnh ai nấy đều nhẩn nhẩn.

“Ngươi là Thịnh Trì Mộ?”

Thịnh Trì Mộ thấp giọng, “Vâng”

Mã hoàng hậu nâng nâng tay áo, “Ngẩng đầu lên để bản cung nhìn xem.”

“Vâng.” Thịnh Trì Mộ theo lời khẽ ngẩng đầu lên, con ngươi trong suốt như ngọc, trắng đen phân rõ ràng phẳng lặng như mặt hồ phi thủy.

Mã hoàng hậu thấy vẻ đẹp kinh diễm của nàng nói, “Trì Mộ, ngươi có khuôn mặt như hoa như ngọc ấy, sao lại lấy cái tên như thế? Có cây suy bại hiu hiu, mỹ nhân lại sợ tuổi xế chiều, nữ nhân tuổi già sắc suy thì có gì tốt?” hoàng hậu là người hay nói thẳng, nói chuyện trước sau thẳng thắn sáng láng đã quen, trong cung không ai là không biết, chỉ là thái tử phi không biết đang nghĩ như thế nào.

Thịnh Trì Mộ không nhanh không chậm đáp, “Năm mẫu thân sinh Trì Mộ, đã lấy nữ danh Cẩm Tú, nhưng một vị vu sư tới nhà nói, Thịnh gia là danh môn vọng tộc, trăm năm danh dự đều vì chữ “Thịnh” này, nhưng phúc cũng có lúc tận, còn nói sau này sợ gặp phải đại nạn, chỉ bằng lấy một cái tên có chút không may mắn để tránh khỏi vận hạn cho cả gia tộc.”

Mã hoàng hậu xuất thân không cao, vốn trong nhà làm nghề buôn bán giày cỏ, nhiều năm như vậy, nhưng sách vở đọc được cũng không đáng là bao, không nghĩ đến còn cách giải thích như vậy. Lại nghĩ đến nàng đã đứng quá lâu. Hôm nay là ngày nàng dâu ra mắt mẹ chồng, không cần phải hỏi mấy vấn đề đó. Ánh mắt ra lệnh cho cung nhân bên cạnh lấy ghế cho Thịnh Trì Mộ nhập tọa.

Thấy nàng đã ngồi yên vị, trong lòng Mã hoàng hậu nghĩ: Một quận chúa xinh đẹp, xuất thân danh gia, so với bà năm đó đã khá hơn rất nhiều rồi.

Nghĩ vậy Mã hoàng hậu tự cảm thấy vận thân mình chiếm được món hời lớn, khoe môi đắc ý giương lên.

Bà thấy Thịnh Trì Mộ là một người có chút câu nệ, sợ đêm qua con trai mình có phong thái lỗ mãng tục tằn, dọa sợ con dâu, đành vòng vèo, “Trì Mộ, ta thấy sắc mặt con có chút không tốt, có phải Tư nhi bắt con gắng sức quá không? Ta nghe nói đêm qua tận khuya mới tắt đèn.”

Đêm qua thực gia không ai thổi đèn cả, ngọn nến cứ thế cháy sạch mới tự tắt.

Mã hoàng hậu thấy nàng không có ý định trả lời lại nói, “Sáng nay, nhìn cái khăn bạch hi đó, cái ấy... chắc không ít nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Trường An Tri Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6

Tuy rằng nàng xuất thân Mạc Bắc, nhưng đối với tập tục cưới hỏi ở Trung Nguyên cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, mặc dù hôn lễ diễn ra chóng vánh, nhưng do được nữ mẫu truyền dạy từ trước, nên nàng ít nhiều có chút kiến thức.

Ví dụ như đêm động phòng hoa chúc, dưới thân người con gái trinh trắng sẽ đặt một tấm khăn bạch hi. Nghĩ đến cái vật kia dùng để làm gì, sắc mặt Thịnh Tri Mộ bỗng cứng lại, ngàn vạn lần nàng không nghĩ tới, Hoàng hậu nương nương lại là người thẳng thắn không nói vòng vo như vậy, hèn gì mà Nhậm Tư hân... Ngay tức khắc, Thịnh Tri Mộ như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, nếu hoàng hậu nương nương muốn cùng nàng luận đàm kinh sử hay nói chuyện thù thù may vá thì không thành vấn đề, ngay cả bình chuyện dụng binh mưu lược nàng cũng biết chút ít, nhưng hỏi Thịnh Tri Mộ mấy vấn đề riêng tư thế này, nàng hoàn toàn không biết làm sao cho phải.

Mã Hoàng hậu thấy nàng dường như không muốn nói, “Người không nói cũng không sao, chúng ta trò chuyện về cái khác.”

Thế là sau đó, Mã hoàng hậu lại cùng nàng thao thao bất tuyệt, kể cho nàng nghe những chuyện mà Hoàng hậu và Hoàng thượng từng trải qua.

Đó là chuyện của rất nhiều năm về trước, nàng cùng cha và mấy vị huynh đệ vẫn ở phía Bắc bán giày cỏ. Giữa mùa hạ năm ấy, buôn bán rất tốt. Hoàng thượng khi đó vẫn chưa đăng cơ, không biết phạm lỗi gì mà bị đày tới Hoàng Hà tuần sát. Đi nhiều tới hồng cả giày, giữa lúc đó Hoàng Hà gặp phải lũ lụt, dân chúng náo loạn, hoàng thượng chân trần đi đất, có người thấy vậy đã tới chỗ của Mã hoàng hậu mua lấy một đôi giày cỏ.

Không ngờ đôi giày đó đi vào chân Hoàng đế dài ngắn rộng hẹp đều rất vừa vặn, vừa mềm lại vừa thoải mái. Hoàng đế lúc đó ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đã sớm rung động với vị cô nương này rồi. Cưới hỏi hoàng cung cũng được, mạnh mẽ cường đoạt cũng không sao, sau khi lũ lụt qua đi, hoàng đế thực sự đã ôm được Mã hoàng hậu về.

Sau đó, phu thê ân ái thế nào khỏi cần phải nói...

Thịnh Tri Mộ sớm đã nghe nói Hoàng thượng là người trọng tình trọng nghĩa, sau khi nghe xong câu chuyện, quả không sai.

Câu chuyện kết thúc thì cũng đã giữa trưa, Mã hoàng hậu cho người bày đồ ăn lên cho Thịnh Tri Mộ, nàng không có cách nào để từ chối. Dùng xong cơm, Xá Yên đứng ngoài Vinh Yên cung hộ tống nàng trở về Đồng cung.

Xá Yên đưa nàng đi xung quanh để tìm hiểu rõ nơi này, “Thái tử phi nương nương, đây là nơi mà Thái tử điện hạ luyện công.”

Thịnh Tri Mộ hơi ngước mắt.

Cảnh luyện công của nam nhân nàng không xa lạ gì, mấy vị huynh đệ của nàng đều là võ tướng, trong đình viện cũng bày đầy cọc gỗ, thùng nước và mấy chục loại binh khí.

Nàng nhỏ giọng hỏi, “Thái tử điện hạ cũng biết võ công sao?” thời đại trị quốc lấy chữ ức võ, vậy mà thái tử vẫn luôn luyện công?

“Dĩ nhiên rồi ạ.” Xá Yên hé miệng cười cười, “Những người khác nô tỳ không dám nói, nhưng thái tử điện hạ nhất định phải là một người thân hình cường tráng ạ”

Trong lòng Thịnh Tri Mộ nghĩ: cũng đúng, thái tử thân khang thể kiện, sau này trị vì đất nước mới có đầy đủ tâm sức.

Dĩ nhiên lời Xá Yên nói cũng chưa được đầy đủ, thái tử điện hạ chăm chỉ rèn luyện thể lực mới có thể sinh nhiều long phụng kéo dài hương hỏa.

Bên ngoài đình viện có một hòn giả sơn, thác nước nhỏ uốn khúc chảy róc rách, một tán cây xanh biếc in bóng xuống mặt nước trong veo, tựa như đáng cúi chào những vị khách chợt vắng lại.

Gió thổi nước gợn, mái hiên đỏ son như lửa.

Xá Yên đưa tay vén tấm màn trúc, Thịnh Tri Mộ bước vào bên trong, “Đây là thư phòng của thái tử điện hạ. Lúc đọc sách, thái tử điện hạ không muốn bị người khác làm phiền, nên thư phòng này rất ít khi có người tới.”

Xem qua thì hân cũng không giống với lời thiên hạ đồn thổi cho lắm, hân không phải một kẻ văn dốt vũ dát.

Xá Yên dường như nhìn ra sự ngạc nhiên của Thịnh Trì Mộ, liền giải thích, “Thực ra thì thái tử điện hạ không thích đọc sách ạ.”

“Thì ra thế.” Thịnh Trì Mộ gật đầu, trái lại có chút thích chỗ này.

Trong thư phòng treo một bức tự chạm viền bạc, bên trên đề chữ Lăng nguyệt thanh phong.

Người đề là Nhậm Tư.

Thịnh Trì Mộ sững sờ, nét chữ này tự nhiên phóng khoáng không thua gì bút tích của mấy người giỏi chữ có tiếng. Nàng nhìn không được nhìn về phía Xá Yên.

Xá Yên cúi người, “Đây là do thái tử đề mấy hôm trước ạ. nô tỳ to gan nói thật, trước khi thái tử hôn mê...” rồi lại mỉm cười, “Người xem rồi sẽ rõ.”

Chữ viết của thái tử chung quy cũng chẳng phải bí mật gì, người đứng bên cạnh đây lại là thái tử phi, Xá Yên to gan tìm trong đồng tranh, lấy ra một cuộn được bọc cẩn thận bằng hồng trù

Thịnh Trì Mộ chậm rãi mở bức họa.

Nếu phải dùng một từ để hình dung tài vẽ tranh của Nhậm Tư thì là: cực kỳ thâm thúy, Thịnh Trì Mộ chỉ thấy một đồng những nét mực ngang ngang dọc dọc trên nền giấy Tuyên Thành, hoàn toàn không thể hiểu nổi bức họa này vẽ cái gì.

Thịnh Trì Mộ giật mình, Xá Yên không nén nổi cười trộm. mãi mới nghiêm túc giải thích, “Hình như điện hạ vẽ tranh mặc bảo ạ.”

Cho nên bức tự kia là tác phẩm tốt nhất mà thái tử điện hạ viết rồi?

Thịnh Trì Mộ dùng đầu ngón tay khẽ ấn thái dương, dù sắc mặt không rõ, nhưng Xá Yên mơ hồ cảm thấy thái tử phi nương nương đang chìm trong cảm giác bất lực sâu sắc.

Nàng nhìn lại bức thư pháp treo ở chánh đường, rồi nhanh chóng lướt mắt qua một bức họa có chút khác thường. cái này...có chút quen quen.

Nàng đi tới bên bàn đọc sách bằng gỗ trầm hương, trên bàn bày một giá bút gỗ tinh xảo, điển nhã, phía đối diện bàn sách này, có treo một bức họa.

Tầm mắt Thịnh Trì Mộ ngưng lại.

Xá Yên thấy thế cũng nhìn theo. Cả người bỗng dưng căng thẳng: bức họa này sao vẫn còn treo ở đây?

“Đây là...”

Thịnh Trì Mộ có chút kinh ngạc đi tới, chỉ thấy trên bức họa là một nữ tử, đôi lông mày trầm thủy mi sao, như trầm thủy vũ, đôi mắt sáng trong, không nhiễm bụi trần, thân ảnh thướt tha trong tà váy xanh ngọc. Nhưng những thứ đẹp đẽ đó vẫn chưa là gì so với chỗ ngực nữ nhân ấy có một lỗ thủng to!

Không cần phá hoại cảnh đẹp như vậy chứ!

Thịnh Trì Mộ cẩn thận nhìn lại một cái, cảm thấy mỹ nhân kia so với bản thân mình có rất nhiều điểm giống nhau, nàng hơi nháu mày, quay đầu nhìn Xá Yên, “Bức họa này, là vẽ ta sao?”

Xá Yên không dám nói dối, cắn môi thâm thì, “Dạ, đúng.”

Thịnh Trì Mộ nhớ tới lời nữ mẫu từng nói.

Ngày hôm đó nàng mới tới Trường An, hoàng hậu nương nương đã sai người đem bức họa của nàng tới treo trong phòng thái tử, muốn để hấn nhìn mấy lần mong sao sẽ nảy sinh cảm tình, không nghĩ tới thái tử điện hạ đối với nàng lại ghé cay ghét đắng, không chịu nhìn lấy một cái đã đâm đầu vào tường...

Sau đó thái tử hôn mê, bức tranh cũng hỏng...

Thịnh Trì Mộ đưa tay vuốt phẳng mép tranh bị nhăn, nàng không nói gì, hồi lâu mới buông tay xuống.

“Xá Yên, chúng ta đi chỗ khác thôi.”

“Tuân mệnh.”

Xá Yên còn tưởng thái tử phi nương nương sẽ nổi trận lôi đình, nhưng nhìn đáng vẻ hiện tại quả không hổ danh An Ninh quận chúa, hiền lương thực đức nổi danh Mạc Bắc, bụng dạ cũng vô cùng rộng rãi.

Nhậm Tư từ bên ngoài trở về thấy Xá Yên ở sân sau đang pha trà, Nhậm Tư uể oải nhìn Xá Yên hỏi, “Thái tử phi đâu?”

Xá Yên vội vàng bỏ cái quạt trong tay xuống, đứng dậy hành lễ, “Dạ, Thái tử phi nương nương đang ngủ, còn chưa dậy.”

Thái tử phi nương nương từ lúc nhìn thấy bức họa trong thư phòng vẫn luôn trầm mặc.

Xá Yên kể lại cho Nhậm Tư nghe xong, Nhậm Tư không kìm nổi mà da đầu ta đại một hồi, thái dương giật giật, “Sao bức họa ấy vẫn còn ở trong thư phòng chứ?”

Xá Yên nói thầm, “Bởi vì thái tử điện hạ không cho ném.”

Nhậm Tư sai bước từng bước dài vào trong phòng, đúng lúc Thịnh Tri Mộ đang được nhũ mẫu hầu hạ rửa mặt.

Thấy thái tử gia vội vàng bước vào cửa, mấy cung nhân, kể cả nhũ mẫu đều kinh ngạc, Thịnh Tri Mộ mãi mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, làn da tuyết trắng vẫn đang ướt nước càng thêm thanh sạch sáng rõ, nữ nhân này lúc không trang điểm vẫn là đẹp nhất, mặt Nhậm Tư khẽ đỏ lên, hận không thể lập tức ôm nàng vào lòng.

“Thái tử điện hạ, chúng nô tỳ cáo lui.”

Nhũ mẫu dẫn hai tiểu nha đầu lui xuống.

Thịnh Tri Mộ thu lại tầm mắt, chỉnh lại xiêm y, bước tới bên cạnh cửa sổ ngắm một cái cây già ngoài đình viện. gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, mỹ nhân nghiêng cầm đẹp như tranh vẽ. Áo nàng phong phanh, mỏng nhẹ bay bay, rồi nàng dựa người vào song cửa nhìn hắn.

Nhậm Tư nhíu mày, “Mặc ít như vậy, không lạnh sao?”

Nàng giật giật môi, muốn nói lại thôi.

Nhậm Tư nhíu mày, “Muốn hỏi gì thì hỏi đi, nữ nhân của ta không cần phải giấu giếm gì cả.”

Thịnh Tri Mộ cúi đầu thật lâu, nàng đang chọn lọc từ ngữ diễn đạt kỹ càng, mãi mới nâng cằm lên, như có như không nhìn thẳng cặp mắt đen như mực của hắn, ” Trước khi Tri Mộ tiến cung, thái tử điện hạ kiên quyết không chịu nạp Tri Mộ làm phi, nhưng tại sao sau đó lại đồng ý? Tri Mộ không ngờ, cũng nhìn ra được Thái tử đối với Tri Mộ có chút chiều cố...”

Nàng đem mấy từ phía sau nuốt trở lại, Nhậm Tư mãi mới có phản ứng, “Mộ Mộ, nàng muốn hỏi tại sao ta đối với nàng tiên cứ hậu cung*?”

*Tiên cứ hậu cung: Trước ngông lão, sau cung kính.

Đại khái đúng là ý này không sai, nhưng hắn nào đâu có “Cung” với mình đâu? Trái lại còn luôn tìm thời cơ trêu tức nàng, còn trông ghẹo nàng, khi dễ nàng nữa... thừa lúc nàng ở Trường An không người thân thích, không hiểu tục kệ nên mới dễ dàng bắt nạt nàng.

Thấy nàng do dự gật đầu, Nhậm Tư suy nghĩ một chút, nghiêm túc đáp. “Ồ, trước đây ta chưa từng có ý ghét bỏ nàng, chẳng qua là... ừm, chẳng qua nghe lời tiểu nhân gièm pha nên đối với nàng có chút ít hiểu lầm.” dứt lời hắn đưa tay bắt lấy bàn tay của nàng, “Mộ Mộ, nàng đừng giận. ta cam đoan sau này sẽ không đụng vào ngực nàng nữa đâu!”

Thịnh Tri Mộ cắn chặt hai hàm răng.

Nàng không nói dù chỉ một chữ.

Giống như đang chờ đợi phán từ vậy, Nhậm Tư còn không dám thở mạnh, chỉ sợ phá hỏng hình tượng trong mắt nàng, hắn đã cố gắng lấy lòng nàng, giờ mảnh lối vẽ hai bức họa lớn trên giấy Tuyên Thành, còn hỏng mất một cái...

Hồi lâu sau, Thịnh Tri Mộ ngẩng đầu lên, thanh âm tựa như từ nơi rất xa vọng lại, “Nếu như thái tử điện hạ không ngại ta, vậy đạo tặc ở núi Tây Tuấn nên coi như thế nào đây?”

Vô kiểm mà Trung thúc đưa cho nàng, nhìn ngọc nạm trên đó cũng có thể biết đó là vật của hoàng thất, bên trên khối bạch ngọc có khắc hai chữ: Trình Hiền

Đó là phong hiệu của Nhậm Tư.

Bạn đang đọc truyện *Trường An Tri Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7

Nàng đã sớm biết đám người kia có liên quan đến Nhậm Tư. Lúc này hắn đang lúng túng xoa xoa ót, “Mộ Mộ, ta...nhưng mà ta không hề có ác ý.”

Khi đó hán quả thực không muốn lấy Quận chúa Thịnh gia, ăn chơi lêu lổng bao lâu khiến hán nghe nói nữ nhân Mạc Bắc hung hăng như hổ, lấy về nhà chỉ có nước làm ngra cho họ cười, không những thế còn không cho phu quân nạp thê thiếp, Nhậm Tư mặc dù không có suy nghĩ muốn có năm thê bảy thiếp nhưng đường đường là một nam nhi đại trượng phu lại phải để cho nữ nhân ngoại bang về đề đầu cười cở, khác nào làm trò cười cho cả hoàng cung với lũ đệ đệ kia.Đám hoàng đệ kia thì cũng thôi đi, nhưng hán không muốn giống với phụ hoàng, đội lên trán hai chữ sợ vợ sống hết đời.Đôi mắt Thịnh Tri Mộ nhuộm màu âm đạm

Lòng Nhậm Tư như bị nheo một cái, hôm qua gặp lại nàng, rồi cả hi tiệc liên miên khiến hán nhất thời quên đi việc quan trọng, lúc đó hán chỉ muốn nàng bị đám người kia hù cho sợ hãi, tiện thể nhắc nhở bọn chúng không được để lại dấu vết, không được giết người, chỉ cần khiến An Ninh quận chúa thấy khó mà lui.

Không ngờ tới vẫn bị nắm thóp thế này, hán đúng là tự tạo nghiệp mà.

“Mộ Mộ, ta đúng là một tên đồn mạt, là ta không tốt... nàng, đừng giận ta, có được không?” Nhậm Tư ở phía sau nàng rút ra một chiếc khăn lụa Tô Châu đưa nàng, “Là do ta nghe lời tiểu nhân xúi bẩy, chứ không phải ta thù ghét nàng, thật đó, tha thê độc nhé!”

Thịnh Tri Mộ không nghe vào tai lời của hán, là vì bụng dưới của nàng đang khó chịu. Kinh nguyệt của nàng đều đến rất đúng ngày, lần này đột ngột tới sớm, nên gây khó chịu là điều không tránh được.

Nàng cau cau đôi mày ngài, Nhậm Tư đưa chiếc khăn lụa mà mãi nàng không nhận, hán thấy sắc mặt nàng trắng bệch, phút chốc sững sờ, tiến tới đỡ nàng “Cảm thấy chỗ nào không khỏe?”

“Truyền thái y!”

Thịnh Tri Mộ nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt vẫn ôn nhu dịu dàng, nhưng hai gò má đã không còn hồng hào như mọi ngày, trên trán cũng xuất hiện tầng mồ hôi bạc bạc. Nhậm Tư sống bao năm nay nào đâu thấy cảnh này bao giờ, thấy nàng cúi đầu đỏ mặt, liền đoán được chỗ kia của nàng không khỏe. Ôm nàng đặt lên giường lớn, ánh mắt Thịnh Tri Mộ rơi xuống bờ vai hán.

Đột nhiên nơi bụng dưới xuất hiện một cánh tay áp sát vào.

Lòng bàn tay hán nóng ấm, khiến cả hai bên tai Thịnh Tri Mộ cũng nóng lên theo.

Xá Yên đi mời thái y đã về, trong lúc thái y bắt mạch, lông mày Nhậm Tư không ngừng cau chặt lại, ngồi ở bên giường ôm lấy eo Thịnh Tri Mộ không rời.

Thịnh Tri Mộ được hán ôm, đầu dựa vào lồng ngực hán, thân thể nữ nhân mềm yếu trong lòng khiến Nhậm Tư cứ sợ một lúc nào đó nàng sẽ biến thành một luồng khói, biến mất giữa thế gian, không còn chút tung tích.

Hồ thái y chẩn mạch xong liền trầm mặc, đóng lại hộp gỗ ánh mắt như có lời muốn nói.

Nhậm Tư nhìn ra ý tứ của Hồ thái y, để cho thái y ra ngoài chờ, đặt thê tử trong lòng lại giường, đắp lại chăn, chỉnh lại gối cẩn thận, “Ta ra ngoài một lát.”

Thịnh Tri Mộ không nói gì, nhưng ấn đường vẫn chưa hề dần ra, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm chiếc chăn tân hôn đỏ thắm thấm thấu Mầu đơn bốn phía.

Rất nhanh, hán sẽ biết thôi.

Mẫu thân từng nói, nàng nên gả cho một nam nhân bình thường, nếu không thể sinh con nối dõi cũng sẽ giảm đi phần nào sự khinh thường từ nhà chồng.

Kỷ thực mẫu thân cũng giống như mẫu vậy, đều từng cân nhắc qua Tiêu Chiến, nhưng mẫu thân sợ Bình Nam vương phủ khinh thường nàng nên mới không theo mối đó nữa, cơ thể nàng, muốn làm mẹ thật không dễ dàng.

Hồ thái y vai đeo hòm thuốc, trầm mặc thật lâu, mãi mới thấp giọng nói, “Thái tử phi nương nương...trời sinh thể hàn, sợ là không thể sinh con.”

“Người nói cái gì?”

Nhậm Tư vừa nghe đã giật nảy mình, mắt trừng lớn khiến người ta khiếp sợ.

Không tự chủ được hán lại nghĩ tới Tiêu Chiến. Đúng rồi, kiếp trước bọn họ thành thân mấy năm, nhưng nàng vẫn không thể sinh cho hán lấy một mụn con, lúc đầu hán còn không để ý mà vẫn yêu thương nàng, nhưng càng về sau, hán càng lấy nhiều thê thiếp, còn sinh mấy đứa con trai.

Đến tận bây giờ hán mới biết nguyên do, thì ra Mộ Mộ...

Hồ thái y sắc mặt rầu rầu, mãi hồi lâu sau mới lại mở miệng, “Nhưng cũng không thể nói chính xác được, nếu như thái tử phi cố giữ gìn sức khỏe, cái này... thái tử điện hạ lại là người thân thể cường kiện, việc con cái cũng không thể chắc chắn...”

Nhậm Tư sững sờ hồi lâu, tay nắm lấy ống tay áo của Hồ thái y, “Còn không mau chóng kê thuốc?”

Hồ thái y bị hù mất hết hồn vía, vội nói, “Vâng...vâng...”

Đôi mày anh tuấn của Nhậm Tư nhăn tít lại, giống như đất bằng dậy cơn sóng dữ, con ngươi đen như mực khẽ động, “Chuyện này, tuyệt đối không được truyền ra bên ngoài, nhất là với hoàng hậu.”

“Cựu thần hiểu. Điện hạ an tâm, cựu thần sẽ kín mồm kín miệng.”

Phải nghe Hồ thái y hứa lên hứa xuống Nhậm Tư mới để ngài ấy đi. Sắc mặt của Hồ thái y nhìn cũng thật tội, đang yên đang lành được thái tử gia truyền gọi, mới đó thôi cũng đã có cái mớ bong bong này rớt trúng đầu, Hồ thái y tuổi đã cao, quả thực chịu không nổi.

Thịnh Tri Mộ nghe được tiếng cung nhân ngoài cửa, ánh mắt rơi xuống đóa mẫu đơn thêu trên chăn gấm, bên cạnh còn có đủ loại sắc hoa rực rỡ, đóa nào đóa ấy sống động tinh tế, nàng không khỏi ngẩn ngơ, cũng có thể tưởng tượng ra được, sau khi biết bệnh trạng của nàng, Nhậm Tư hẳn sẽ có phản ứng như thế nào.

Đối với nam nhân, nhất là người của hoàng thất, việc sinh con nối dõi là việc thiên mệnh do trời cao giao phó, trách nhiệm vô cùng nặng nề.

Nàng hôm nay là thái tử phi, nhưng sau khi hấn lên ngôi, người ngự trong Vĩnh Yên cung là ai còn chưa thể nói.

Nàng kiên nhẫn chờ hấn quay lại trách mắng, nhưng chờ mãi, đập vào tầm mắt nàng lại là một đóa tường vân, nàng khẽ nhủ mảy, lại nghe thấy tiếng nam nhân bên tai, “Mộ Mộ, nàng đừng suy nghĩ nhiều.”

Hấn lại lặp lại chính xác, rõ ràng một lần nữa, “Ta thật sự không trách nàng, nàng dù thế nào cũng vẫn là thái tử phi của ta, còn là hoàng hậu tương lai nữa.”

“Ngộ nhớ ta...” Thịnh Tri Mộ nhấp máp đôi môi trắng bệch, “Điện hạ nên vì đại cục mà cân nhắc chu toàn.”

Góc giường bên cạnh bị lún xuống, nàng ngẩng đầu lên, đụng phải một ánh mắt ôn nhu, chân tình tha thiết, hấn kéo tay nàng, nói giọng đều đều, “Phụ hoàng ta cả đời độc sủng một mình mẫu hậu. Ta từng nghĩ, nếu trước đây mẫu hậu không sinh hạ ta, cũng không sinh tam đệ, tứ đệ, liệu phụ hoàng có vì chuyện đó mà nạt thêm thêm thêm? Phụ hoàng là nam nhân yêu thương thế tử, cũng là một nam nhân sợ vợ có tiếng, phụ hoàng có làm như vậy không?”

Thịnh Tri Mộ khẽ run, muốn nói cái gì nhưng bị Nhậm Tư che miệng lại, “Có điều loại giả thiết này không thể nào phát sinh với phụ hoàng ta được.”

Nàng đẩy tay hấn ra, thanh âm mềm mại truyền tới, “Hoàng thượng yêu hoàng hậu, thế nên mới không muốn có kẻ thứ ba chen ngang, thế nhưng...chúng ta không hề có thứ tình cảm đó.”

“Vậy, nàng có muốn cùng ta đánh cuộc không?”

Bất thành linh, hấn cúi xuống, thấy nàng đang lúng túng, hồi lâu mới hỏi, “Đánh cuộc gì?”

Nhậm Tư nhếch khóe môi, “Nếu như tácó cách giúp nàng mang thai, thì không cho phép nàng nhắc ta nạt thêm thêm thêm.”

Những lời này có chút vô sỉ đúng không.

Thịnh Tri Mộ không biết làm sao, có lẽ do hấn đang gần sát nàng khiến nàng thấy khó xử.

Thịnh Tri Mộ nói thật nhỏ, “Thế nhưng chúng ta không thể đánh cuộc cả đời. Thái tử điện hạ là người có thân phận thế nào, không thể tùy tiện như vậy...”

“Hai năm” môi Nhậm Tư như có như không hôn lên mái tóc mềm mại như nước của nàng, “Hai năm, có được không?”

Hai năm không tính là lâu, Thịnh Tri Mộ trầm nghĩ, đương kim thánh thượng vẫn đang xung sức, tại vị ít nhất phải mười năm nữa. Nhậm Tư biết rõ, kiếp trước mẫu hậu hấn thân thể không được tốt lắm, thế nên phụ hoàng vì chuyện đó mà hao tâm tổn sức, đưa mẫu hậu đi khắp nơi tìm kiếm danh y chữa trị, việc triều chính cứ thế đổ hết lên đầu hấn. Đáng tiếc lúc đó hấn không đủ lực, cuối cùng lại chết trong tay loạn thần tặc tử.

Thịnh Tri Mộ ôn thuận theo, “Vâng”

Mi tâm nàng dần ra không ít, xem ra vấn đề cơ bản đã được giải quyết.

Bên ngoài truyền vào tiếng nói nhỏ nhẹ, “Điện hạ, thuốc đã sắc xong.”

Mới vừa rồi thái y để lại đơn thuốc, Nhậm Tư lập tức đưa cho nữ hầu đi sắc. Bí mật này của Thịnh Tri Mộ toàn bộ Định viễn hầu phủ không mật ai biết cả, ngay đến nữ hầu cũng không biết. Liếc nhìn đơn thuốc nữ hầu cũng chỉ đoán già đoán non rằng Thịnh Tri Mộ trên đường tới Trường An bị nhiễm phong hàn nên cần tĩnh dưỡng, không dám chậm trễ, ngay tức khắc đi sắc thuốc.

Nhậm Tư truyền Khinh Hồng vào, thấy nàng ta bưng một chén thuốc đen sì sì, mi tâm hấn hơi nhăn, thuốc này đến nhìn thôi đã khó coi như vậy, để thế tử hấn uống thế nào?

“Mang chút mứt tới đây.”

Kính Hồng hành lễ, “Vâng”

Dứt lời đi ngay, Thịnh Tri Mộ nói, “Không cần.”

“Thiếp không cần đến mứt.”

Dù sao cũng là nữ nhân Mạc Bắc, xuất thân từ võ gia, nhưng trên người Thịnh Tri Mộ không hề có hơi thở mạnh, cũng không có gì cũng trưng ra ngoài mặt, đối diện với mọi chuyện, nàng đều ung dung bình tĩnh. Cho dù gió thổi mưa vùi, nàng cũng vẫn thong dong không đổi.

Nhậm Tư cầm chén thuốc đặt vào tay nàng, Thịnh Tri Mộ cũng không cần đến thìa, mà một hơi uống cạn sạch.

Những thứ thuốc này nàng đã uống bao năm nay, đơn thuốc mà Hồ thái y kê cùng lắm cũng chỉ là bình mới rượu cũ, mùi vị quen thuộc này nàng có thể dễ dàng đoán ra được.

Dùng thuốc xong, Nhậm Tư đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi.

Gò má nàng mềm mịn, kiều tú, thanh sạch, nhìn kĩ còn thấy mấy mạch máu lơ mờ dưới da. Cả người nàng như khối bạch ngọc thanh nhã.

“Điện hạ, người cũng mệt rồi, giờ này nên nghỉ ngơi.” Kính Hồng nói, “Nô tỳ sẽ trông coi thái tử phi nương nương ạ.”

“Được, có chuyện gì phải lập tức bẩm báo.”

Nhậm Tư lưu luyến nhìn thê tử mình mấy lần, sắc mặt phức tạp mà rời đi. Lúc này hắn mới nhớ tới lời của phụ hoàng nói lúc ở trong thư phòng rằng Bình Nam hầu phủ hôm nay tế tổ, Tứ công tử- Tiểu quận vương được gọi về thăm người nhà.

Thật khéo, tứ công tử của Bình Nam quận vương cũng đang ở Trường An.

“Rõ thật là âm hồn khó tan.” Nhậm Tư đá một cước vào con sư tử đá cạnh hành lang gấp khúc, thái tử điện hạ sắc mặt lạnh tanh hừ mạnh một tiếng.

Kiếp này không chính tay bóp chết Tiêu Chiến, hắn nhất định không mang họ Nhậm.

Bạn đang đọc truyện *Trường An Tri Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8

Hoàng thượng hạ triều liền tới Vĩnh Yên cung, cung nhân rót một tách trà Long Tỉnh đặt trên bàn. Cát Lục đứng hầu ở cửa điện, hoàng đế Tấn An vừa vào cung, thấy Mã hoàng hậu đang ngồi cạnh lò sưởi đan giấy cỏ, long nhãn trong nháy mắt thanh lượng, tiến lên ôm lấy hoàng hậu hỏi, “Hoàng hậu hôm nay gặp Thịnh Tri Mộ thấy thế nào?”

Động tác của Mã hoàng hậu dừng lại, suy nghĩ một hồi mới nói, “Rất đẹp, lòng dạ cũng rất tốt, có điều da mặt còn hơi mông.”

Tấn An để nắm chặt lấy tay đang dệt giấy của hoàng hậu, “Da mặt mông thì có gì to tát, Tư nhi nhà chúng ta da mặt cũng đâu dầy, vừa vụn thành một đôi.”

Dứt lời, nhìn thấy gương mặt nhuốm màu mặt của Mã hoàng hậu, tâm trạng lập tức rạo rực, lại nói, “Giống như chúng ta vậy...”

Mã hoàng hậu sớm biết người này đứng là không cần mặt mũi, năm đó chính nhờ dùng khổ nhục kế lừa được bà. Nay thấy Tấn An để nói vậy kìm không được phun ra một ngụm trà, hắng giọng, “Phi”

Tấn An để nghe xong trái lại chẳng tức giận chút nào, tay ôm càng chặt hơn, “Hoàng hậu?”

Cát Lục thấy vậy liền hiểu ra, tuy ở bên hoàng hậu đã lâu nhưng thấy cảnh này vẫn nhìn không được mà hai má ửng đỏ, lập tức dẫn theo một đám cung nhân lui ra. Đồng thời khép lại cửa điện vàng son lộng lẫy.

Trong nháy mắt, Tấn An để ôm hoàng hậu đặt lên giường lớn khảm ngà voi.

Sau một hồi kích thích, hai người đều mồ hôi đầm đìa. Tấn An để tiếp tục vuốt ve thân thể mềm mại như cỏ nhu đề của Mã hoàng hậu. Hai người lăn lộn trên mền gấm, triền miên dây dưa. Tấn An để có vàng trán rộng, gương mặt thâm sâu. Mẫu phi của Tấn An để là người Hồ, vì vậy trong xương cốt ngài mới có tư tưởng một vợ một chồng. Mã hoàng hậu tuy ngoài mặt tỏ ra không quan tâm, nhưng trong lòng lại vô cùng yêu nam nhân này.

Tấn An hoàng đế hỏi, “Tri Mộ trong cung có nhiều điều không quen, nàng có sắp xếp cung nga nào bên cạnh không?”

“Việc hoàng thượng có thể nghĩ tới, thần thiếp đương nhiên đã an bài ổn thỏa.” Mã hoàng hậu liếc xéo một cái, “Xá Yên theo hầu thiếp đã một hai năm, tuổi tác lại tương đương với Tri Mộ, quá thích hợp ấy chứ.”

Tần An hoàng đế đối với cung nữ có ngoại hình xinh xắn ấy cũng có chút ấn tượng, khẽ gật đầu, không khỏi nhớ tới nữ nhi nhà mình.

Thời gian đó Tần An hoàng đế còn chưa gặp gỡ Mã hoàng hậu, Tiên đế thấy hần tuổi tác không còn nhỏ đã kín đáo sắp xếp một nữ nhân ở tại hậu viện. Một ngày hần uống rượu say, trong lúc mơ mơ hồ hồ, nữ nhân kia đã chạy tới hầu hạ... Sau đó, bà ta sinh hạ một bé gái, cũng chính là trưởng tử của Nhậm Tư, sau khi Tần An đế đăng cơ đã phong làm Trường Lạc công chúa.

Nữ nhân kia quả là người không có phúc, khi bé gái đó được đầy tháng đã lâm bệnh qua đời, Tần An đế từ đó thấy hồ thẹn trong lòng, sau khi lấy Mã hoàng hậu thì không hề nhắc tới nữ nhân kia nữa, chỉ đưa con gái tới để Mã hoàng hậu nhận làm nghĩa nữ.

Như vậy, đến bây giờ Trường Lạc đã lớn nhưng vẫn chưa xuất giá, tính tình kiêu căng ngạo mạn, vô cùng ngang bướng, trong thành Trường An có bao nhiêu công tử danh gia thì bấy nhiêu người gặp nàng ta thì lùi bằng sạch. Tần An đế từng có ý tác thành cho nàng và công tử thượng thư Trình gia, nhưng nàng ta mắt cao hơn đầu, không nói lý lẽ đã thẳng chân đá bay công lớn của Trình gia, Trình gia một phen náo loạn, bị dọa hết hồn, ý định cầu hôn cũng bay mất. chuyện qua rồi thì cũng tốt, nhưng người đến sau nghe người đến trước thuật lại, đến nỗi chỉ cần nghe danh Trường Lạc công chúa thôi đã xách gậy chạy thật xa.

Tần An đế mấy lần bóng gió thăm dò tâm ý của con gái nhưng không có câu trả lời, vì lo cho chung thân đại sự của nàng thì không tránh khỏi sốt ruột.

Mã hoàng hậu nói, “Con gái của hoàng thượng để lại cho ta nuôi, dù sao cũng chỉ có mình nó, so với Tư nhi, Đàm nhi, ta luôn đối xử công bằng.”

Tần An đế thờ dài nói, “Trẫm sợ bây giờ có Tri Mộ, Trường Lạc lỡ như không hòa thuận...”

Mã hoàng hậu trừng mắt, “Trường Lạc xuất giá với Tư nhi cưới vợ có liên quan gì?”

Mã hoàng hậu nuôi dưỡng Công chúa Trường Lạc hơn hai mươi năm, trong lòng vẫn luôn cảm thấy rõ ràng nữ nhi này rất quen, rất giống, cuối cùng Tần An hoàng thượng đã phải xin lỗi, nói rõ bên ngoài mình chỉ có một mình Trường Lạc, không còn đứa con nào khác nữa. sau này khi đăng cơ, đối với Mã hoàng hậu luôn cung kính vâng dạ, nhưng trong lòng Mã hoàng hậu vẫn luôn có chút cạnh cạnh. Nhưng dù sao bà vẫn yêu thương Trường Lạc không thua kém gì đối với Nhậm Tư.

Trường Lạc không có mẹ ruột, nên trong đầu luôn có khúc mắc, cho nên mới sinh ra cái tính ngang ngược, bướng bỉnh, đối với Mã hoàng hậu, hai người quả thật giống như mũi nhọn đầu dao sắc, gặp mặt nhau không nói được vài ba lời.

Tần An đế vẫn một mực muốn nói về vấn đề này, “Đúng rồi, Tứ công tử của Bình Nam vương phủ mới đây đã trở về Trường An dự lễ giỗ tổ.”

Đối với chuyện triều chính, Mã hoàng hậu không thể nào quan tâm tới được chỉ đành thuận miệng. “Cậu ta về dự lễ giỗ tổ thì có liên quan gì?”

Tần An đế “Ài...” một tiếng, đuôi mắt kéo xuống, “Tứ công tử Tiêu Chiến năm nay chắc cũng hai mươi, chưa lập gia thất, trẫm nghĩ trong lòng Bình Nam vương cũng có ý muốn chọn cho con trai một nữ nhi Trường An làm thê tử, Trường Lạc tuổi cũng không còn nhỏ, trẫm cố ý sắp xếp nó với Tiêu Chiến, nàng thấy thế nào?”

“Đó là công việc của hoàng thượng.” chuyện hôn sự của cả Nhậm Tư lẫn Trường Lạc đều do Tần An đế sắp xếp tại không muốn Mã hoàng hậu phải vất vả.

Tần An đế biết vừa nói chuyện về Trường Lạc, thì hoàng hậu đã mất hứng, vội ôm lấy thân thể mềm như đậu hũ của thê tử, vừa xoa bóp dỗ dành, vát và lăm lăm làm hoàng hậu cười lại, phu thê nằm trên giường mềm tựa vào nhau ngủ.

...

Buổi chiều, ánh mặt trời mỏng dần đi, nhẹ nhẹ như khói chiều xuống tán cây si già to lớn.

Trời trong xanh, thanh sạch mà cao vời vợi, thỉnh thoảng lại có một vài gợn mây xinh đẹp trải dài như dòng suối trắng ngần.

Tri Tiểu Ảnh ngồi dưới bóng cây, Xá Yên bên cạnh đang pha trà. Thịnh Tri Mộ kê một cái giá gỗ, ngồi bên gốc cây vẽ tranh, vạt vẩy nhẹ nhàng nền nã xòa xuống nền đất bụi, nhìn giống như mây, như khói. Trong tay nàng đang cầm một cây bút lông chấm mực tím, vẽ gần nửa canh giờ, Xá Yên ngẩng đầu lên nhìn một cái, vừa vặn thấy được bức tranh rất chi tiết, tỉ mỉ, tinh tế.

Xá Yên đánh bạo hỏi, “Nương nương, người muốn làm gì vậy?”

Thịnh Tri Mộ chấm bút vào nghiền mực, khẽ đáp, “Ta muốn làm một đôi giày, vừa đúng lúc chuẩn bị nẫu thêu.”

Chưa từng nghe nói thái tử phi nương nương còn biết làm giày, bản triều có một vị hoàng hậu xuất thân từ một gia đình làm nghề buôn giày, chẳng lẽ thái tử phi nương nương trước mặt đây cũng yêu thích nghề làm giày luôn hả? đây đúng thật là không phải người một nhà thì không thể vào cùng một cửa.

“Nương nương, nếu người thấy ở trong cung buồn chán, có thể bảo thái tử điện hạ đưa người xuất cung một chút, người mới tới Trường An được mấy ngày, nếu không ra ngoài chơi sẽ không thể thấy được màu sắc của Trường An đâu ạ.”

Thịnh Trì Mộ nói, “Thành Trường An có thể nuôi ra một vị thái tử gia tính khi như thế, đúng là vi diệu hiếm thấy.”

Xá Yên nghe nghe thế nào cũng cảm thấy thái tử phi nương nương không thích thú cho lắm. Quả thật thái tử điện hạ đúng là một công tử đào hoa, mọi trà lâu, tửu quán trong thành Trường An đều đi đến chai cả mặt, chẳng qua là từ sau khi đập đầu vào tường tỉnh lại thì không thấy xuất cung nữa. Trình công tử thường hay sai người đến cửa cung truyền tin tức, nhưng thái tử điện hạ không buồn đáp trả, người lại suốt ngày quanh quẩn ở thư phòng lo việc chính sự, xong việc thì lập tức trở về Đông cung ôm thái tử phi.

Bức họa trên giấy Tuyên cũng đã hoàn thành, Thịnh Trì Mộ đặt bút vẽ xuống, Xá Yên vừa nhìn đã cảm thán, so với mấy họa sĩ trong cung, tay nghề của thái tử phi nương nương cũng không thua kém là bao, trong lòng không ngừng tán tụng, không biết ai từng nói, Mạc Bắc hoang dã, không nuôi được mấy vị cô nương khuê các. Nhìn đi, thái tử phi nương nương nhà ta đây chính là tài nữ hiếm thấy đó!

Thịnh Trì Mộ lấy bức họa xuống khỏi giá vẽ, mang bức họa vào trong phòng ngủ. chỉ chốc lát sau, Nhậm Tư trở về, một ngày không ngắm nàng nhiều thêm vài lần hẳn không chịu nổi.

Thịnh Trì Mộ vừa cất tranh xong thì trên eo đã xuất hiện thêm một đôi tay không an phận, Thịnh Trì Mộ hơi nhú mày, Nhậm Tư cười hi hi nói, “Mộ Mộ, Tiểu Trình công tử tới muốn ta ra ngoài một chuyến, là đi nghe hí kịch, nàng ở trong cung cũng buồn chán, hay là hai chúng ta cùng xuất cung đi?”

“Tiểu Trình công tử là ai?” hôm nay nghe cái tên này hai lần, chắc là bằng hữu của hắn. nếu vậy thì đúng là “Hò bằng cầu hữu rồi.”*

*Đại ý giống câu “Ngưu tầm ngưu mã tầm mã”

Miệng Nhậm Tư khẽ nhếch, “Lão Trình trong nhà là nhỏ, đại danh nổi tiếng là Trình công tử phóng đảng. Cũng là người không thích đọc sách. Hai bọn ta được gửi đến cùng một thầy dạy dỗ, năm đó lúc thầy đang đọc thơ, hai mắt gà gà gật gật, bọn ta thấy thế đã trốn ra ngoài chơi để chơi...”

“...”

“Nhưng mà võ nghệ của hắn không tệ, hình như có ý định sau này làm võ tướng, chẳng qua là tại sinh ra trong nhà đông dôi nho học, bài vị tổ tiên vẫn còn đang reo ơ lừng trong từ đường, cha hắn nghe nói hắn muốn làm võ tướng đã xém chút ngắt xiu, còn định sai người đánh gãy chân hắn ta nữa.” Nhậm Tư kể đến đây lại không khỏi rùng mình, nếu mẫu thân hắn không ngăn lại được thì cái chân kia đã sớm bị phế rồi.

Thịnh Trì Mộ nói, “Vậy nên hai người nhập bọn?”

Nghe kẻ thì người kia đúng là một tên cứng đầu.

Nhậm Tư nghĩ lại một chút, đúng là hắn mặt dày, còn Tiểu Trình công tử kia lại là kẻ da dày, không hổ ngưu tầm ngưu mã tầm mã.

“Điện hạ muốn đi thì cứ đi, Trì Mộ còn đang dở tay chút việc, không đi được.”

Việc bận? nàng đang bận việc gì?

Nhậm Tư nghi hoặc, hạ tầm mắt, trong chốc lát đã nhìn thấy bức họa bị Thịnh Trì Mộ đè dưới tay, đoán đại khái đường nét trên tranh hình như là vẽ dáng của một đôi giày...cứ thế lòng hắn run lên...đây là nàng ấy đang làm giày cho mình đúng không? Mộ Mộ tự làm giày... hắn lại liếc nhìn về mặt Thịnh Trì Mộ, trong lòng lại nghĩ: Mộ Mộ bị ta phát hiện được tâm ý rõ ràng da mặt mỏng lại có tình giả vờ như không...

Trong lòng Nhậm Tư nhìn không được hoan hỉ, hả hê, ngốc nghếch đứng cười hề hề, mãi đến khi tới phía trước giá sách lấy ra một cuốn sách. Hắn bước đến ho khan một tiếng, “Trong phòng ngủ không có nhiều sách đâu, Mộ Mộ, nếu sau này nàng muốn sách gì có thể trực tiếp đi tới thư phòng của ta lấy.”

Thịnh Trì Mộ thấp giọng đáp, “Đa tạ điện hạ.” hắn đối với nàng rất bao dung, trước khi gả cho hắn, Thịnh Trì Mộ chưa từng nghĩ tới, phu quân mình có thể rộng rãi đến mức độ này, còn không vì việc con cái nổi dãi vương vị mà ghét bỏ nàng, quả là người đàn ông khó hiểu nhất trong các loại đàn ông.

“Nhưng mà...” Nhậm Tư nở nụ cười dụ dỗ, “Nàng thật sự không muốn xuất cung?”

Nàng không lên tiếng.

Nhậm Tư từng chút từng chút dụ dỗ nói, “Thành Trường An buổi tối rất náo nhiệt, Mộ Mộ, nàng biết heo phun lửa như thế nào không?”

Một câu nói đã khiến Thịnh Trì Mộ hơi nheo mắt, vẻ mặt lộ rõ sự ngạc nhiên, thấy thế Nhậm Tư lập tức chớp lấy thời cơ, “Còn có thỏ đi trên nước, người mang mặt nạ, đóng giả cương thi múa võ. Phía Bắc thành có bán rất nhiều bánh mì, hồ lô, có người nói Bình thư*, hát kịch, diễn tuồng, người người khắp chốn giang hồ đều ở đó cả, đủ mọi thứ vui...Mộ Mộ”

*Bình thư (một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ)

Thanh âm nồng nặc mùi vị nũng nịu.

Nàng mặc dù không trả lời ngay nhưng hình như đã bị dao động rồi.

Chương 9: Chương 9

“Mộ Mộ, đồng ý rồi?” Nhậm Tư mừng rỡ, ánh mắt sáng rực.

Thịnh Trì Mộ khẽ gật đầu, “Ừm, điện hạ tùy ý sắp xếp đi!”

“Được.” Nhậm Tư cao hứng. Kiếp trước, không biết bao nhiêu lần hắn có một suy nghĩ rằng sẽ dẫn người con gái mình dấu yêu tới thành Trường An, nhìn ngắm giang sơn, kinh đô trầm úc trong sắc thu, hắn sẽ chỉ cho nàng thấy hoàng cung uy nghi tráng lệ, dẫn nàng tới những chỗ vui trên phố, cùng nàng sẽ chia mọi vui sướng, muộn sầu.

Nhậm Tư chạy như bay về thư phòng, viết vào một tờ giấy nhỏ, sai người truyền đi.

Tiểu Trình công tử đang đợi tại cửa cung, đợi đến nửa canh giờ mới nhận được một dòng chữ: Giờ Dậu gặp ở Nhã Hiên.

Nào ngờ Tiểu Trình công tử vừa đọc xong mấy chữ này đã giận đến tím mặt, “Ngân Tu, ngươi giỏi lắm, dám gạt ta.”

Tiểu thái giám truyền thư thấy vậy choáng váng, liếm liếm môi, “Trình công tử, người làm sao vậy?”

Trình Lệnh Phi cầm tờ giấy xé vụn, hai hàm răng nghiến ken két, hung hăng trừng mắt nhìn tiểu thái giám, “Đừng tưởng ta không nhận ra bút tích của Nhậm Tư, chữ hắn có đốt thành tro ta cũng nhìn được!”

Hồi đi học, hai người bọn hắn được mệnh danh là “thái học song bích” là một đôi hiếm thấy, bởi vì thường ngày họ không chịu chuyên chú học hành, thường bị lão tiên sinh bắt phạt đứng xó lớp, Trình Lệnh Phi làm sao mà không biết, chữ viết của Nhậm Tư còn có thể xem là đẹp, chứ tranh hắn vẽ thì chỉ cần nhìn thôi cũng cảm thấy mắc ói.

Sau đó Tiểu Trình công tử giận dữ phát áo bỏ đi.

Đến chạng vạng tối, theo hẹn một chiếc xe ngựa chậm chậm chạy ra từ cửa cung, con tuấn mã lông bờm đẹp đến nhìn không ra chút khuyết điểm nào, người ngồi trong xe sắc mặt yên tĩnh, cả xe ngựa vững vàng đi qua phố dài.

Nhậm Tư vén màn buồn bực nói, “Kỳ lạ, Trình Lệnh Phi sao không ở đây?”

Thịnh Trì Mộ mặc một bộ váy trắng, tà váy thêu những bông hoa khói màu lam khá bình thường, đây là do Nhậm Tư chuẩn bị cho nàng. Từ đầu đến cuối ngồi trong xe, thấy nàng chỉ nhìn chăm chăm cuốn thẻ trúc trong tay, Nhậm Tư ngạc nhiên hỏi, “Mộ Mộ, nàng thích đọc sách đến vậy sao?”

Nói gì thì nói, hôm nay xuất cung là để đi chơi, ít ra cũng nên ngắm nhìn phong cảnh một chút chứ.

Thịnh Trì Mộ khẽ động môi, “Ngoại trừ đọc sách ra, ta không nghĩ ra được nên làm gì trong lúc ngồi xe ngựa cả.”

Nhậm Tư gõ gõ cằm vài cái, “Mộ Mộ, nàng biết chơi xúc xắc không?”

Hỏi xong thấy Thịnh Trì Mộ hơi nhú mày, sắc mặt cũng thay đổi mới ý thức được mình vừa hỏi vớ vẩn bèn nhanh chóng sửa lại, “Không đúng, Mộ Mộ, coi như nàng chưa nghe thấy gì nhé.”

Nàng nghe rõ hết những lời hắn nói, chỉ cau mày, lắc đầu.

Kiếp trước, sau khi lên ngôi, mọi trò xúc xắc, chơi dế, đá gà hắn đã không còn đụng đến nữa, mà chăm chỉ đọc Tứ thư ngũ kinh. Vất vả hơn hai năm, lời dèm pha trong triều nói hắn bất tài, nhu nhược cũng dần biến mất, nhưng đằng sau đó là biết bao nỗ lực, chỉ mình hắn mới biết.

Đáng tiếc, từ đó thân thể này của hắn bên trong chỉ là một đồng cao lương, hôm trước có lấy từ trong kho binh khí ra một thanh trường đao, vất vả lắm mới múa được mấy đường dọa ma, trò mèo ấy nếu muốn đem ra bảo vệ Mộ Mộ thì sao mà được?

Hắn quyết định phải đem hết tài văn võ của mình ra “tự sửa” lại, ít nhất phải để đến lúc gặp Tiêu Chiến có thể quang minh chính đại quật ngã hắn.

“Công tử, thiếu phu nhân, đến nơi rồi.” xe ngựa từ từ dừng lại, phu xe khom lưng đứng sang một bên.

Nhậm Tư khiêu mi, “Mộ Mộ, chúng ta xuống xe.”

Hắn nhảy xuống xe, duỗi tay chờ Thịnh Trì Mộ, nàng ở trong xe, đưa tay mình cho Nhậm Tư, còn chưa xuống khỏi xe, nàng đã nghe thấy tiếng ồn ào, ánh sáng của đèn lấp lánh chập chờn, chảy qua gương mặt khô ngô trẻ trung của Nhậm Tư. Năm nay Nhậm Tư mới mười chín, tướng mạo thoát nhìn

còn chút trẻ con, đáng về chỉ cần liếc mắt cũng biết người này không giàu sang thì cũng cao quý, có điều, hơi thở nồng nặc mùi cà lơ phất phơ.

Thịnh Tri Mộ hơi nhú mồm, nằng mím môi, khẽ phất tay áo rồi đưa lên che mũi, trên trời cao, từng bông pháo hoa nổ sáng rực trên nền trời đen thẫm như nhung.

Nàng hỏi, “Điện hạ, hôm nay là ngày lễ gì sao?”

ở Mạc Bắc, pháo hoa không thấy nhiều, hơn nữa, nàng không thích chúng.

Nhậm Tư cười, nắm chặt cánh tay nhỏ mềm mại của nàng, “Không phải, Trường An hôm nào cũng như thế này.”

Dứt lời, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy pháo hoa rực sáng.

Từng trùn sáng rực ấy rơi vào tầm mắt thiếu niên ánh lên màu hổ phách trong trẻo. nàng thấy ở trong ánh mắt ấy, có biết bao nhiệt huyết sôi nổi, lại thấy cả vẻ trầm ngâm cô khiết. nhưng rõ ràng, hắn đang cười tươi như vậy.

Đúng lúc ấy, bên trên Nhã Hiên truyền tới tiếng gọi của một nam nhân, “Này! Ngân Tu!”

Thịnh Tri Mộ sững sờ, tiếp đó là Nhậm Tư giật mình, trên lầu hai có một bóng nam nhân thoắt ra cười sảng sặc, đã thế còn dùng tay ra dấu, “Đến đây!”

“Mộ Mộ, đó là Trình Lệnh Phi.”

Mãi đến khi bị hắn nắm tay lần nữa, nàng mới phản ứng, thì ra tên chữ của hắn là Ngân Tu.

Ngoài xe, Tề ma ma khẽ lên tiếng, “Phu nhân, người quên khăn che mặt.”

Nhậm Tư đang kéo tay nàng thì dừng lại, Thịnh Tri Mộ trước giờ ra ngoài đều mang theo khăn che mặt.

Tề ma ma thấy Nhậm Tư không có ý định buông tay Thịnh Tri Mộ bèn tự mình đem khăn tới đeo lên cho nàng. Nhậm Tư trơ mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của thê tử dần khuất dưới khăn che. Vừa mắt mát, vừa thấy vui mừng vị ngoài mình ra chẳng nam nhân nào còn có thể ngắm nhìn dung mạo nàng.

Hắn kéo Thịnh Tri Mộ vào bên trong Nhã Hiên.

Bên trong, yến tiệc linh đình, ồn ào náo động, ai ai cũng như say rượu, đi đứng lảo đảo, thiếu chút nữa là Thịnh Tri Mộ bị đụng phải, may mắn hai tên hộ vệ trước mặt ngăn lại, Nhậm Tư kéo cô nạy nàng, ôm nàng vào trong ngực, “Mộ Mộ, chúng ta lên trên.”

“Ừm.”

Tiểu Trình công tử đã ngồi đợi quá lâu, trông thấy một cặp phu thê thì choáng toàn tập, đưa tay dụi dụi mắt, “Ngân Tu, vậy là tờ giấy kia do huynh viết thật?”

Nhậm Tư dấm một cái lên vai hắn, “Đừng có ngó nữa, đồ tiểu nhân thất tín.”

“...”

Trình Lệnh Phi thấy nữ nhân được hắn che trở sau lưng, ngắm tiểu tử nhỏ một chút cũng không cho, hừ, hôn hôn lễ của hai người, người ta đến chung vui đó đại ca à!

Nhậm Tư dặt tay áy nỡ vào bên trong, trên bàn gỗ đàn, Tề ma ma thấy phía sau có mấy tên tiểu nhị bụng theo chén to chén nhỏ rượu đem vào, liếm môi do dự nói, “Điện... Công tử, phu nhân không uống được rượu.”

“À, vậy mang xuống.” Nhậm Tư vung tay, bảo tiểu nhị mang rượu đi.

Trình Lệnh Phi kinh hãi tròn mắt nhìn Nhậm Tư, chớp mắt đã lao tới lấy bình rượu trong tay tiểu nhị, “Huynh không uống, ta uống!”

Nhậm Tư thực sự là đã trúng tà rồi, bình thường khi tụ tập bằng hữu, hắn không rượu không vui, Trình Lệnh Phi liếc nhìn Nhậm Tư, hắn đang si mê ngắm thê tử, như có điều gì phải suy nghĩ, Trình Lệnh Phi cau mày.

Tiểu nhị cúi đầu rời đi.

Nhậm Tư cảm thấy sắc mặt Trình Lệnh Phi hôm nay không vui, tầm mắt nhìn tới túi tiền bên hông hắn... Nhậm Tư biết Tiểu Trình công tử mọi khi ra ngoài mà không mang theo mấy thoi vàng thì nhất quyết không lên ngựa. suy nghĩ một chút, Nhậm Tư hơi khiêu mi, ngón tay gõ gõ mép bàn. “Thua hết bạc rồi hả?”

Trình Lệnh Phi xấu hổ vì túi tiền đã rỗng tuếch, lại bị bóc mẽ ngay trước mặt, bỏ bình rượu lên bàn ngượng ngùng nói, “Thua mất hơn một trăm kim châu.”

Nhậm Tư vốn muốn giễu cợt đôi ba câu, Thịnh Trì Mộ nhăn mày, khăn che mặt khẽ động, “Là... đánh bạc sao?”

Nàng có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là giận dữ, sao Nhậm Tư có thể kéo nàng đến một nơi như sông bạc thế này, lại còn rượu chè say sưa, không khéo là đụng phải tên sâu rượu say bí tỉ... Thịnh Trì Mộ chợt thấy chán ghét.

Nhậm Tư khựng lại, còn chưa biết giải thích rõ thế nào thì Thịnh Trì Mộ đã rút tay của mình ra khỏi bàn tay hắn.

Cử chỉ vô thức này của nàng đã đủ làm da đầu Nhậm Tư tê rần, liếc mắt ra hiệu cho Trình Lệnh Phi, hắn giải thích, “Mộ Mộ, đây đúng là nơi để mọi người chơi bài, cũng có kiểm soát chút này chút kia. Có điều Nhã Hiên không phải là sông bạc, ông chủ cũng không dựa vào đó để kiếm tiền, nhưng mà chỗ này vàng thau lẫn lộn, giàu nghèo chênh lệch. Con cháu quan lại có tiền thì thích móc bạc ra đánh cược, đây là tự phát. Ông chủ Nhã Hiên là người hiền lành, không có phép bài bạc, chẳng qua là bọn hạ lén lút chơi thôi.”

Trình Lệnh Phi nhanh nhai tiếp lời, “Đúng vậy, đúng vậy, tiểu tẩu tẩu, tẩu an tâm, phu quân tẩu là một con quý ki bo, xưa nay không hề đánh bạc đâu.”

Thịnh Trì Mộ không phủ nhận, chỉ là có chút chán nản.

Lúc này, dưới lầu truyền đến một giọng nói khá to, “Chư vị khách quan, hôm nay tại hạ đặc biệt mang tới đôi bông tai ngọc lục bích gia truyền được cất giữ nhiều năm, đây sẽ là phần thưởng cho cuộc thi vẽ tranh ngày hôm nay. Đề tài là vẽ tranh mỹ nữ, như mọi người thấy thì ở đây có bày khá nhiều rương lớn, chờ lát nữa tranh dự thi sẽ được treo ở đây, mọi người đều có thể tham gia chấm điểm bằng cách bỏ một viên đá vào rương dưới bức tranh mình thích. Sau cùng chúng ta sẽ đếm số đá trong rương, ai nhiều đá nhất sẽ thắng.”

Sớm đã không nghe ông chủ lái nhái, Nhậm Tư chỉ nhìn chăm chăm vào đôi bông tai ngọc bày trên bàn tròn, kiểu dáng nhẹ nhàng, màu sắc nhu hòa, ánh sáng lấp lánh, là một người thường thấy và dùng ngọc như Nhậm Tư cũng không khỏi động lòng, vừa hay mộ Mộ cũng cần một đôi bông tai hợp ý.

Tiểu Trình công tử thấy ánh mắt ‘lang sói’ của hắn sáng rực lên, laoph tức sừng sốt túm lấy cổ tay hắn, “Ngân Tu, huynh đừng có kinh suýt, ngân lượng trong tay huynh còn thiếu sao?”

Thấy Nhậm Tư sốt ruột, Tiểu Trình công tử đưa tay chỉ một gã văn sĩ thân vận thanh sam, dáng vẻ phóng khoáng, nói, “Tên kia rất lợi hại, ta bại dưới tay hắn mấy lần rồi. những cái khác thì cũng thôi đi, nhưng huynh biết đấy, đối phương thực sự rất mạnh.”

Tên văn sĩ kia dáng vẻ phiêu dật, nhất cử nhất động đều nho nhã thoát tục, Nhậm Tư nhìn tới nhìn lui vẫn thấy không vừa mắt, “Hay là huynh thua hắn ta nên giờ sợ ta hồi trời hơn à?”

“ta đâu có.” Tiểu Trình công tử im lặng dựa vào tường như đang suy nghĩ gì đó, lát sau nhìn Thịnh Trì Mộ thấp giọng nói, “Tiểu tẩu tẩu, ta nghe nói tẩu là tài nữ nổi danh Mạc Bắc, hay là tẩu...”

Lời còn chưa kịp dứt thì sau gáy đã bị vỗ cho một cái, Nhậm Tư lạnh lùng, “Còn dám nói xằng nói bậy, đợi khi về bản thái tử sẽ đem chuyện của huynh kể hết cho Trình lão.”

“...” Tiểu Trình công tử bị đập đến ong ong đầu óc, miệng vẫn tức giận làu bàu, “Xem như huynh lợi hại.”

“Có điều tranh mỹ nữ không làm khó được ta.” Nhậm Tư xoa xoa hai bàn tay, quay đầu nói, “Mộ Mộ thích đôi bông tai kia như vậy, để phu quân đi lấy về cho nàng.”

Thịnh Trì Mộ nhẹ giọng nói, “Không cần phải cưỡng cầu đâu.”

“Không hề, phu quân nàng sẽ không lấy thân phận ra đe người đâu.”

Tề ma ma đưa tới bên tay Thịnh Trì Mộ chén trà, khẽ hỏi, “Thái tử điện hạ về tranh sao ạ?”

Về tranh? Tiểu Trình công tử nhìn bóng lưng Nhậm Tư, khoe môi giật giật, trong mũi phát ra tiếng hừ lạnh.

Thịnh Trì Mộ nhìn biểu cảm ấy cũng hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 10

“Ông chủ” này của Nhã Hiên thực chất chỉ là một người được giao phó để đứng ra quản lý, ông chủ thật sự lại là một người khác, dáng vẻ uy vũ, hàm yếm râu hùm, hình như là xuất thân võ tướng.

Nhìn thấy cuối cùng cũng có người bước lên là Nhậm Tư, ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng.

Tên văn sĩ kia liếc mắt một cái, “Công tử, mời.”

Bên cạnh còn có mười tám, mười chín người, vị văn sĩ này trước đó đã hù lù không ít người, dù sao cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ, chẳng ai muốn mất mặt giữa chốn đông người như vậy cả.

Nhậm Tư có chút ngạo mạn, ánh mắt giương giương. Trên lầu, mảnh trúc khê đưa, thấp thoáng lộ ra hình dáng của một nữ nhân, thân vận áo trắng xanh, khem mỏng che mặt, yên tĩnh mà trầm mặc, chỉ nhìn qua thôi cũng cảm thấy thật thanh tao.

Hắn cúi đầu, từ trên giá bút lấy ra một cây bút lông sói, tấm lụa được trải ra mặt bàn, chung quanh chỉ nghe thấy âm thanh múa bút.

Nhậm Tư hạ bút, sau đó lại miễn cưỡng dừng lại.

Tiểu Trình công tử ‘xùy’ một tiếng thở dài nói, “Đây mới đúng là huynh ấy mà, trong bụng huynh ấy có gì ta lại còn không rõ.”

Mảnh trúc bị gió khê thổi, Thịnh Tri Mộ theo khe hở nhìn xuống dưới lầu lại đụng thẳng ánh mắt sáng rực của hắn. Thịnh Tri Mộ hơi kinh ngạc, cách quá xa nên nàng nhìn không rõ, nhưng nàng có thể thấy, trong ánh mắt kia giống như khắc tạc một thứ tình cảm thê non hẹn biển, sâu thẳm tận xương.

Cuối cùng hắn cúi đầu xuống, bút lông trong tay đã khô mực.

Kỳ thật, kỹ thuật vẽ tranh của Nhậm Tư rất kém, nhưng nếu là tranh mỹ nhân, kiếp trước hắn đã vẽ ngàn vạn lượt, mỗi đêm không ngủ, nếu không ngủi vẽ nàng hắn không biết phải trải qua thế nào.

Nữ nhân mà hắn yêu thương không hề biết, ở trong mơ, hắn đã hồi tưởng dáng vẻ nàng vô số lần, in sâu vào trong tận đáy lòng.

Nhậm Tư bắt đầu động bút, tuy lâu lắm rồi không cầm qua bút vẽ, nhưng cũng không bị lỏng ngóng, thậm chí vẫn rất thuần thực.

Tiểu Trình công tử càng nhìn càng cảm thấy không đúng lắm. Hắn không phải chưa từng xem qua tranh Nhậm Tư vẽ. nhớ hồi năm đó gia gia hắn tổ chức tiệc mừng thọ, thái tử điện hạ có gửi tới một bức mực bảo xem như là quà mừng thọ, lúc xem tranh, gia gia hắn bị hù đến cả đêm nom nớp, không dám đi ngủ, chỉ luôn suy nghĩ thái tử điện hạ gửi đến bức tranh ‘ác liệt’ như vậy là có ý gì, là cảnh cáo, hay là sát ý?

Toàn bộ Trình gia một đêm mất ngủ, về sau Tiểu Trình công tử bóng gió hỏi Nhậm Tư, hắn mặt đen như mực nói, “Cái đó...ta không để ý, lỡ tay đốt mất tấm ‘Tam xuyên đồ’ mà phụ hoàng chuẩn bị, nên đành phải tự tay vẽ bức khác đem tặng. Chúng ta tình như thủ túc, huynh tuyệt đối đừng nói cho ai biết đây.”

Nhưng dưới kia, người đang cầm bút thuần thực phác họa một nữ nhân trên giấy lụa kia cũng chính là Nhậm Tư.

Ánh mắt Thịnh Tri Mộ cũng lộ ra một chút kinh ngạc, “Tề ma ma, người đi xem giúp ta một chút được không?”

Hắn đứng chắn một nửa bức vẽ, lại cách khá xa. Thịnh Tri Mộ nhìn không rõ lắm nên muốn Tề ma ma đi xem thử một chút. Tề ma ma ‘Dạ’ một tiếng rồi bước nhẹ xuống lầu. tất cả mọi người có mặt trong Nhã Hiên chăm chú nhìn hai mươi người đang đứng vẽ tranh, thỉnh thoảng cúi đầu bình luận đôi câu, Thịnh Tri Mộ nhấp hụm trà, dáng người cao cao tuấn lãng kia, đích thị là phu quân của nàng.

Có lẽ Nhậm Tư không biết, dáng vẻ khi hắn yên lặng, sẽ khiến người khác không tự chủ được mà tim đập nhanh vài nhịp.

Trên bàn, cây hương đã cháy gần hết, tàn hương cháy xong quần lại cong cong, lại bị gió lùa qua gãy đoạn, rơi xuống đất. thời gian vẽ tranh đã hết.

Nhậm Tư bỏ bút vào trong khay rửa, trầm mặc lùi qua một bên.

Phần bỏ đá bình chọn vẫn chưa bắt đầu, vị văn sĩ áo xanh lúc này tiến đến nhìn bức tranh của Nhậm Tư, ánh mắt phức tạp, “Công tử, tranh này của caaujlaf một mỹ nhân đội nón rộng vành, lại còn che mặt, không có biểu cảm sao?”

Tranh mỹ nữ không họa sắc mặt, đây cũng coi là vẽ tranh mỹ nhân sao?

Nr giật giật khóe môi, cười nhẹ không đáp.

Thật ra, trong lòng hắn đã có câu trả lời: thực ra, trong tâm trí hắn lúc ấy, dáng vẻ của nàng cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Ông chủ lớn giọng tuyên bố, màn bình chọn bắt đầu.

Từng người từ trên lầu bước xuống, tay lấy trong túi tiền bên hông chút bạc, có người kiếm được viên đá nhỏ, đi tới từng bức tranh để ‘bỏ phiếu’.

Nhậm Tư trước sau vẫn im lặng, trong rương, số đá của hắn và vị văn sĩ kia hình như sà sà nhau, khó phân cao thấp.

Nhưng đúng vào lúc này, có người từ trên lầu ngấm đứng chỗ, nhanh tay thả xuống một tảng đá!

“Điện hạ, cẩn thận!”

Cận vệ của Nhậm Tư xung quanh theo phản xạ nhanh chóng xuất hiện bảo vệ xung quanh, nhưng không ai để ý, tai họa đáng rớt xuống từ trên trời kia.

Chỉ có Tề ma ma tỉnh mắt, lập tức xông tới. ngay lúc Nhậm Tư quay đầu lại, một tay đẩy hẳn ra, vậy là tảng đá rơi xuống, nện trúng ngực Tề ma ma, bà ta “A” một tiếng kêu lên rất thảm.

Nhậm Tư khinh hã, tay nâng người lên, “Tề ma ma, nguoi sao rồi?”

Lúc này, trong Nhã Hiên là một màn âm ỉ, bốn phía đều có người tìm kiếm thung thủ, có người lộ ra vẻ hoảng sợ, tay chân còn luống cuống.

Thịnh Trì Mộ khẽ nâng tà váy nhanh bước xuống lầu, Trình Lệnh Phi cùng mấy tên hộ vệ cũng theo sau. Nhậm Tư giao Tề ma ma trong tay cho một tên hộ vệ bên cạnh.

Tề ma ma luôn miệng “Ồi...a...” đau đớn, hộ vệ nhìn bà ta kêu đến mức này, cau mày nói, “Điện hạ, sợ là đây là một âm mưu được tính toán trước, tảng đá kia nếu rơi trúng đầu, không chết cũng bị trọng thương.”

Nhậm Tư là khách quen của Nhã Hiên này, nhiều năm như vậy, việc này chưa xảy ra lần nào, nếu nói Nhã Hiên bày mưu thích sát hẳn không tin, nhưng mà...

Lúc Thịnh Trì Mộ chạy đến, nhặt tảng đá dưới đất vừa đập trúng ngực Tề ma ma lên, đặt trong lòng bàn tay ước chừng, ngực phập phùng, “Điện hạ, là bạc.”

Không phải đá.

Cũng một khối bạc và đá giống nhau, nhưng khối lượng của bạc lại nặng hơn rất nhiều, nếu như người ném khối bạc này có đủ nội lực, chỉ cần trúng, khả năng mất mạng sẽ rất cao.

Thịnh Trì Mộ nhìn Tề ma ma, “Điện hạ, phần thưởng đôi bông tai ngọc đó, Trì Mộ không cần nữa, đưa Tề ma ma về trị thương quan trọng.”

“Được.” Tề ma ma vì cứu hẳn mà bị thương, on nay hẳn nhất định ghi nhớ.

Nhậm Tư cũng không cáo từ ông chủ của Nhã Hiên mà chỉ trực tiếp dẫn người đi, mấy người đỡ lấy Tề ma ma lên xe ngựa, sắc mặt bà ta trắng bệch, thở dốc không ngừng, tay đặt trên ngực không rời ra.

Nhậm Tư bảo phu xe chuẩn bị chạy thì một gã hộ vệ đi tới, “Điện hạ, ông chủ Nhã Hiên nói, chuyện như vậy phát sinh thật không bình thường. ông ta mới cho người đếm số đá trong ruộng, của điện hạ là nhiều nhất, vì vậy sai người đưa tới cái này.”

Dứt lời, một chiếc hộp gỗ Mộc Độc tinh xảo có khắc song hạc ngâm hoa được đưa tới.

Nhậm Tư đưa tay nhận lấy, mở chiếc hộp gỗ tinh xảo ra, bên trong là đôi bông tai phi thúy màu ngọc lục, ánh xanh nhạt nhìn thật ôn nhuận.

Nhậm Tư nói, “Thay ta cảm ơn ông chủ.”

Hộ vệ lui hai bước, nói, “Tiểu Trình công tử vẫn còn trong đó, điện hạ có gì dặn dò không ạ?”

Nhậm Tư đang muốn nói chuyện, nhưng sau lưng tiếng Tề ma ma thờ hừ hừ không ngừng, nghe thôi cũng cảm thấy không khỏi vạn phần, hẳn mím môi nói, “Không cần, nguoi chuyển lời của ta đến Trình Lệnh Phi, nói bản thái tử mấy ngày nữa xuất cung tìm hẳn đi cười ngựa.”

“Vâng.”

Xe ngựa chậm rãi, hướng cung mà đi.

Sắc trời âm ảm, lúc này là thời điểm Trường An bị cấm lửa, ngoại trừ ánh đèn hoa đăng thấp thoáng, không còn trông thấy những đồ vật sáng đỏ lấp lánh vừa rồi nữa. Thịnh Trì Mộ một lòng lo lắng cho Tề ma ma, mà hoàn toàn quên mất nhưng gì hẳn nói nào là Heo biết phun lửa, thò đi dưới nước nữa.

Vốn là đi chơi, lại gặp phải một chuyện kinh hãi, khiến Tề ma ma bị thương cũng không có gì là tốt lành cả. Mới nhìn thấy hòn đá hướng Nhậm Tư mà rơi xuống, nàng cũng hết hồn một phen, nếu Nhậm Tư xuất cung bị thương, lại vào thời điểm mới thành thân không lâu, người ta sẽ nhìn nàng như thế nào đây.

Hồ thái ý lại một lần nữa mặt buồn rười rượi, mang theo hòm thuốc tất tưởi chạy đến, có điều ông ta là nam nhân, không tiện kiểm tra thân thể của Tề ma ma nên đã để Thịnh Trì Mộ xem xét thay. Tề ma ma nằm trên giường, không thường kêu lên đau đớn, Thịnh Trì Mộ cười yếm của bà, thấy lồng ngực một mảng máu tỵ, không khỏi xót xa, “ma ma...”

“Thái tử phi nương nương, vết thương đó sưng lên, hay chỉ tỵ máu bầm?”

Hồ thái y khom người, nghe khẩu khí kia của thái tử phi nương nương, có thể đoán Tề ma ma bị thương khá nghiêm trọng.

Ba người ở trong phòng vắt vẻo một hồi lâu, cuối cùng Hồ thái y cũng để Tề ma ma yên tĩnh một lúc, Tề ma ma đã được đắp được cao, cũng không đau đớn nhiều như vừa rồi nữa, chỉ là bề mặt vết thương đang nóng bỏng, không biết là thuốc gì, nên lâu lâu bàu mắng, “Hẳn là lão lang băm, đến nhìn cũng

không dám nhìn.”

Người Mặc Bắc vốn không có nhiều kiêng kỵ, nhất là đối với thầy thuốc, nếu đại phu đến người bị thương cũng không dám nhìn đã kê thuốc, đây tuyệt đối là lang băm không thể nghi ngờ.

Danh tiếng bao nhiêu năm của Hồ thái y nay lại bị lão bà này chà đạp đến không còn đáng một xu, tức đến sôi cả ruột! mới ra khỏi cửa, lại bị thái tử gia chặn lại, không cần nói gì Hồ thái y cũng hiểu rõ, “Đao gác ở cổ thần cũng tuyệt đối không nói ra một lời, điện hạ yên tâm.”

Lại thêm một bí mật, Hồ thái y sợ đến nỗi nằm mơ cũng sợ bị vạch trần, cuối cùng cũng chỉ có thể cảm khái một tiếng, người bị điện hạ để ý tới, nhất định là... ài... không phải đạo, không nói, không nói!.

Lúc này, Thịnh Trì Mộ váy lụa lộn xộn, đáng và u tĩnh giống như đảo mọc lan nửa mờ.

Trên mặt nàng lộ rõ vẻ mệt mỏi, môi hơi nhợt nhạt.

Nhậm Tư đi tới, khe xoa xoa hai vai nàng, thấp giọng thăm thì, “Ta nhất định sẽ tìm ra hung thủ.”

Thịnh Trì Mộ lên tiếng, giọng nói nhàn nhạt mỗi một.

Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng kêu rên của hai tên tiểu thái giám. Nhậm Tư nắm tay nàng bước ra cửa.

Vừa ra tới cửa, Xá Yên vội chạy tới, “Điện hạ xin dừng bước.”

“Sao vậy?”

“Là, là Trường Lạc công chúa.” Xá Yên cắn môi, ánh mắt phức tạp nhìn Thịnh Trì Mộ rồi lại nói, “Hôm nay ngựa của Trường Lạc công chúa bỗng nhiên ăn ít, tiểu thái giám trông coi ngựa lại bỏ bê công việc, công chúa nổi trận lôi đình. Điện hạ, trước nay việc công chúa làm người đều bỏ qua, lần này...”

“Nàng ta náo loạn là việc của nàng ta, không nào đến Đông cung của ta, tự nhiên ta cũng sẽ không để ý đến, nhưng mà...” Nhậm Tư nghiêm mặt, “Nhậm Trường lạc tới đây lúc nào, từ khi nào đến phiên nàng ta đảm khi dễ trên đầu ta thế?”

Bên ngoài truyền đến tiếng mắng chửi của Trường Lạc công chúa, rất khó nghe, Thịnh Trì Mộ không nhìn được nhú mày.

Xá Yên nhìn Thịnh Trì Mộ nói, “Tên tiểu thái giám kia có nhìn thái tử phi nương nương một chút, hôm nay lại lên đi theo xe ngựa vài bước nên đã về muộn, Trường Lạc công chúa thấy vậy không cao hứng, đại khái là cảm thấy người trong cung ai ai cũng đều chú ý tới nương nương...”

Đương nhiên, đây đều là nguyên do của Trường Lạc công chúa, Xá Yên nào dám nói xằng nói bậy chứ.

Ánh mắt Nhậm Tư trầm xuống, tay nắm tay của Thịnh Trì Mộ hơi siết chặt, thanh âm lạnh lùng nói, “Lẽ nào lại có chuyện như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 11

Thuở nhỏ, Nhậm Trường Lạc không có mẫu thân dạy bảo, sống trong gia đình hoàng thân hòa thuận vui vẻ này, ngược lại nàng ta luôn cảm thấy bản thân không thể hòa nhập được. rõ ràng là trưởng nữ của Tấn An đế, thế nhưng lại có cảm giác rằng bản thân là kẻ sống nhờ sống gửi, cứ thế, những suy nghĩ hoang đường đó khiến nàng ta đối xử rất không hòa thuận với đám hoàng đệ của mình. Sau này, khi Nhậm Tư đã hiểu chuyện, hẳn cũng không so đo tính toán với nàng ta nữa. chỉ cần nàng không làm loạn đến Đông cung của hắn, hẳn cũng chẳng buồn xen vào chuyện của nàng ta.

Nhưng tới nay, chuyện hai tên thái giám phạm lỗi lại đổ vấy lên đầu Mộ Mộ, còn kéo người đến cửa Đông cung đánh mắng ầm ĩ. Tuy Nhậm Tư đã cố gắng không muốn so đo, nhưng cũng chẳng thể để vị trưởng tỷ ngang ngược kia thượng căng chân hạ căng tay được.

Trường Lạc công chúa dùng roi ngựa quát liên tục lên người của hai tiểu thái giám đến trầy ra, tướt máu. Hai tiểu thái giám đang quỳ gối miệng vừa kêu la, vừa không quên cầu xin tha thứ.

“Dừng tay.”

Nhậm Tư bắt lấy roi da trong tay Nhậm Trường Lạc, ánh mắt lạnh buốt. Nhậm Trường Lạc nhú mắt nhú mày, “Hai tên nay hôm nay đều phạm lỗi, tới nay thái tử điện hạ giấu diếm mẫu hậu, phụ hoàng xuất cung không nói, lại còn dẫn theo cả tân thê tử!”

So với người khác, Nhậm Trường Lạc biết rõ, tuy Mã hoàng hậu cung chiều, dung túng thái tử, nhưng trong lòng thấy hẳn chơi bời lêu lổng cũng chẳng ra thể thống gì. Cho nên khi tuyển chọn Thái tử phi,

Ánh mắt Nhậm Tư khinh khinh, “Vậy thì sao? Hay là hoàng tử muốn mách với phụ hoàng để giam lỏng ta, hay là mách mẫu hậu để phạt ta nhặt để giày đây?”

Từ nhỏ hần đã được Tấn An để và Mã hoàng hậu cưng chiều, cho dù có trách phạt thì cũng không đành lòng phạt nặng, chung quy lại cũng chỉ là hình thức rồi ậm ờ cho qua, điều này vừa hay lại chính là cái gai trong lòng Nhậm Trường Lạc. nghe vậy, nàng ta nghiêm mặt tức giận nói, “Chẳng qua ta chỉ muốn nhắc nhở Hoàng đệ một câu, ở trong cung này, đệ muốn bảo vệ thể tử của đệ thì cũng đừng bảo nàng ta khoe mẽ cái gì đó ở chỗ này, trò cười ấy trong mắt bản công chúa thì cũng không có gì đâu, thế nhưng tuy hiện giờ hoàng hậu nương nương đứng là có chút thích nàng ta, nhưng về sau nếu hoàng hậu phát hiện ra, đứa con dâu này không còn chút giá trị nào thì thật khó để đảm bảo nương nương sẽ có ý thay cho hoàng đệ thể tử mới đấy.”

Mã hoàng hậu là người xuất thân không được cao quý, nên nhiều lúc hành sự không theo quy củ vương pháp, nếu hoàng hậu thấy ai không vừa mắt, sẽ thẳng chân đá đi không nhiều lời.

Suy cho cùng, lời Nhậm Trường Lạc nói cũng có mấy đúng.

Thế nhưng Nhậm Tư lại chẳng chịu né vế, nghiêng răng nói, “Cảm phiền tỷ nhắc nhở rồi.”

“Nơi này là Đông cung, hạ nhân mắc lỗi, hoàng tử muốn giáo huấn thì tự đưa về Hán Phương cung đi. Đêm đã khuya, thứ lỗi đệ không tiện.”

Nhậm Trường Lạc hừ lạnh hai tiếng, ánh mắt vẫn ghim chặt trên người nữ nhân áo trắng xanh bên kia, ánh mắt nàng như tuyết trên núi Trường Bạch nhiều năm không đổi, thâm sâu lại như thể sáng rõ, không giống người gian tà, cũng chẳng phải người nhu nhược. tuy Nhậm Tư cũng là người mỹ mạo, nhưng khi nhìn nàng lại sinh chút tự ti, nàng ta cup mắt, rồi đi.

Nhậm Tư nhìn theo bóng lưng của nàng, ở gần vốn cuộn trào trong lòng nhưng lại bị suy nghĩ của hần lấp đi, kiếp trước, khi hần xuất quân tây chinh, bên ngoài thành nhỏ đã gặp một người mặt mũi lấm lem, quần áo tả tơi, chiếc bát sắt mẻ trên đôi tay run rẩy, trong ngực nàng còn đang ôm một tiểu hài nhi không còn chút sinh khí...

Mặc dù thuở nhỏ Nhậm Tư rất ghét Nhậm Trường Lạc, nhưng nghĩ đến một vị công chúa cao cao tại thượng chỉ trong nháy mắt đã sa vào cảnh ti tiện như bùn, trong lòng hần không khỏi tiếc nuối. cũng do Nhậm Trường Lạc tự làm tự chịu, ai bảo nàng ta chạy the tên nam nhân không ra gì kia, bị hần đùa bốn chán rồi vứt bỏ chẳng khác đôi giày rách. Dù sao hần và nàng ta cũng là tỷ đệ cùng cha khác mẹ, trong người chảy một nửa huyết dịch giống nhau, lại cũng nhau lớn lên từ bé. Nghĩ đến hần lại không đành lòng.

Nhậm Tư lấy lại tinh thần, nắm lấy bàn tay mềm mại của Thịnh Tri Mộ đặt trong lòng ngực, “Mộ Mộ, đêm đã khuya, để ta cho người chuẩn bị nước nóng, tắm rửa xong rồi đi ngủ.”

“Ừm.”

Thịnh Tri Mộ không nói chuyện, hôm nay thực sự hơi mệt, về đến phòng ngủ, Nhậm Tư mượn cớ tới thư phòng lấy đồ, tới tận lúc Thịnh Tri Mộ tắm xong nằm cuộn tròn trong chăn rồi hần mới trở về.

Hôm trước cũng cùng hần ngủ chung trên một chiếc giường. nhưng hôm nay hình như có điểm khác biệt.

Nàng ngó đầu nhìn phu quân tuần mi dưới ánh nến, lại nghĩ tới đánh về hần khi đứng dưới xe ngựa, mọi phồn hoa trong ánh mắt ấy đều đã hóa tro bụi từ lâu, lại như lưu luyến cái gì đó, chỉ là nàng nhìn không ra.

Nhậm Tư mở chiếc hộp gỗ mà ông chủ Nhã hiền đưa hần lấy ra một đôi bông tai lục ngọc trong suốt, long lanh. Hần đưa tới trước mặt nàng, thận trọng như đang dâng lễ vật quý, “Mộ Mộ, phu quân nói sẽ lấy về cho nàng.”

Ban đầu Thịnh Tri Mộ thấy đôi bông tai này cũng không có gì là hiếm có, nhưng nàng lại muốn xem tranh hần vẽ, nàng vốn định dặn dò hộ vệ cảm bức tranh đó về, nhưng lại quá lo cho thương thể của Tề ma ma nên đã không nói.

Nàng xòe bàn tay ra, lục ngọc lạnh lạnh khẽ chạm vào lòng bàn tay, rất mượt, trong suốt tới nỗi có thể nhìn ra cánh bướm nhàn nhạt như vệt nước bên trong khối ngọc nhỏ, nàng kéo lại bàn tay nói, “Ta muốn ngủ rồi, điện hạ đặt lên bàn trang điểm đi.”

Hần không nghe, “Vậy mai nàng đeo lên cho ta ngắm!”

“Ừm.”

Nàng đáp ứng, Nhậm Tư mới cất đi.

Đem hộp gỗ tới trước bàn gương, ánh mắt khe động đã thấy một đôi giày đang thêu dở, vài tím, chỉ may vàng, mơ hồ đã nhìn ra được kiểu dáng đường thêu.

Hần nâng nâng khóe miệng, Mộ Mộ biết mình bị nhìn thấu rồi, vậy nên mới không giấu nữa chẳng?

Khi ông chủ nhã hiền đưa ra đôi bông tai ngọc hần nhìn đã muốn ngay, trong lòng hần nghĩ, dù sao Mộ Mộ cũng bí mật chuẩn bị cho mình một đôi giày, tuy không đẹp đến xiêu lòng nhưng thẳng ở chỗ tâm ý, hần dùng bao nhiêu vàng bạc cũng không đổi lấy được.

Nhậm Tư đặt chiếc hộp xuống, quay lại giường.

Màn hồng khẽ rủ, hình yên ương nghịch nước, ngực Thịnh Trì Mộ khẽ phập phồng, nhịp tim có chút nhanh hơn bình thường.

Nhậm Tư khẽ xoắn một góc chăn lên, mới lật một chút mà trước mắt đã hiện ra đôi chân non mềm, da thịt trơn láng như ngọc, trong chốc lát, ánh mắt đã nhanh chóng biến hóa, Thịnh Trì Mộ xấu hổ, khẽ thu lại hai chân.

Nhậm Tư ho khan một tiếng, tỏ ra không có việc gì nằm xuống, hai người đều có chút hồi hộp, xấu hổ, nhìn chằm chằm đỉnh màn, Nhậm Tư lại ho một tiếng, “Mộ Mộ, nàng...nàng nói thời điểm tới tháng của nàng đi...ta.. để ta...”

Hắn trước giờ là người nói năng, hành động dứt khoát, thế nhưng, khi đối diện với vấn đề nào đó, những gì hắn biết được đều rất ít ỏi.

Ngón tay Thịnh Trì Mộ khẽ siết lấy góc chăn, mặt nàng đã sẫm đỏ bừng lên, “Sau này sẽ nói...”

Ngày ấy sớm muộn gì cũng phải tới, nàng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, vốn nghĩ là cứ xem như đem mình đi hiến tế là được rồi, đáng tiếc đêm động phòng hoa chúc lại bị ‘đi cà’ hỏi thăm, nàng lại phải rơi vào trạng thái thấp thỏm thêm mấy ngày.

Cũng không phải là nàng không thể, huống hồ Nhậm Tư đã nói, trong vòng hai năm...

Muốn có con!

Thịnh Trì Mộ kéo chăn che kín khuôn mặt đã nóng đỏ, nàng muốn chui xuống đất quá! Quá xấu hổ!

Một đêm ngon giấc.

Hôm sau khi Nhậm Tư tỉnh dậy, ánh mặt trời đã chói đến nỗi hắn không mở nổi mắt, phía bàn trang điểm, Thịnh Trì Mộ đang đeo đôi bông tai mà hôm qua hắn thắng được, an tĩnh, mỏng manh, hắn sợ khi ánh mặt trời chiếu đến, nàng sẽ tựa như giấc mộng cứ thế bay đi. Thế là hắn đi tới, từ phía sau ôm lấy nàng.

Thịnh Trì Mộ bất ngờ bị ôm, thân thể cứng đờ. Nhậm Tư nhìn trong gương đồng, nữ nhân tóc cài trâm hoa, sinh đẹp động lòng, hương thơm trên người nàng làm cho tâm tình hắn dập dờn như chuồn chuồn đập nước, khẽ cúi, khẽ hít hà.

Thịnh Trì Mộ tránh không kịp, chỉ nghe tiếng hắn nói, “Khỏi bạc tới hôm qua có chút bất thường, tới tận bây giờ ta vẫn chưa an tâm, chi bằng đi tìm Tiểu Trình giúp ta điều tra thêm.”

Lông mày Thịnh Trì Mộ khẽ nhăn, “Cũng tốt, an nguy của điện hạ là quan trọng.”

Lời này của nàng hắn thích nghe, người nào đó lập tức toét miệng cười, Thịnh Trì Mộ nhìn thấy Nhậm Tư cười ngổ như đứa trẻ con, tim lại đập loạn.

Thôi bạc kia đã giao cho hai tên hộ vệ hay đi theo Nhậm Tư, không có đem về, “Ồ Nhã Hiên, ông chủ đã cho dùng vải đỏ bọc từng viên đá lại, vậy thôi bạc kia là do người ngoài đem vào sao?”

Nhậm Tư nói, “Mỗi khối bạc lớn sẽ có ấn giám, lát nữa ta cho người đi điều tra. Mộ Mộ...” hắn quay đầu, khí nóng phả tới gương mặt nàng, “Ta tặng nàng đôi bông tai tốt như vậy, nàng có gì đáp lễ không?”

Đáp lễ?

Cái này Thịnh Trì Mộ không nghĩ tới.

Thịnh Trì Mộ kinh ngạc chuyển ánh mắt, thấy mắt hắn như vô tình lại như hữu ý rơi xuống nơi nào đó. Theo ánh mắt hắn, nàng thấy một đầu vải bị dè dưới một chiếc vòng bạch ngọc, hôm qua nàng mới thêu mấy họa tiết mây bên trên. Nay hắn hỏi nàng việc lấy gì đáp lễ, chẳng lẽ hắn tưởng cái đó nàng chuẩn bị cho hắn?

Thịnh Trì Mộ khẽ chấn môi, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện hiểu lầm như thế, thế nhưng ánh mắt hắn lại vô cùng mong đợi, nàng thực sự không đành lòng cự tuyệt.

Vậy thì... lần sau nhé?

Nàng chậm chạp mở lời, “Trung thúc sắp lên đường trở về Mạc Bắc.”

Nhậm Tư nhướn nhướn mày, điệu bộ vô cùng kiên nhẫn, “Ừm”

Đến đây, lời này của Thịnh Trì Mộ lại càng khó nói hết, “Đường xa xa xôi, ít nhất cũng phải tới tháng mười mới về tới Hãn thành. Thời tiết phương Bắc lại rất lạnh, nên ta... muốn làm cho Trung thúc một đôi giày.”

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12

Thịnh Tri Mộ phát hiện ra đôi tay đang ôm lấy mình bỗng nhiên cứng đờ.

Nàng nghiêng mặt, thấy biểu cảm của Nhậm Tư lúc đầu là sững sờ, sau lại biến hóa khó lường. Thấy vậy, nàng rung mình, “Điện hạ, nếu như người thích, ta có thể làm thêm một đôi.”

Sắc mặt Nhậm Tư rầu rĩ một hồi lâu, “Không có gì, không có gì...” giống như trấn an nàng, lại giống như tự thuyết phục bản thân, “Trung thúc nhiều năm vì Thịnh gia cúc cung tận tụy, nàng làm thế là nên mà, rất nên...” giọng điệu có mấy phần hậm hực, nói xong, nét cười méo mó trên gương mặt như mọc chân chạy đi hết.

Ra cửa, Nhậm Tư đi qua hành lang ngói đỏ gấp khúc, hần tìm tới người hộ vệ đang đứng ngoài cửa tên A Tam, hôm qua, A Tam là người giữ khối bạc kia. Lúc thấy Nhậm Tư, hai tay hần đưa tới một vật, “Điện hạ, thuộc hạ cùng các huynh đệ tối hôm qua đã quan sát rất kỹ càng, khối bạc này không hề có một dấu vết nào.”

Nhậm Tư nhú mắt nhìn, “Chẳng lẽ lại là tư ngân?”

A Tam lắc đầu, “Cái này cũng không chắc, điện hạ, chỉ cần người hạ lệnh, thuộc hạ sẽ lập tức cho người tới phong tỏa Nhã Hiên lâu.”

“Không cần, giống trống kua chiêng như vậy chẳng khác nào đánh rần động cỏ, hung thủ có lẽ đã sớm bỏ đi rồi, huống hồ ta và ông chủ Nhã Hiên lại có chút giao tình.” Nhậm Tư cầm khối bạc xem kỹ lại một lần, quả thực rất nặng, nếu rơi trúng đầu chắc chắn sẽ mất mạng, lại không có ấn ký, “Người đi tìm Tiêu Trình công tử thương lượng một chút, cho người để ý xem có kẻ nào đáng nghi ra vào Nhã Hiên hay không.”

“Tuân lệnh.”

Bản thân Nhậm Tư hiểu rõ, xảy ra chuyện lớn như vậy, muốn giấu phụ hoàng và mẫu hậu là điều không thể, nếu phụ hoàng mà biết, ít nhất hần sẽ bị cấm túc một tháng. Đếm kỹ lại thì từ nhỏ tới giờ hần đã gặp qua hai tên thích khách, mỗi lần đều khiến Mã hoàng hậu sợ đến mất hồn mất vía, lần nào hoàng hậu càng lo lắng sợ hãi, lần ấy Nhậm Tư lại bị phạt càng nặng.

Buổi chiều, Thịnh Tri Mộ ở trong đình viện thêu giày. Nhậm Tư cho người kê thêm một chiếc bàn bên cạnh chỗ nàng ngồi, bày đồ đạc mình đã chuẩn bị cùng bức tranh mỹ nhân bị hỏng kia ra bắt đầu sửa lại.

Thịnh Tri Mộ thêu được phần nửa, tầm mắt chuyển qua phía bàn hần ngồi, cả người chìm trong ánh sáng, trông hần càng thêm bắt mắt.

Nhưng nhìn kỹ, ngón tay Nhậm Tư đang vuốt phẳng chỗ rách trên ngực của mỹ nhân trong tranh một cách rất tỉ mỉ, kỹ càng đến mức không muốn bỏ sót vết rách nào.. bức tranh kia không phải bức bị hần làm hỏng trước đó hay sao?

Tại Thịnh Tri Mộ hơi nóng lên, hần lại đem bức tranh đó đến trước mặt nàng để sửa?

Nhậm Tư hình như chỉ chú ý đến bức tranh, lúc này, khi hần đã vuốt phẳng xong, ngắm nghía lại mỗi vết rách lớn nhỏ một lượt, hần thò tay vào bình đựng hồ dán lấy ra một chút bột, đều đều bôi lên vết rách. Thịnh Tri Mộ bùng tỉnh, thì ra hần muốn dán lại bức tranh.

Nàng buông kim thêu trong tay xuống, “Điện hạ, bức vẽ đã hỏng rồi.”

“Ta sợ mỗi lần nàng nhìn thấy lại nghĩ ta là một tên vô sỉ, rồi lại nghĩ rằng ta không muốn cưới nàng.” Nhậm Tư bò dài ra bàn, chống tay đỡ má, đầu hơi nghiêng nghiêng, khóe môi giương lên cười tủm tỉm, “Ta muốn nàng biết rằng, ta rất muốn, rất muốn thành thân với nàng.”

Thịnh Tri Mộ không nói chuyện, hần lần nào cũng khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên, vành tai trắng bị hun đến nóng rực, toát cả mồ hôi nhàn nhạt.

Hai người ai làm việc nấy, Nhậm Tư ngắm lại bức tranh sau khi được phục hồi, há hê một lúc lâu, lại nhìn Thịnh Tri Mộ đang thêu những đám mây vàng trên nền vải tím, giống như thấp lửa trên nền đêm.

Nàng dùng răng cắn đứt sợi chỉ thêu, Nhậm Tư lại thấy ghen tị, hần sát mặt đến, “Mộ Mộ... ta cũng muốn.”

“Ừm,” Thịnh Tri Mộ thấp giọng nói, “Sau này ta sẽ thêu cho điện hạ một cái túi thơm nhé.”

Thịnh Tri Mộ biết rõ tay nghề may giày vải của mình cũng chỉ tạm được, thế nhưng nếu đi trên chân thái tử gia thì có hơi tầm thường, chi bằng thêu túi thơm, vừa dễ làm, vừa dễ dùng.

“Được.”

Nhậm Tư thỏa mãn, điệu bộ y như đứa trẻ, thấy hần cười cười, Thịnh Tri Mộ quay mặt đi không nhìn.

Nhậm Tư nghĩ ngợi một hồi, lại hỏi, “Đúng rồi, đoàn người hộ tống của Thịnh gia sắp trở về Mạc Bắc đúng không? Khi nào thì đi, ta cũng muốn đi tiễn.”

“Chắc khoảng hai ngày nữa.” Thịnh Trì Mộ rời nhà đi đến nơi xa xôi vắng vẻ, người thân lại sắp đi, nghĩ lại chỉ còn mình ở lại Trường An, trong lòng không khỏi rầu rĩ thờ dài.

“Ừm.”

Nhưng mà có điều không quá hai ngày, Tấn An để từ chỗ cung nhân biết được Nhậm Tư lên xuất cung, không những đi cùng tiểu công tử của Trình gia mà ngay đến tân nương tử – Thịnh Trì Mộ cũng kéo đi cùng, đến nhưng nơi không đứng đắn chơi bời. Tức giận đến Vĩnh Yên cung uống liền mấy hùm trà lớn để tiêu bớt hỏa khí. Thấy hai nữ nhi ngồi nghiêm cẩn bên cạnh, một người là Trường Lạc, một người là Trường Nghi. Lại nhớ đến chuyện hôm qua Trường Lạc công chúa tới trước cửa Đông cung nào loạn, hung hăng đánh mắng hai tên tiểu thái giám, liền cảm thấy bây giờ mới đến đây khoe mẽ thì có hơi trễ.

“Trường Lạc, thái tử xuất cung xảy ra chuyện gì?” Mã hoàng hậu đã hỏi một lần, nhưng Tấn An để lại hỏi lần nữa.

Trong lòng Nhậm Trường Lạc sao không hiểu, Mã hoàng hậu đối xử với Nhậm Tư rõ ràng rất thiên vị, đến cả phụ hoàng cũng cung sủng hấn vô pháp vô thiên, khó trách Nhậm Tư lớn như vậy còn không hiểu lý lẽ làm xằng làm bậy, thanh âm nàng ta có chút lạnh, “Tính tình hoàng đệ ra sao phụ hoàng còn không rõ? Ba ngày không cấm đã chạy loạn lên, ăn chơi đàn đúm, nay mới thành thân chưa được nửa tháng đã lại tiếp tục bày trò hồ nháo. Phụ hoàng nên sớm chuẩn bị kéo ngày nào đó hoàng đệ nhảy nhót chơi bời lại gây thị phi rắc rối.”

Lông mày Tấn An để trầm xuống, hướng hoàng hậu nói, “Ngân Tu quá ngang bướng, thành thân rồi vẫn không thu được tâm tính, nên làm sao?”

Mã hoàng hậu nghe vậy mặt cũng nghiêm lại như sắt, “Bệ hạ sao lại hỏi ta, ta là mẹ ruột của nó, trong lòng chỉ biết yêu thương mà thôi. Ngược lại là bệ hạ, con hư lỗi tại phụ thân, nuôi con không dạy dỗ cũng là phụ thân hết, tánh nết chơi bời đó là do ai dạy, bệ hạ không cần hỏi ta, các cựu thần trong triều, đến hạ nhân trong cung cũng không ai là không biết.”

Bị hoàng hậu nói vậy, Tấn An để nhất thời cứng miệng, không nói được câu nào.

Ngày ấy khi Tấn An để vẫn còn là thái tử, nhiều lúc rảnh rỗi cũng chỉ đi tìm một vị vương gia nhàn tản nào đó uống vài tách trà để giải sầu một chút, hay ngồi nghiên cứu trà đạo chứ nào có “đục ngẫu” như Nhậm Tư đâu.

Trường Nghi công chúa ngồi trầm mặc này giờ mới lên tiếng, “Nữ nhi có chủ ý này.”

“Mau nói.” Tấn An để có chút hứng.

Trường Nghi công chúa mỉm cười nói, “Mọi người đều nói, Hoàng huynh lớn như vậy vẫn còn mãi chơi là do chơi cùng một thiếu gia hư hỏng nào đó mới không tu tâm dưỡng tính, nhưng thành Trường An lớn như vậy, thiếu gì những hạng người phong lưu không ra gì. Những năm qua, chuyến đi săn mùa thu nào phụ hoàng cũng nhốt hoàng huynh trong Đông cung bắt đọc sách thánh hiền, không cho huynh ấy cơ hội kết giao với những danh sĩ tài đức chân chín. Chỉ bằng chuyến đi săn mùa thu năm nay, phụ hoàng cho hoàng huynh tham gia, nhân tiện mời thêm các vị vương tôn công tử của các đại thần trong triều tới.”

“Ừm.” Tấn An để cũng cho rằng bắt Nhậm Tư đọc sách cũng không phải cách hay. Thế nhưng bình thường hấn lười luyện công phu, ham chơi hiếu thắng, chỉ thích đấu dế trọi gà, sợ hấn tham gia chuyến đi săn mùa thu hàng năm lại làm ra trò cười cho thiên hạ đến nỗi mỗi lần như thế lại cấm cửa Đông cung không cho hấn ra ngoài. Thật ra hấn đâu có để tâm vào chuyện học hành, nhốt thế cũng phí công.

Chi bằng lần này nhắm mắt bán bừa, cho hấn đi cùng, chỉ cần không làm loạn là tốt lắm rồi.

Mã hoàng hậu đưa chén trà tới trước mặt Tấn An để, “Không phải lúc trước bệ hạ nói công tử Bình Nam quận vương mới về Trường An sao?”

“Cũng tốt.” đáy mắt Tấn An để lộ rõ vẻ hài lòng, “Tiêu chiến văn võ toàn tài, mười bảy tuổi đã có chiến công hiển hách, lại từng có công đánh lui đại quân Yết Nhân, đây là người mà Tư nhi khó so kịp.”

Đề cao người khác rồi tự hạ thấp uy phong của mình, Mã hoàng hậu lập tức không vui, con trai mình thì tự mình biết, Nhậm Tư mặc dù tính tình ngang bướng không chịu trời buộc, nhưng từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, chỉ cần hấn chịu khó bỏ thời gian, không gì không làm được!

Nhậm trường Lạc bỗng nhiên hạ thấp đầu, hai vành tai đỏ ửng.

Trường Nghi công chúa cảm thấy gương mặt hoàng tỷ lúc này còn đẹp hơn cả đóa mẫu đơn, ngượng ngùng kiêu diễm, quả nhiên là tò mò về vị công tử kia đến nỗi giấu không được.

Nguyên nhân là do Nhậm Trường nghi cũng nghe phụ hoàng nhắc nhở, nhờ mình lưu ý tìm giúp cho trường tỷ một vị phò mã. Trong thành Trường An vương tôn danh gia tuy nhiều, nhưng người văn võ song toàn lại trị được trường tỷ lại không có mấy ai, càng kiếm tìm càng không có. Nhậm Trường Nghi cũng đã nghe qua tin của Tiêu Chiến công tử trở về Trường An nên đã sớm sai người đi nghe ngóng chút ít.

Không ngờ được đây lại là một sự phối hợp quá “chính”

Hoàng tỷ võ nghệ cao cường, tính cách lại hung hãn không phục ai. Tiêu Chiến lại là dũng tướng tam quân, được phụ hoàng phong làm tiểu quận vương,

tuổi tác phù hợp không nói, Tiêu Chiến là một công tử tuần lã, được vô số thiếu nữ ngưỡng mộ, bằng không hoàng tử của nàng cũng không đến mức vừa nghe đến tên đã đỏ mặt xấu hổ.

Nhậm Trường Lạc then thùng quả là chuyện lạ. Nhậm Trường nghi thầm nghĩ, việc hôn sự của trường tử đúng là có hy vọng thật rồi.

Nhậm Trường Nghi và tiểu tẩu tẩu Thịnh Trì Mộ cùng tuổi, đều mười sáu, tính đến tuổi lấy chồng, có lẽ phụ hoàng sớm đã muốn ‘xử lý’ cả hai tỷ muội từ lâu rồi.

Vừa lui khỏi Vĩnh Yên cung, Nhậm Trường Lạc gọi Trường Nghi lại, “Muội vừa nói, Tứ công tử mới trở về Trường An, nhưng không phải huynh ấy trở về để dự lễ tế tổ sao? Chuyển đi săn mùa thu, sao huynh ấy tham gia được?”

Nhậm Trường Nghi cũng thật thà đáp lại, “Phụ hoàng cũng từng nói, huynh ấy trở về lần này cũng không chỉ để dự lễ tế tổ.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Nhậm Trường Lạc lại một lần nữa đỏ ửng lên, “Này, còn làm gì nữa?”

Trường Nghi miệng cười mỉm, “Đương nhiên là... đương nhiên là còn muốn tìm một vị nhạc phụ đại nhân rồi.”

Dứt lời, Nhậm Trường Nghi khẽ xoắn tà váy lụa màu xanh nhạt chạy biến.

Nha đầu tinh quái này!

Nhậm Trường Lạc trong cung không có người bạn tri tâm nào ngoài Trường Nghi cả. Khi còn bé, nàng bị phạt không được ăn cơm, người ngoài nhìn nàng như thể xem trò cười, chỉ có Trường Nghi khi ấy lên lút đưa cho nàng một viên kẹo đường, cũng từ đó, quan hệ bọn họ mới giống như tỷ muội.

Có tâm sự gì, Trường Lạc cũng kể cho Trường Nghi, bởi vậy chẳng cần nói Trường Nghi cũng biết đại khái tâm tư của nàng cho nên hôm nay mới đề nghị phụ hoàng như vậy.

Tiêu Chiến cũng trở về Trường An rồi! đây đúng thật là tin tức tốt nhất mà gió thu mang tới cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 13

Kỳ thi Hương* sắp đến, Nhậm Tư bị Tần An để giao cho một đồng việc học. Thịnh Trì Mộ hiếm có khi nào không gặp mặt Nhậm Tư suốt năm canh giờ. Gặp Xá Yên đang thay nước, tiện miệng hỏi một câu, Xá Yên để khăn mặt xuống chậu nước, vụng trộm cười cười nói, “Mọi khi Điện hạ bị hoàng thượng phạt có thấy vội vàng bao giờ đâu, vậy mà hôm nay lại ngoan ngoãn cấp sách đi tới Quốc Tử Giám rồi ả.”

* thi Hương (chế độ thi cử thời nhà Minh, nhà Thanh, Trung Quốc)

“Quốc Tử Giám?”

Theo Thịnh Trì Mộ biết, sau khi Nhậm Tư tròn mười bảy đã không còn theo học ở thái học viên nữa, bởi vì hấn là thái tử, cần phải dần dần tiếp cận việc triều chính nên không có cách nào để chờ đủ năm học.

Xá Yên giải thích rõ, “Vâng, điện hạ có một cặp đệ đệ song sinh, năm nay mười ba, đều đang theo học tại Quốc Tử Giám thế nên bình thường nương nương khó gặp được họ, điện hạ mấy hôm nay bị phạt dùi mài kinh sử một mình cũng khó nên đã đi tìm hai người họ để thương nghị đối sách. Hai vị hoàng tử điện hạ này nổi tiếng mưu ma chước quỷ nhất hoàng cung. Đêm tân hôn hôm đó, điện hạ bị hai người họ lôi kéo chước cho đầy mười hai bát rượu lớn.”

Thịnh Trì Mộ kinh ngạc gấp cuốn sách trên tay lại, “Vậy thái tử cũng uống hết sao?”

“Điện hạ bị lừa đó ả,” chuyện này Xá Yên là nghe được từ mấy cung nữ bên dưới nói chuyện, có chút khôi hài, “Điện hạ có một tật nhỏ là từ bé đến giờ không thể phân biệt được hai vị hoàng tử kia cho nên đã bị hai người họ cùng bày mưu trên đầu. Từ đầu tới cuối, thái tử điện hạ đều tưởng rằng Nhị điện hạ rót rượu, nhưng thật ra là hai người họ luân phiên tiếp chiêu, cũng may tư lượng của thái tử điện hạ tốt, uống tới lúc cả hai vị hoàng tử kia say mềm mới về tân phòng.”

Khó trách, hôm đó toàn thân hấn toàn mùi rượu.

Thịnh Trì Mộ khẽ lắc đầu, tuy chưa từng gặp qua hai vị hoàng tử kia nhưng cũng có thể đoán ra, hai người họ ngang bướng, ham vui chẳng khác Nhậm Tư là mấy.

Xá Yên lại nói, “Hơn nữa, trong cung hai vị điện hạ này nổi danh là Quý Kiến sâu, nếu họ không trêu chọc nương nương thì tuyệt đối nương nương đừng

chủ động đi tìm hai người họ. Hai vị điện hạ này từ bé đã không thể ở chung cùng Trường Lạc công chúa, cả hoàng cung này ngoại trừ thái tử điện hạ thì lời ai nói cũng không nghe, đến cả Hoàng Thượng cũng không nói được.”

Thịnh Trì Mộ gật đầu, nàng nghĩ, có thể là do ngày thường Nhậm Tư đối xử với họ rất tốt, hoặc là cũng họ chơi tới bến nên mới vậy.

Hôm nay Nhậm Tư trên đường đến Quốc Tử Giám đụng phải vận xui rồi, tới tìm hai hoàng đệ này thì bọn họ trong bụng đã chứa cả đồng ý đồ xấu, có một vấn đề mà nói đi nói lại, câu trước đánh câu sau khiến Nhậm Tư mất cả buổi trời mới bình tĩnh: thì ra hai tên tiểu tử này ngay từ đầu đã lại giờ trò đùa bốn mình.

Trước kia Nhậm Tư chưa từng trải qua chuyện thi cử thế này, nên chỉ có thể từ từ tính toán, tạm thời để tâm học hành. Phụ hoàng hẳn cũng không muốn con trai mình bị người này người kia vụng trộm chỉ trích nói đồ bỏ đi.

Thịnh Trì Mộ theo những họa tiết cuối cùng lên giày, trang nhã, tinh tế tới độ khiến Xá Yên luôn miệng tán thưởng, “Nếu người tặng cho điện hạ, đảm bảo điện hạ không nỡ đi đâu.”

Thịnh Trì Mộ nhớ đến chuyện Nhậm Tư muốn có túi thơm, sờ sờ giày vải trong tay, nói khẽ “Loại vải tơ này người thay ta để ý, ta vẫn muốn lấy thêm một chút, cả chỉ nữa.”

“Dạ? thái tử phi nương nương còn muốn làm cho ai nữa sao ạ?” Xá Yên tò mò, con mắt kia nhìn thật giáo hoạt.

Sắc mặt Thịnh Trì Mộ nhàn nhạt, nghe vậy trong lòng gọn chút sóng, “Nha đầu này, thật chẳng ra sao, lại có gan thách mắc ta.”

Xá Yên có ý le lưỡi, bởi vì ở chung với thái tử phi một thời gian, nàng có cảm giác, thái tử phi nhìn qua lãnh đạm nhưng lại có thể khiến người ta cảm thấy ấm áp, tính cách vô cùng ôn hòa, lại rộng lượng. Bởi vì ở trong cung nhiều thời gian rảnh rỗi, nương nương toàn tự làm những việc nhỏ nhặt, không i lại, cũng không giống như những tiểu thư thành Trường An khác chỉ biết hát hăm sai khiến.

Hoàng hôn của một ngày mùa thu, đoàn quân Thịnh gia đến ngoại ô.

Thịnh Trì Mộ cũng Nhậm Tư đưa tiễn họ tới vùng ngoại ô, dưới ánh trời chiều xưa cũ, bên rìa ngoài những thành trì phồn hoa rộng lớn là những dãy núi xanh biếc trải dài. Lúc Nhậm Tư xuống xe, hắn đem áo choàng trên người, khoác lên vai Thịnh Trì Mộ.

Sắc trời chiều trong như được gột rửa, đoàn người Thịnh gia thấy thái tử đối với thái tử phi vừa trân trọng, vừa yêu thương như vậy, bộ dạng kia thật giống một đôi quyền lữ trong sách cổ, nào có đáng sợ như lời đồn trước đây. Trong lòng của người Thịnh gia, An Ninh quận chúa chính là một viên minh châu không thể tùy tiện đụng vào, cao nhã không vương một hạt bụi, có người rước nàng rồi, tự nhiên trong lòng thấy đau đầu, bất an, cũng may vị thái tử này thức ra cũng không hỗn trưởng như trong truyền thuyết.

Lúc đầu Tề ma ma cũng muốn đi cùng, nhưng Thịnh Trì Mộ muốn bà ở lại Đông cung dưỡng thương. Được Hồ thái ý kê cho bao nhiêu là đơn thuốc, cùng với Nhậm Tư ban cho biết bao linh đan diệu dược, thương thế đã không còn gì nghiêm trọng nữa, tĩnh dưỡng mấy ngày là có thể tốt lên.

Thịnh Trung lấy ra bao vải mềm màu vàng, giao cho Thịnh Trì Mộ. điệu bộ cực kỳ thận trọng.

Thịnh Trì Mộ nhìn đám binh sĩ đang đứng lặng, họ là những người từng cùng cha chinh phạt Yết tộc, đánh đâu thắng đó, hôm nay bọn họ sẽ trở về chân trời nơi họ được tự do bay lượn, trên mặt họ ai nấy cũng đều phản khởi chờ mong. Thịnh Trì Mộ không dám để nổi ly biệt hiện lên khuôn mặt, sợ quấy rầy bọn họ, “Trung thúc, chỗ này ta có một phong thư gửi về nhà, còn có đôi giày ta làm cho người, Hân thành đường xá xa xôi, liên tục phi ngựa cũng cả tháng mới tới, người nhớ bảo trọng.”

“Ta biết rồi.”

Thịnh Trung đưa mắt xem xét thái tử đang đứng cạnh xe ngựa, thấp giọng nói, “Quận chúa, chúng ta qua đây nói.”

“Ừm.” trong lòng Thịnh Trì Mộ hơi nghi hoặc một chút, nhưng vẫn theo lời Thịnh Trung đi qua một bên, Thịnh Trung có chút thần bí, từ trong ngực áo lấy ra một miếng ngọc, kín đáo đưa cho nàng. Căn dặn nàng cất trong tay áo, thấy Thịnh Trì Mộ nghe lời làm theo mới khẽ đề giọng, “Quận chúa, đây là thứ trước khi đi phu nhân bảo ta chuẩn bị. Phu nhân nói, Trường An xa xôi, dù sao cũng ngoài tầm tay với, nhưng Thịnh gia có thể gần xếp mọi thứ ở Trường An, đều ở nơi này. Phu nhân nghe nói thái tử điện hạ đối với quận chúa thực sự không có lòng, nên đã bảo ta nhất định phải đưa nó cho người, tương lai ở bên thái tử sẽ có thể rất bấp bênh, giữ thứ này lại ở Trường An người sẽ an tâm phần nào.”

“Mẫu thân suy nghĩ thật chu đáo.” Kỳ thật nếu như mọi người biết Nhậm Tư đối với nàng bảo sao làm vậy nghe lời răm rắp như thế thì họ còn phải lo lắng gì nữa, nàng thật không biết.

Thịnh Trung thở dài, bên cạnh chứng kiến Thịnh Trì Mộ từ bé đến lớn, ở tận đáy lòng còn thân hơn con gái ruột. Nay nàng phải ở lại chốn kinh thành mà nhân tâm như quỷ thế này, có bao nhiêu người thuần lương, có bao nhiêu người lòng dạ gian đơn, không toan không tính như nam nhi Mạc Bắc? sợ là không được là bao.

Không còn một người thân nào bên cạnh, con đường sau này, phải tự nàng bước đi.

Con đường này, nếu trước sau vững vàng, tương lai chính là mẫu nghi thiên hạ, còn nếu bước không được, ba thước lụa trắng cũng chẳng coi là xa.

Nhậm Tư dựa vào xe ngựa, con ngựa phốc phốc phì phò, hần vuốt vuốt bờm ngựa, trong đầu bây giờ toàn là cảnh chém giết trên chiến trường, quân đội Thịnh gia trung dũng vô địch lại vì hần mà chết thảm nơi quan ngoại, Định Viễn Hầu cũng bị hần hại đến tan cửa nát nhà, cho nên khi Thịnh Trì Mộ cảm dao đâm vào ngực hần, hần chỉ kinh ngạc thoáng qua chứ trong lòng chẳng có chút nào là oán giận. Đến cuối cùng, là hần gián tiếp hại chết cha nàng, chỉ là, hần không cam tâm nhìn cái tên ban đầu đã dụng tâm toan tính kia an tâm thoải mái đứng một bên hưởng thụ tất cả mà thôi.

Thịnh Trung nghiêm cẩn chấp tay hành lễ với Thịnh Trì Mộ, “Đại công tử cũng dặn dò, nếu tương lai thái tử điện hạ đối xử với người không tốt, hay khi dễ người, người cứ trực tiếp trở về Thịnh gia. Tuy công Thịnh gia nhỏ, không so được với công cầm cung, nhưng sẽ không chịu để bị ức hiếp, Đại công tử sẽ đích thân tới giáo huấn thái tử.”

Không ngờ đại ca còn nói những lời này, Thịnh Trì Mộ xưa nay trầm ổn, bây giờ hốc mắt cũng không tự chủ mà đỏ lên, “Ta biết.”

“Còn nữa, thái tử nổi danh là công tử bột, hạng người bên người tô vàng nạm ngọc. Quận chúa nay đã gả cho thái tử làm thái tử phi nương nương, đương nhiên nên động viên thái tử cố gắng rèn luyện cũng tốt, nói gì thì nói sau này thái tử cũng là người đứng đầu thiên hạ. Thịnh Trung là người thô hào, chỉ biết đến đánh giặc, có mấy lời cũng không biết nên nói hay không... Tư chất của vị thái tử gia này xem qua có vẻ không được cao, nếu có một ngày quận chúa chịu không nổi nữa, đại khái người có thể trở về Mạc Bắc, nơi đó tuy nhỏ bé, nhưng luôn mở rộng cửa cho người.”

Thịnh trung nói thẳng, nếu Thịnh Trì Mộ không để ý hoàng quyền, nàng có thể quay người bỏ đi, không cần thiết phải ở lại Trường An. “Trung thúc, Trì Mộ biết Trung thúc một lòng lo cho ta, điện hạ... chẳng đối xử với ta rất tốt. bây giờ trung thúc thuận buồn xuôi gó mới là điều quan trọng, không cần quá lo lắng cho ta.”

“Được.” Thịnh Trung đồng ý.

Nhậm Tư trầm tư vuốt bờm ngựa, ngay cả khi Thịnh Trì Mộ đã trở về cũng không để ý, nàng nói khẽ, “Điện hạ, Trung thúc và mọi người đi rồi.”

Nhậm Tư lúc này mới như vừa tỉnh mộng, nhìn trước mắt khối bụi mịn mù, ánh mặt trời lại đang yếu dần sau những dãy núi xa. Đoàn quân thịnh gia mỗi lúc một xa.

Hần quay đầu nói, “Mộ Mộ ta muốn viết một phong thư cho Định Viễn Hầu.”

Thịnh Trì Mộ khẽ nhấp máy môi son, “Điện hạ có chuyện cần nói với phụ thân ta?”

Nhậm Tư “Ừ” một tiếng, trong họng phát ra thanh âm kiên nghị, “Nhất định, nhất định phải gửi.”

Có lẽ ngữ điệu của hần quá mức nghiêm nghị, ánh mắt hần quá mức ngưng trọng, Thịnh Trì Mộ có chút ngạc nhiên, sau lại nghe hần nói, “Có mấy lời ta nói phụ thân nàng chưa chắc đã tin, nhưng nàng nói lại không như vậy.”

Nhậm Tư muốn mượn tay nàng viết thư?

Hần không có ý muốn giấu diếm nàng, điều đấy khiến Thịnh Trì Mộ an tâm, “Ừm, điện hạ muốn thì có thể.”

Nhậm Tư nhấp máy môi không nói chuyện, nhưng cũng nâng lên xe rồi lại không có cách nào nâng bút. Trên đường về tới Đông cung, Nhậm Tư chầm mực, đem một tay hào phóng nắm lấy tay nàng, “Ta biết Thịnh, Tiêu hai nhà có giao tình rất sâu, cách sông Hoàng Hà, cùng uống chung một dòng nước đã nhiều năm, nhưng Bình Nam vương phủ nắm trong tay rất nhiều binh quyền, đã tâm bưng bưng, Nhạc phụ nên sớm có phòng bị, người nghe ta nói, dặn dò Nhị ca đem quân tới bên bờ hoàng hà đóng trại, thông báo rằng nước Hoàng Hà chảy siết, Định Viễn Hầu vì sinh kế của bách tính muốn phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, nên đi trước một bước, trước tiên để chiếm lấy tiên cơ.”

Kiếp trước Tiêu Chiến cũng đã làm như vậy, hần đã dám chơi xỏ lá, nay Nhậm Tư muốn lấy đạo người để trả lại cho người.

Nhưng Thịnh Trì Mộ lại kinh hãi, chậm chạp không thể đặt bút, cách nửa ngày mới cắn môi, “Điện hạ, cho dù Tiêu gia mấy năm nay bành trướng binh quyền, lòng người không đáy, nhưng hành động lần này của điện hạ sẽ khiến Nhị ca ta ra sao đây? Huynh ấy là trung quân, lương thần, sao có thể tùy ý điều binh, việc này sẽ khiến hoàng thượng nghi kỵ.”

Đối với việc này, Nhậm Tư có chút kiên quyết, hần nắm tay Thịnh Trì Mộ, thanh âm tuy nhỏ nhưng lại quả quyết không đổi, “Mộ Mộ, nàng phải biết, tương lai giang sơn này là ta làm chủ, nàng là thái tử phi, đương nhiên Thịnh gia chính là hoàng thân quốc thích, dù sao ta cũng sẽ đích thân tâu với phụ hoàng, có thể phụ hoàng sẽ lại nói ta làm càn, nhưng cho dù tiền trăm hậu tấu, phòng hoạn chưa xảy ra cũng còn tốt hơn ngồi chờ chết nhiều, huống chi việc này cũng không có hại gì với Thịnh gia.”

Ngữ điệu của hần quá nghiêm trọng, hết lần này tới lần khác dùng lý lẽ khiến nàng không thể không tin không phục. đến nỗi Thịnh Trì Mộ cũng cảm thấy kỳ quái, nàng biết Bình Nam vương, cũng biết lòng ngài ấy thâm sâu hơn người, nhưng không giống Nhậm Tư, chỉ dám ba câu đã định gia trung, gian.

“Điện hạ trước sau vẫn muốn đề phòng Bình Nam vương?”

Nhậm Tư nghiêng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt trạ như sao trên bầu trời đêm của Thịnh Trì Mộ, thanh uyển, u nhã, hần phút chốc mím chặt môi, thực ra tên Tiêu Chiến kia là người không biết thế nào là tình yêu, hần muốn lấy nàng cũng chỉ vì binh quyền của Tịnh gia, tới được tay rồi thì lập tức rũ bỏ.

Cũng giống như trường tử của hân.

Mộ Mộ của hân, kiếp trước đáng thương biết bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 14

Tuy Nhậm Tư ngoài mặt giả bộ rằng không thêm để ý, nhưng trong đầu lại sợ, nàng và Tiêu Chiến là thanh mai trúc mã, hân sợ trong đáy lòng nàng hoặc ít hoặc nhiều sẽ lo lắng cho người kia, nhưng hân cũng biết bản thân mình là một bình gốm chửa, trong mắt không thể chứa được nửa hạt cát. Hân nghĩ, kiếp trước hân đã tặng nàng cả mười học minh châu, nhưng cuối cùng nàng vẫn gả cho Tiêu Chiến. Có thể thấy, trong lòng nàng, Tiêu Chiến cũng có chỗ đứng nhất định.

Nhưng lần này?

Nhậm Tư thăm dò ánh mắt của nàng, giống như giọt sương đọng trên phiến lá dâu

Thanh sạch thoát tục, bình lặng như mặt nước, Nhậm Tư nói, “Nếu như ta nói đúng vậy?”

Lại sợ nàng có hiểu lầm, Nhậm Tư lại nói, “Kỳ thật Định Viễn Hầu trung quân ái quốc, ngài ấy trấn thủ một phương nhiều năm, cũng tuyệt đối không phải người ngu trung. Phụ hoàng có ý tán thưởng Bình Nam vương, không sai, nhưng mấy năm nay phụ hoàng vẫn luôn âm thầm đề phòng Bình Nam phủ. Hôn sự của chúng ta là do phụ hoàng ngầm đồng ý, cái này đã cho thấy rõ, đứng giữa hai nhà Tịnh, Tiêu, phụ hoàng nhất định chọn Định Viễn hầu. Bởi vậy, cùng lắm phụ hoàng sẽ chỉ trách sự tự tung tự tác trong chủ trương của ta, nhưng chung quy lại vẫn sẽ đồng ý, nàng hiểu không?”

Thịnh Trì Mộ hiểu rõ, chỉ là nàng không nghĩ tới, Nhậm Tư lại đem vấn đề này nói thẳng, nói rõ với nàng.

Nhậm Tư muốn làm gì, trong đầu hân chắc vẫn luôn rõ ràng.

Thì ra, kiểu người khách quan, tỉnh táo như vậy mới là Nhậm Tư, thứ hân muốn sẽ không từ thủ đoạn, thứ hân không muốn, chẳng ai có thể miễn cưỡng.

“Như vậy, Tiêu Chiến... ta nghe nói huynh ấy sắp trở về Trường An.” Thịnh Trì Mộ nhìn nhìn mây ngải, trong đầu bỗng nhiên lướt qua một ý nghĩ long trời lở đất.

Nàng giấu nổi nghi vấn đầy đem tới hỏi Nhậm Tư.

Hân thấy ánh mắt nàng đang dâng lên cảm giác hoang mang, sợ trong lòng nàng đang nhớ thương Tiêu Chiến, hân bắt đầu cảm thấy khó chịu. “Tâm tư phụ hoàng ta không mò thấy, nhưng trong lòng đám đại thần trong triều nghĩ gì ta đều biết, đối với Tiêu Chiến, họ chỉ có hai mục đích, hoặc là giữ hân lại làm phò mã, hoặc là làm con tin.”

Thịnh Trì Mộ kinh ngạc, “Sao điện hạ lại có thể chắc chắn như vậy?”

“Bởi vì tâm tư của đám đại thần đó cũng không khó đoán.” Nhậm Tư nắm chặt cổ tay nàng, gần sát một bước, thấp giọng nói, “Mộ Mộ, bất kể như thế nào, ta và Thịnh gia sẽ vĩnh viễn cùng đứng trên một con thuyền, nàng tin tưởng ta không?”

Thịnh Trì Mộ lúc này mới biết, hình như tay hân đang run, giống như một kẻ chơi cờ bạc đem tất cả vốn liếng đặt vào một canh bạc, được ăn cả, ngã về không chỉ để chờ đợi một đáp án, đáp án này đối với hân quá quan trọng, quan trọng đến mức Thịnh Trì Mộ sợ nếu nói sai mọi thứ trong mắt hân sẽ bị đạp đổ ngay lập tức.

Tuy nàng có chút không hiểu, nhưng lý trí cùng tình cảm đã sớm mất cân bằng, nàng hơi ổn định lại tinh thần, không nhanh không chậm động môi, “Điện hạ là phu quân của ta, gả cho người rồi đồng nghĩa sẽ tin tưởng người.”

Nhậm Tư vội vàng hít thở, một lần nữa nét cười lại tràn ra mặt, nàng khẽ rút tay, “Nhưng cũng cùng nguyên nhân đó, ta là nữ nhi đã được gả đi rồi, lời ta nói, nhị ca ta nghe hay không nghe ta không có cách nào cam đoan trước được.”

“Không có việc gì, nhạc phụ đại nhân sẽ hiểu.” Nhậm Tư mừng thầm cúi đầu cười, môi mòng khẽ lướt qua núm đồng tiền xinh đẹp của nàng.

Từ đó, trong lòng Nhậm Tư chậm chậm lộ ra một mảnh đất mềm mại. trên mảnh đất ấy mọc lên một đóa thược dược kiều diễm, hân đưa tay, đóa thược dược lại rơi xuống ngực hân, vừa mềm, vừa thơm.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện Mộ Mộ lựa chọn tin tưởng hân, Mộ Mộ nghe tin Tiêu Chiến sắp làm phò mã mà không xúc động là hân lại không kìm được mà cười thầm.

Chỉ là...

Tiêu Chiến muốn làm phò mã, em vợ không đồng ý thì cũng không tốt lắm.

Nếu hần đoán không sai, phụ hoàng sớm đã để ý làm mai cho trường Lạc công chúa, chỉ là phụ hoàng không biết lần này chính người đã tay không thuận nước đầy thuyền, vừa lo xong xuôi chuyện một đời cho con gái, vừa có thể giữ Tiêu Chiến lại Trường An, bớt chút âu lo mà kê cao gối ngủ ngon.

Thịnh Trì Mộ mài mực nâng bút, hai phu thê ở trong thư phòng thương thảo qua lại, tìm từ lựa chữ để viết ra một bức thư “Tình chân ý thiết.” cuối cùng Nhậm Tư bỏ lá thư đã viết xong vào trong phong thư. Cẩn trọng như nâng châu báu.

Đây là bước thứ hai để thay đổi số mệnh.

Ba tháng mùa thu đã không còn mấy ngày, Tiêu Chiến xuất phát từ Bình Nam phủ, bởi vì là võ tướng cho nên khoái mã phi nhanh, tới Trường An vừa đúng lúc tàn thu. Hần vào thành Trường An rất lặng lẽ, chỉ gửi cho Tấn An để một phong thư tự viết, sau khi nhận được thư, Tấn An để sai người sắp xếp cho hần một trang viên ở tạm, đặt tên là Thanh phân biệt viện.

Tiêu Chiến vừa đến, bảng xếp hạng của các vị quý công tử trong thành Trường An biến động chút chút. Mấu chốt ở chỗ, Nhậm Tư từ vị trí số hai mươi chín rút xuống số ba mươi. Do đó bị đám văn nhân bàn tán xôn xao.

Thịnh Trì Mộ nghe được chuyện này, kinh ngạc hỏi Xá Yên, “Một đám văn nhân giang hồ, sao dám soi xét điện hạ lung tung như thế?”

Xá Yên nghe vậy cười nhạt, “Nương nương, người không biết, đó là do điện hạ ngầm đồng ý.” Dứt lời, lại dùng tay che khóe miệng, nói khẽ, “Vi chuyện này điện hạ đã phải bỏ ra rất nhiều ngân lương mới có tên trong bảng xếp hạng đấy ạ.”

“Điện hạ... thế mà lại chơi xấu vậy hả?” trước khi tới Trường An, Thịnh Trì Mộ chưa hề chứng kiến tận mắt Nhậm Tư là người vô lại như thế nào.

“Nếu không sao lại nói điện hạ là công tử ăn chơi nổi tiếng thành Trường An chứ, nhưng ngài ấy dù sao cũng là thái tử, người bên ngoài có thể làm gì?” Xá Yên nói, “Hoàng hậu nương nương rất dung túng điện hạ, cho nên nhưng năm nay điện hạ ở ngoài bày trò đều mất nhắm mắt mờ cho qua, còn nói là có điều kiện đó là thành thân với nương nương.”

“...” nếu chuyện là vậy, nàng cũng có thể nhịn một chút... Thịnh Trì Mộ yếu ớt thở dài.

Xá Yên buông tách trà trong tay, ngồi nghiêm chỉnh, “Nương nương, hay hôm nay tới thư phòng của điện hạ đi.”

“Không.” Thịnh Trì Mộ không hiểu, “Thư phòng có cái gì?”

Xá Yên thở dài nói, “Nương nương, nô tỳ thấy người nên hiểu rõ điện hạ hơn một chút.”

Hôm qua hạ nhân thu dọn thư phòng của Nhậm Tư, nhìn thấy trên bàn có tờ giấy lớn ghi hai chữ: Tiêu Chiến to đùng, sau đó lại dùng bút lông lớn hung hăng gạch tới gạch lui. Lúc cung nữ nhìn thấy cảnh đó ghen hờn tại chỗ, nhìn nhau trân trối. Cái này, cần có thù lớn đến đâu chứ?

Về sau thị nữ đem chuyện này nói lại cho Xá Yên, nàng là cung nữ do đích thân Hoàng hậu phái tới nên nói với nàng cũng không sợ tiết lộ ra ngoài, quan trọng nhất là hi vọng Xá Yên có thể “tạo điều kiện” giúp thái tử và thái tử phi gần bó hơn một chút.

Thịnh Trì Mộ nghe xong chuyện có chút hồ thẹn, quả thật, mỗi ngày nàng chỉ lo đọc sách, thưởng trà, trồng hoa, thêu giày, hình như quên mất việc để ý phu quân mình, nếu như sức khỏe Tề ma ma tốt tất nhiên sẽ không cho phép nàng được nhàn tản vô vi như vậy. Nàng từng nghe Tề ma ma nói, đạo vợ chồng quý ở chỗ thông cảm và tín nhiệm, hiện tại xem ra, Nhậm Tư đã làm rất tốt, chỉ còn nàng thôi.

Nhưng nàng không phải không nhớ chuyện Nhậm Tư dận dò, cúi thấp đầu nói nhỏ, “Lúc nào điện hạ tới, người nói cho chàng một tiếng rằng... cái đó... ta hết rồi.”

Người bên ngoài không biết vết máu trên khăn bạch hi hôm đó là do đâu, nhưng Xá Yên là người bên cạnh Thịnh Trì Mộ nên sẽ biết tường tận hơn bất cứ ai. Thấy thái tử phi nương nương vừa ngượng ngùng vừa tỏ ra thanh lãnh nói như vậy không khỏi che miệng nín cười, đợi đến nói Thịnh Trì Mộ phải quay đi chỗ khác, tựa hồ đang ngưng mắt nhìn chăm chú gốc hoa cúc tím vừa mới nở, Xá Yên khẽ nâng má phấn nói, “Nô tỳ nhớ rồi, tối nay sẽ chuẩn bị hết tất cả cho nương nương.”

“Chuẩn bị cái gì?”

Thịnh Trì Mộ mơ hồ cảm thấy, chắc chắn không phải từ tốt đẹp gì cho cam.

Xá Yên chạy tới kéo kéo tay nàng, “Nương nương. Cùng nô tỳ đi xem thử.”

Thứ này là nàng cũng Tề ma ma bàn bạc chọn ra, hai người cá với nhau không quá ba ngày nữa sẽ dùng tới, đều là đồ thượng hạng, tuyệt đối sẽ không khiến thái tử và thái tử phi thất vọng.

Thế là Thịnh Trì Mộ bị dẫn đến trước một cái rương lớn mà đồ vật bên trong khiến người ta ngượng đến nỗi hận không thể lập tức chui ngay xuống đất.

Đầu tiên Xá Yên mang tới một dải lụa mỏng, vừa nhẹ vừa mềm, đặt trong tay khẽ cân nhắc rồi thần bí nói, “Cái này là dùng để trói tay trói chân này,

nuong nuong yên tâm, mềm mại đến nỗi không khiến ai bị thương đâu.”

Sau đó là một miếng gương đồng, bên dưới là một giá gỗ thẳng tắp, Xá Yên lại nói, “Cái này vừa vặn có thể kê chân ở cuối giường, à, nếu nuong nuong muốn đặt bên cạnh thì đặt bên cạnh...”

Thịnh Tri Mộ chưa từng được nhìn kỹ mấy thứ đồ “người lớn” này, nhất thời mặt mày đỏ gay, diễm lệ vô cùng.

Xá Yên lại lôi ra một hộp gỗ nhỏ, mở nắp ra khiến cả phòng chìm trong hương mộc lan thơm mát, “Cái này bôi lên sẽ không bị đau, dù sao điện hạ... điện hạ rất có khả năng vẫn là “người mới” ạ”

Mỗi thứ Xá Yên cầm lên đều kín đáo đưa cho Thịnh Tri Mộ, nàng ta nói liên hồi như đã thuộc nằm lòng, Thịnh Tri Mộ càng nghe càng ngượng ngùng, luống cuống. Lại nhớ tới đêm tân hôn, nàng còn chẳng biết rõ xem Nhậm Tư sẽ làm gì nàng nên sự khẩn trương trong lòng ít bao nhiêu. Nhưng bây giờ mới biết, thì ra các cung nữ trẻ trong cung ngày đêm chỉ biết đến những thứ này?

Xá Yên lấy ra một thoi sáp, nhìn dài khoảng bằng cây nến đỏ, Thịnh Tri Mộ không biết nến thì có thể làm gì, Xá Yên giải thích, “Đây là sáp dầu, là công phẩm thượng hạng của Tây Vực, chỉ có vương thất mới có thể sử dụng, có thể thiêu đến nóng bỏng, bôi lên cũng sẽ tránh bị thương, nuong nuong và điện hạ đều có thể yên tâm.”

Nàng đưa cho Thịnh Tri Mộ.

Nói đến đây Thịnh Tri Mộ đã hiểu gần như là toàn bộ sự “Tuyệt diệu” của “cây nến” này rồi, nhất thời lúng ta lúng túng thật lâu, vẻ ung dung thường ngày hoàn toàn biến mất, gò má đỏ ửng, bước chân lui lại phía sau, tay nắm chặt lại thụt vào trong tà áo, nàng khẩn trương căn môi nói, “Không, người đem hết những thứ này đi.”

“Cái này...”

Thịnh Tri Mộ rất kiên quyết, “Ta không muốn”

Xá Yên khổ sở nói, “Cái này toàn là bảo bối, trong cung muốn tìm cũng không dễ, muốn đem đi sợ phải hỏi ý kiến thái tử ạ.”

Dù là lời cả Nhậm Tư ra Thịnh Tri Mộ vẫn không nghe, “Vây... người thử đi hỏi điện hạ đi, xem chàng nhìn thấy những thứ đó rồi còn cần nữa hay không.”

Nàng không tin Nhậm Tư có thể thực sự dùng đến những thứ này.

Thế là cuối cùng Xá Yên tìm thêm một cung nữ khác đến khiêng cái rương đó đi khỏi.

Trái tim bị treo lơ lửng của Thịnh Tri Mộ cuối cùng cũng được thả lỏng một chút.

Chàng vạng tối, Nhậm Tư giẫm lên ánh tịch dương bước vào phòng, Thịnh Tri Mộ vẫn mang theo vẻ ngượng ngùng hồi chiều, nét hồng nhuận trên gương mặt vẫn chưa tan, đang nghĩ xem Xá Yên có thật sự mang mấy thứ kia đến hỏi hấn hay không, còn chưa dạy nàng ta phải ăn nói thế nào... đột nhiên nàng bị hai người đang khiêng một chiếc rương lớn đi phía sau Nhậm Tư làm cho mờ mắt.

Đây không phải là...

Bạn đang đọc truyện *Trường An Tri Mộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 15

Thịnh Tri Mộ không phải chưa từng gặp mấy người mặt sắt không biết liêm sỉ, nhưng mà trình độ vô sỉ đến không cần tới mặt mũi như Nhậm Tư thì đúng là mới gặp lần đầu.

Trong nháy mắt, nàng đã đỏ mặt tía tai, còn Nhậm Tư thì vẫn thong da thong dong, cất bước nhàn tản vào phòng, mặt nguyên ý cười bảo hai tên tiểu thái giám đem rương đặt vào bên trong.

Thịnh Tri Mộ buông cái túi thơm đang làm cho hấn xuống, thấy hấn không mấy may quan tâm tới tâm ý của mình thì lập tức cảm thấy không vui, lạnh lùng cắn bờ môi.

Nhậm Tư bắt gặp sắc mặt như muốn gọi gió hô mưa của nàng, trong đầu nổ bụp vài tiếng, quơ quơ tay áo dấn dò thái giám lui xuống chuẩn bị chút đồ ăn khuya, hấn nhanh chân một bước chạy tới trước mặt Thịnh Tri Mộ. Hai tay nàng đang đặt trên tấm vải gấm thêu hoa, sắc mặt hơi tái nhưng vẫn còn vẻ ửng đỏ nhàn nhạt thấp thoáng, hình như có mang theo ý giận như có như không, thấy vậy Nhậm Tư đoán được ngay tâm tư của nàng, “Mộ Mộ, ta sai người chuẩn bị cho nàng vài thớt gấm Tử Xuyên, không biết nàng thích loại nào nên đã bảo họ mang tới đây cho nàng xem qua để chọn may mấy bộ y

phục mùa đông, ở trong ruộng kia kia.”

May y phục mùa đông cho nàng?

Thịnh Tri Mộ có chút ngạc nhiên, mí mắt nhìn Nhậm Tư giật giật mấy phát, khuôn mặt tuần tú, trong trẻo của hắn đón lấy cái nhìn của nàng khiến trong lòng bỗng ngứa ngáy một phen.

Hắn ho khan một tiếng, giảm nhỏ âm thanh, “Mấy cái ruộng ở Đông Cung không khác nhau lắm.”

Ý tứ này của hắn là đang muốn nói hắn biết nàng nghĩ gì trong đầu, thấy mình đã hiểu lầm hắn, Thịnh Tri Mộ có chút áy náy., “Ta... điện hạ chuẩn bị nhiều y phục như vậy ta cũng không mặc hết, nữ nhân Mặc Bắc quanh năm vận cẩm y với áo lông chồn, chẳng ai giống Tri Mộ, quần áo chất đầy cả một phòng.”

Nhậm Tư không phủ nhận, “Những người đó không gả cho ta, ta không quan tâm, nhưng nàng là thái tử phi của ta, ta muốn cho nàng mọi thứ tốt nhất.”

“...”

Thịnh Tri Mộ đã lớn như vậy rồi nhưng chưa từng nghe nam nhân nói mấy lời thâm tình, cha nàng là võ tướng, tính tình lại hơi “thô” trước giờ uy nghiêm, chưa từng có những lời thân mật với mẫu thân trước mặt mọi người, vậy mà Nhậm Tư... trong miệng hắn dường như đã ngấm qua đường mật, xào ngôn lệnh sắc, ngọt chết người...

Con mắt Nhậm Tư lại đảo qua đảo lại rất gian, “Thật ra, mấy thứ kia ta không cho nàng trả lại.”

Lúc Xá Yên sai người đưa tới một đồng đồ tốt, trong lòng Nhậm Tư lúc ấy nổ pháo liên miên không dứt, thật không nghĩ tới, Xá Yên lại là người biết trước biết sau như thế!

Thế là thái tử gia của chúng ta lúc đó đã hào phóng nói, “Người suy nghĩ chu đáo như vậy, đợi ngày đại hôn của người, bản thái tử nhất định sẽ có lễ lớn.” khiến tiểu cung nữ bị dọa đến nổi mặt mày thất sắc chạy ngay khỏi điện. Hắn nổi hứng bưng bưng chọn liền mấy món đồ, “Á, cái này cho Mộ Mộ, cái này cho ta, cái này...hai chúng ta cùng dùng đi...”

“Ha ha, đồ tốt, đồ tốt...công dụng diệu kỳ không tưởng, sao làm ra được nhỉ...”

Nhậm Tư vốn muốn giấu tất cả những chuyện “đáng tự hào” đó trong lòng thôi, đợi sau này nước chảy thành sông, thiên thời địa lợi nhân hòa rồi mới lôi ra dùng để tăng tình thú của hai vợ chồng, nhưng hắn lại nghĩ, hắn cũng không phải hạng người tiểu nhân xảo trá, chuyên đi lừa lọc con gái nhà lành giống tên Tiêu Chiến kia, đối diện với Thịnh Tri Mộ Nhậm Tư chưa từng giữ lại mảnh giáp nào, thế nên thái tử gia của chúng ta đã “chân thành” nói hết ra.

Khuôn mặt như phù sương của Thịnh Tri Mộ trong giây lát cứng đờ, rồi đỏ ửng lên như bị nung.

“Nhưng mà, ta không có cho bọn họ đem về, bởi vì đây là trong cung, mấy thứ thuốc để tránh ngày nguyệt lệ cũng có thể kiểm tra, tháng này lại là... đại hôn của ta nên bọn họ tự tác chuẩn bị rồi đem tới cho ta những thứ đó, ta nói thế nào cũng không được... vậy nên trước tiên ta không trả mà giữ lại, rồi sau đó mới từ từ nói bọn họ sau này không cần chuẩn bị mấy thứ đó nữa. Mộ Mộ, những cái đó đều để trong thư phòng của ta, không ai biết.”

Thịnh Tri Mộ nói, “Thư phòng là nơi điện hạ đọc sách, bàn chuyện công, sao có thể...để những thứ đó?”

“Không có gì, trong thư phòng của ta còn nuôi mấy tổ dế lớn như thế, bao nhiêu năm nay đến cả phụ hoàng còn không phát hiện ra.” Nhậm Tư đang hoảng đáp lời, vẻ mặt chân thành hết sức.

Thịnh Tri Mộ khẽ cắn bờ môi, nói, “Nhậm Tư, chàng là thái tử, cũng là thành gia rồi, có thể kiểm chế tính cách của bản thân lại một chút hay không?”

Mặc dù Mã hoàng hậu đã mấy lần đề nghị nhân tới nhắc nhở nàng, nhưng Thịnh Tri Mộ luôn cảm thấy Nhậm Tư hoàn toàn không giống như bề ngoài của hắn, hắn là người không chịu trời buộc, hắn có chủ kiến, cũng có lý tưởng, việc triều chính cũng không phải không để tâm. Tóm lại, hắn rất đặc biệt. Nàng không phải Bò Tát, không có khả năng dẫn đạo cho người hướng thiện, hưởng chi bản thân nàng cảm thấy, trên rất nhiều khía cạnh, Nhậm Tư hẳn rất tốt, rất tốt, rất tốt.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn cảm thấy đã dung túng hắn quá rồi, không muốn phụ sự kỳ vọng của Tấn An đế và Mã hoàng hậu, nàng thấy vẫn nên nhắc nhở hắn vài câu.

“Á, nàng gọi tên ta.” Làm sao mà biết, cả câu Thịnh Tri Mộ nói hắn chỉ chú ý đến hai chữ này, hoàn toàn không để ý ý tứ của câu nói.

Thịnh Tri Mộ thở dài, “Tri Mộ lỡ lời rồi.”

Người nào đó hận không thể bay ngay lên bàn vỗ ngực, mắt sáng lên như sao, “Không có, rất êm tai, nghe cực kỳ thích, ta đặc biệt thích.”

Thịnh Tri Mộ thấy hắn huyên náo như vậy, trong lòng lại ngửa ngửa, suýt thì quên mất cái bản tính nhí nhắng của hắn.

Việc này cứ thế bị hời hợt bỏ qua.

Đã sắp hết ngày, Nhậm Tư sợ nàng thêu túi cả ngày mỏi mắt nên đã thu lại kim thêu trong tay nàng, “Mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút ngày mai chúng ta

theo phụ hoàng đến núi Thúy Hoa săn thú chơi.”

Thịnh Trì Mộ nằm bên cạnh Nhậm Tư thâm nghĩ, Tần An để đâu phải muốn để hắn đến núi Thúy Hoa chơi?

Sáng nay nàng tới Vĩnh Yên cung thỉnh an Hoàng hậu, Mã hoàng hậu đối với người con dâu như nàng đã móc tim móc phổi để nói, đại ý muốn nhờ nàng đề ý, khuyên can Nhậm Tư để chàng mau chuyên tâm cố gắng, hắn đã sớm không còn là một tên tiểu tử mười bốn mười năm nữa, đã là thái tử điện hạ đường đường chính chính rồi. Mã hoàng hậu xuất thân từ nhân gian cũng đã sớm thấu hiểu lợi hại, bà nghĩ Thịnh Trì Mộ cũng đã hiểu rõ, còn khẳng định với nàng, chỉ cần Nhậm Tư chịu bỏ thời gian, không có gì có thể làm khó hắn.

Trước đây Nhậm Tư không thể phục chúng, nhưng sau này nhất định có thể.

Nhậm Tư dang rộng cả cánh tay đến bả vai, ôm cây đợi thỏ. Mấy đêm nay ngủ cùng giường, hắn phát hiện Thịnh Trì Mộ rất sợ lạnh, lại còn có chút ý lại vào hắn, cứ tạm coi như bình thường nàng không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhưng đêm đến chung quy lại vẫn miệng nói không nhưng người cứ lẩn vào lòng hắn.

Sau đó, hắn sẽ được ôm trong tay một thân thể nguyên ngọc ôn hương.

Nhậm Tư tuy không nói lời nào, nhưng trong lòng lại đang cười hi hi.

Tề ma ma khó khăn lắm mới có thể xuống đất đi lại, trong đêm đã cùng Xá Yên chuẩn bị hành lý cho chuyến đi săn mùa thu. Trước kia Thịnh Trì Mộ đã từng ở qua quân doanh, Định Viễn Hầu đều đã sớm chuẩn bị cho nàng áo lông chồn cùng với gối mềm, Tề ma ma thấy chưa đủ, lại lôi ra thêm một tấm áo choàng da hổ khác.

Xá Yên kinh ngạc đi tới sờ thử, “Đây là, cái này làm bằng da hổ thật à?”

“Đương nhiên.” Tinh thần Tề ma ma phấn chấn, “Đây là sinh lễ năm đó Định Viễn Hầu tặng cho phu nhân. Hai người họ từng ở tại Quân Sơn bán ba mũi tên chung tình, Hậu gia bán hạ được một con sói, một con hổ và một con hươu sao. Con hươu đó thực sự rất quý, màu sắc đều thuộc hàng thượng thừa nên đã tiến cống hoàng thượng. Con hổ đó được giữ lại cho phu nhân làm áo khoác da. Trước khi tới Trường An, là đích thân phu nhân sai ta đem đi cho Quận chúa.”

Xá Yên ngồi nghe đến si mê, “Vị Định Viễn Hầu nổi danh ngoài quan ngoại này quả thực là kỳ nhân.”

“Ai nói không phải đâu.” Kinh Hồng bên cạnh buột miệng, nàng ta vẫn luôn cảm thấy cuộc sống tại Trường An có chút ỳ khướt nên lúc nói tới Thịnh gia liền cảm thấy thấp hơn một cái đầu, “Không chỉ Hầu gia, hai vị công tử cũng là thiên xạ, yêu thích võ nghệ. Mặc Bắc chúng ta không có lắm tư tâm như người trong kinh thành.”

Xá Yên bỗng cảm thấy dường như mình đã đắc tội Kinh Hồng rồi, bèn thu lại ánh mắt không lên tiếng yên lặng thu xếp đồ đạc.

Ba người bận rộn tới tận khuya, Xá Yên kiểm tra lại hành lý của Nhậm Tư một lần, xác nhận không thiếu thứ gì mới dám đi nghỉ. Chuyến đi săn mùa thu ngày mai chắc điện hạ sẽ dẫn thái tử phi nương nương đi cùng, vậy Kinh Hồng có thể cũng sẽ đi, nhưng nàng lại không được, Xá Yên phải ở lại Đông Cung.

...

Tần An để dẫn theo một đám vương tôn công tử, trưởng tím mảnh xanh, xe ngựa lộc cộc thẳng hướng núi Thúy Hoa mà đi. Chuyến đi lần này được Tần An để điều động tới phân nửa binh lực trong thành Trường An, bao trọn cả núi Thúy Hoa đảm bảo người không có phận sự không được lên núi.

Nhậm Tư vốn định cùng kiều thê của mình ngồi chung xe, nhưng Tần An để lại không cho, thế là hắn thức thòi nhanh nhanh chóng chóng chạy lên phía trước, đi rất nhanh nhả, ung dung mà không biết sau lưng mình có biết bao công tử “ngư ông mộ” mình từ lâu đang xi xào bàn tán.

“Kia có phải là công tử bột số một thành Trường An, Nhậm Tư điện hạ tiếng tăm lẫy lừng không?” một vị công tử thân vận trường y đỏ sẫm nhẹ nhàng thúc ngựa lên phía trước, tà áo phong lưu theo gió phiêu phiêu như nước chảy.

“Phản An, người tìm đâu ra lá gan dám chỉ trích thái tử điện hạ thế, có biết hoàng hậu nương nương lợi hại đến thế nào không?” sau lưng cũng có một người giục ngựa đi đến, một tay vỗ cái bộp vào ót hắn.

Phản An bị đau, giận dữ mắng mỗ, “Triệu Tuấn, người còn dám nói ta? Bài thơ vụng trộm sáng tác ám chỉ thái tử không phải là tác phẩm của người sao?”

Hai người ông tám lạng bà nửa cân, nói được dăm ba câu đã bắt đầu động chân động tay.

Từ phía sau lại truyền đến một tiếng gọi lớn, “Tiêu huynh, Tiêu huynh xin dừng bước.”

Phản An cùng Triệu Tuấn gần như đồng thời quay đầu, chỉ thấy một bóng nam nhân mặc bào đen khoan thai đi tới, con chiến mã hắn cưỡi thần tuấn đến mức giống hệt những con thiên mã. Tay hắn ghim dây cương, khuôn mặt tuấn đĩnh lạnh lùng như mài như khắc, lại thêm ba phần uy sát, cái dáng vẻ lạnh lùng uy nghiêm ở nơi hắn rõ ràng được hun đúc từ trong quân đội. Cách hắn đi giống như thể phía sau không phải đám quý công tử thành Trường An mà là hàng ngàn dũng tướng.

Triệu Tuấn thâm cảm khái trong lòng: Đây không phải là Bình Nam vương Tử công tử đang nổi danh trong thành Trường An sao, đúng là danh bất hư truyền.

Các công tử ngày ngày đọc sách làm thơ chắc chắn không bì kịp, lại còn có khả năng cưỡi ngựa bắn cung phi thường. Lần này Tấn An để nhìn trúng nhân tài, mấy vị công tử yếu đuối kia nghiễm nhiên bị bỏ lại phía sau.

Sau tiếng gọi đó, lập tức có hàng chục ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tiêu Chiến.

Hắn vung roi ngựa, đôi lông mày lạnh lùng khẽ nhưn giống như hai lưỡi kiếm sắc lẹm khiến những ánh mắt khác nhau thu vô chịu thua. Tiêu Chiến mặt không biến sắc vượt lên trên đám người đang đi.

Người phía sau thở dài, làm cách nào cũng không đuổi kịp.

Hai vị công chúa trong xe ngựa vẫn chưa thu lại ánh mắt.

Lúc Nhậm Trường Lạc và Nhậm Trường Nghi xốc một góc rèm che lên, vừa vặn thấy Tiêu Chiến phi ngựa như tên bắn vụt qua, mang theo một trận khói bụi dày đặc xông vào trong xe, Nhậm Trường Lạc bị sặc đến nỗi phải buông rèm xuống, chỉ nghe Trường Nghi lấy khăn tay che miệng khẽ ho khan vài tiếng, vừa cười vừa nói, “Có công tử nào khiến Trường Lạc công chúa không thể rời mắt rồi?”

“Nha đầu đáng ghét! dám trêu tỷ tỷ ngươi, ta cào chết mũi!” Nhậm Trường Lạc then quá đưa tay muốn cào muốn cắn.

Trong xe ngựa truyền ra một trận cười đùa.

Tiêu Chiến mím chặt cánh môi, ánh mắt lạnh lùng thúc ngựa đi.

Nhậm Tư nghe thấy động tĩnh, ngoái đầu nhìn lại vừa vặn bắt gặp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16

ấn tượng của Nhậm Tư đối với Tiêu Chiến ở kiếp trước không nhiều, phần lớn bọn họ đều không có liên quan gì đến nhau. Trước khi chết, Nhậm Tư đưa mắt nhìn hắn đứng trên đài cao, thấy hắn mặc một bộ truy y phiêu dật, lạnh lùng, ánh mắt hắn nhìn con dân bên dưới chẳng khác gì nhìn lũ sâu kiến.

Nhậm Tư hận hắn thấu xương, quay đầu nhìn A Tam đang đi bên cạnh nói, “Cứ thêm hai người đi theo xe thái tử phi, bảo vệ cho cẩn thận.”

“Vâng”

A Tam biết thái tử coi thái tử phi như bảo bối, chắc sợ nơi đây rừng núi hoang vắng có điều gì bất trắc, điện hạ muốn nương nung được an toàn. A Tam lập tức tuân lệnh cử người đi.

Tiêu Chiến thúc ngựa chạy theo sau Nhậm Tư, lúc đi ngang qua một cỗ xe ngựa, mảnh lụa khẽ bay, một công tử mặc đồ đi săn anh tuấn bùng bùng đập vào tầm mắt của Thịnh Trì Mộ, nàng khẽ động tâm, chuyển mắt hỏi Tề ma ma, “Ma ma, kia là Tiêu Chiến?”

Dù gì cũng gần mười năm không gặp, Tề ma ma lại đã có tuổi, trí nhớ không còn tốt nữa, chỉ đành lắc đầu nói, “Cái đó nó cũng không rõ.”

Stịnh Trì Mộ nhăn nhó mày liễu, hạ mảnh che xuống, đem khói bụi do móng ngựa chạy qua ngăn cách bên ngoài.

Ngựa giẫm qua cành khô phát ra những tiếng lạo xạo rõ ràng, Tiêu Chiến đã đi tới bên cạnh Nhậm Tư, Nhậm Tư cười mỉm, khẽ quẹo sang chắn đường. Tiêu Chiến đành ghì lại dây cương, đi chậm lại, Nhậm Tư lười biếng cười hỏi, “Đây không phải tiểu quận vương sao?”

“Thái tử.” Tiêu Chiến nắm tay thành quyền, ngừ điệu lạnh buốt.

Nhậm Tư “Ừ” một tiếng, nói, “Đường núi khó đi, Tiêu tướng quân đi xa như vậy mà mặt vẫn không đỏ sẫm, thật khiến người ta bội phục. Ngày hôm nay bản thái tử sẽ đem hết bạc ra cược cho ngươi, nhất định ngươi phải đoạt giải, đừng khiến ta và ngươi cùng mất mặt nhé.”

Nghe xong lời nói của vị thiếu gia ăn chơi chác táng có tiếng nào đó, Tiêu Chiến nhui mày, sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói, “Tiêu Chiến tới Trường An là vì lễ tổ mà đến nên không có ý muốn sát sinh.”

“À” Nhậm Tư tiếc nuối lắc đầu, “Vây hôm nay ngươi tới núi Thụy Hoa là để ra mắt sao?”

“Điện hạ, người không cần phải nói đùa như vậy với thần.” Tiêu Chiến nhui mày càng chặt hơn.

“Làm sao có thể xem như trò đùa?” Nhậm Tư lười biếng, đưa hai ngón tay lên khe khẽ gõ cằm, cả người như được tắm trong ánh sáng trong trẻo như nước, “Chúng ta từ khi khai quốc đều chú trọng giáo dục điều tốt đẹp, phạm là nam nữ đính hôn, đều là nam tử sẽ đi săn cùng với nữ tử mình ngưỡng mộ trong lòng... ài... yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu mà...”

Tiêu chiến lạnh lùng lướt qua, không nhanh không chậm đáp, “Tiêu chiến sẽ ghi nhớ.”

Tới núi Thúy Hoa đi săn là giả, hoàng thượng có mục đích khác mới là thật.

Nghĩ đến chuyện hoàng thượng cố ý tác hợp mình với với Trường Lạc công chúa hẳn liền buồn cười, nhìn lại đã thấy người ngựa bị bỏ lại một đoạn, Tiêu Chiến đi bên cạnh xe ngựa của Thịnh Trì Mộ, tán hải đường đỏ bông, khói xanh thơm mát từ từ bay ra, gió thổi làm mảnh che khẽ bay, nàng ngồi thanh nhã ôn nhu, khóe miệng mỉm cười nhàn nhạt mặc kệ người bên cạnh đang thoải mái nói chuyện bầy trò.

Nhưng Tiêu Chiến biết, tính nàng từ nhỏ đã vậy, vui sướng buồn giận đều không mấy khi để lộ ra ngoài mặt, có thể làm cho nàng cười, câu chuyện kia chắc rất đáng nghe.

Nhưng chính lúc này, dựa vào kinh nghiệm của một võ tướng trịnh chiến trên sa trường nhiều năm mách bảo hẳn rằng hộ vệ theo hầu xa giá của thái tử phi nương nương này quá đề phòng hẳn, ánh mắt rất không thân thiện, tay nắm chuôi đao chưa hề buông lỏng.

Tiêu Chiến giờ roi ngựa lên, ngừng đầu một cái bất giác ánh mắt Nhậm Tư đang nhìn hẳn, sau đó lại làm như không có gì mà quay đầu đi.

Nhậm Tư rất đề phòng hẳn?

Tiêu Chiến nhất thời không đoán được tại sao Nhậm Tư hẳn lại đề phòng mình khi tới gần thái tử phi như vậy. Rõ ràng chưa hề có chuyện gì xảy ra, cùng lắm hẳn và Thịnh Trì Mộ chỉ gặp mặt nhau vài lần hồi còn nhỏ, vậy mà Nhậm Tư lại dùng ánh mắt như muốn phanh thây xẻ thịt mà nhìn hẳn chăm chăm?

Lại thêm một lúc nữa, sau lưng Tiêu Chiến có một người hục hịch cười con lừa béo đi tới, con lừa này thấp bé khiến cả người đang ngồi trên ngựa cũng thấp hơn người và ngựa Tiêu Chiến một đoạn, hẳn ta cười to nói, “Tiêu huynh, huynh đừng loại móng gì cho ngựa vậy. tại hạ đuổi theo không nổi, bị chê cười, bị chê cười rồi.”

Tiêu Chiến khẽ nhú mày, “Người là ai?”

Người kia nói, “Tại hạ họ La, ngưỡng mộ Tiêu tướng quân oai hùng, hôm nay...” Tiêu Chiến nghe hẳn nói vài câu mới nhớ ra, thì ra vị này là La công tử người đã đánh cược cùng người ta rằng hôm nay sẽ săn thêm hai con cáo đỏ để về nướng, nhưng chỉ tại lời nói mạnh miệng lúc đó mà thôi, sợ bị người ta chê giễu, hẳn tới để xin giúp đỡ.

Vô sự không đáng Tam bảo điện, Tiêu Chiến mới tới Trường An không lâu đã có người đến cầu, hẳn khiêu khiêu cánh môi, khẽ nghiêng người vỗ vỗ lưng ngựa, không rõ hi vọng nói, “La công tử, Cái này xin thứ lỗi Tiêu Chiến có hậu quả văn*, núi Thúy Hoa này thực sự có cáo đỏ sao?”

*Kiến thức hạn hẹp

“Đương nhiên, đương nhiên” thanh niên họ La nghe xong liền có chút hi vọng, vui mừng ra mặt.

Đám công tử thành Trường An, không gì giỏi hơn cái này.

Tiêu Chiến quay đầu đi, “Được”

“Tiêu huynh, huynh đồng ý rồi?” mắt thanh niên họ La sáng rực. “Tiêu huynh, huynh giúp ta chuyện lớn như vậy, sau này có gì cần đến ta cứ nói, tại hạ nhất định sẽ tương báo.”

Tiêu Chiến phui chiếc lá rụng đậu trên bờm con ngựa, từ chối cho ý kiến. Nhưng hẳn vẫn nghĩ, ở Trường An, bằng hữu nên kết giao nhiều, thanh niên họ La này với Bình bộ thị lang đại nhân sợ là không tránh khỏi quan hệ thân thích.

Thanh niên họ La vui vẻ đi trước.

Đến núi Thúy Hoa, Tần An để căn dặn người hạ trại dọc bên sườn núi dọc theo hướng nước chảy, vì trước đó đã làm nhiều lần, hoàng thượng cùng hoàng hậu đi vào trường rừng, Thịnh Trì Mộ cùng với Kinh Hồng và Tề ma ma tiến vào trong lều vài tạm thời nghỉ ngơi, pha xong chén trà ngon, Nhậm Tư tới.

Hắn đã thay một bộ kỵ trang màu xanh nhạt, dáng người thon cao, ngọc cốt, phảng phất một tầng hào quang khiến người nhìn lóa mắt, bên môi thấp thoáng nét cười chói lọi, tay đang nắm trường cung.

Stịnh Trì Mộ hỏi, “Điện hạ cũng muốn ra ngoài sao?”

“Ừm; Nhậm Tư khẽ kéo dây cung, cười lộ ra hai hàm răng sáng trắng, “Đương nhiên, đêm nay phu quân ít nhiều gì cũng phải đi săn chứ, Mộ Mộ, nàng không được ngủ trễ đâu, cũng nhớ phải đề phòng xung quanh nữa.”

Stịnh Trì Mộ cup mắt, gió thổi nhánh hoa ngoài cửa sổ, ần ần hiện hiện tiếng vọng từ ngôi chùa cổ trên núi xa.

Nàng đi tới, từng bước từng bước giống như giẫm trên những đóa bạch liên, Nhậm Tư thấy nàng nói, “Điện hạ phải cẩn thận, ban đêm trên núi không an toàn, ta sẽ ở lại để chờ điện hạ về.”

Tim Thịnh Tri Mộ đập thành thịch, nhưng không biết là không đứng ở chỗ nào, nàng cảm thấy nếu nói như vậy sẽ nhìn thấy nụ cười của hắn, vừa ngốc lại ngây thơ, quả nhiên là vậy.

Một tay Nhậm Tư ôm Thịnh Tri Mộ vào lòng, hung hăng hôn một cái, “Được, chờ ta về đem thịt thú rừng về cho nàng.”

Sắc mặt Thịnh Tri Mộ hồng hồng, chậm chạp đưa tay chống lên ngực hắn, Nhậm Tư vẫn thấy không đủ, liên tiếp thu chặt vòng tay, “Mộ Mộ, ta đi đây.”

“Ừm.”

Nàng không hề biết lúc này bản thân có bao nhiêu ôn nhu, bao nhiêu quyến rũ. Từ một nữ nhân thanh lãnh, hững hờ, đối với mọi thứ chẳng mấy lưu luyến, nàng của hiện tại này càng có dáng vẻ thành thực của một vị thê tử.

Nhậm Tư đi, trong lều vải trống rỗng chỉ còn lại ánh hoàng hôn đang lượn lờ trên bóng cây.

Thịnh Tri Mộ đợi khoảng chừng một canh giờ, Tề ma ma lấy nước tới để cho nàng thay giặt, nàng vẫn im lặng ngồi dựa bên một cây gỗ lim, trầm mặc suy nghĩ chuyện gì đó. Tề ma ma ngồi bên hỏi, “Quận chúa, người đang suy nghĩ gì vậy?”

Ánh mắt Thịnh Tri Mộ như sao, phản chiếu ánh sáng rực rỡ của bó đuốc, “Ta nghĩ, nhị ca ta nhận được thư có nghe theo lời trong thư viết hay không.”

Hôm nay nhớ đến lúc Tiêu Chiến tại quan ngoại Hàm Cốc chỉ dùng một mũi tên đã bắn rơi thủ cấp của tướng địch, năm ngàn quân Xích Vũ lâm le Vị Thủy đều bị đánh tan tác, đám tàn quân truyền tai nhau một cái tên mà ai nghe cũng phải kinh sợ, tên tuổi của hắn nổi đến nỗi mà một người không mấy khi ra ngoài như Thịnh Tri Mộ cũng biết môn một. Nên hôm nay, chỉ thoáng nhìn qua, nàng đã đoán ngay đó là Tiêu Chiến, cao cao tại thượng bề ngẩng chi tâm*

*Nhìn người bằng nửa con mắt.

Nếu như Bình nam vương không an phận có ý làm phản thì Tiêu Chiến nhất định là chương ngại lớn nhất ngăn cản Lương triều thu phục Bình Nam vương.

Nhị ca là người chân chất, nếu huynh ấy không nghe nàng thì phải làm sao?

Có lẽ, lời Nhậm Tư nói là đúng, phòng trừ rắc rối xảy ra tuyệt đối tốt hơn nhiều so với ngồi yên chờ chết, càng có thể giành được thế chủ động.

Tề ma ma không hiểu, “Người nói gì vậy?”

“À,” Thịnh Tri Mộ chuyển mắt, nhìn lơ đãng xung quanh rồi nói, “Không có gì, ta ra ngoài chờ điện hạ về.”

“Quận chúa, bên ngoài gió lớn.”

“Không sao.” Thịnh Tri Mộ khoác thêm áo choàng lông cáo, đem thu gió lạnh đang quét qua sơn cốc, cây cối đưa đẩy, nước không gợn sóng lăn tăn.

Nàng giẫm lên lớp lá khô vỡ vụn. Xa xa nhìn thấy mấy chực đồng lửa, quân sĩ giờ cao bó đuốc, đi tới đi lui tuần tra. Dưới một gốc cây lớn, Nhậm Tư ngồi gần hai tên thị vệ trò chuyện vui vẻ, không biết trong tay hắn đang cầm cái gì đưa về phía đồng lửa để nướng.

Nhìn thấy Thịnh Tri Mộ, hắn lập tức dừng mọi hoạt động đùa cợt, buông thứ đang cầm trong tay rồi đi tới, “Sao ra đây làm gì. Ta đang định nướng xong rồi mới gọi nàng.”

Người được mùi thịt nướng không xa lạ, Thịnh Tri Mộ khẽ liếm bờ môi, “Điện hạ đang nướng cái gì vậy?”

“Nhím đó.” Nhậm Tư thăm thẳm bí bí nháy mắt, “Chỗ nàng không có cái này à?”

“Không có, Hãn thành không có những thứ này.” Ánh trăng xuyên qua rừng rậm chen chúc, như chảy vào ánh mắt của hắn, rực rỡ như hai đầm nước sâu.”

“Đội lát nữa là ăn được, mau, Mộ Mộ đến đây ngồi.” thế là thái tử điện hạ trở về, một cước đá bay tên thị vệ vừa mới cùng mình “chuyện trò vui vẻ” để nhường chỗ ngồi cho nàng. Thu xếp xong chỗ ngồi cho Thịnh Tri Mộ, nàng áy náy, ngượng ngùng đưa mắt nhìn hai tên thị vệ, lại bị Nhậm Tư lôi kéo ngồi bên cạnh đồng lửa.

Ngọn lửa ấm áp, trong đồng lửa không ngừng phát ra những tiếng nổ tanh tách, Thịnh Tri Mộ ngồi sát bên hắn, nhìn con nhím bị lửa hun sấy tiết ra lớp mỡ dầu bóng loáng nói thật nhỏ, “Điện hạ vừa cùng bọn họ nói chuyện gì vậy?”

“Trò chuyện...” đương nhiên nam nhân ngồi bên nhau thường nói về “Cái đấy” rồi

Nhậm Tư tự xưng mình là người đã trải qua đủ thứ bụi trần, nhìn thấu hết hoa thơm cỏ lạ tứ phía, nhưng vào một số thời điểm nhất định sẽ gặp phải tình

huống thẹn thùng nào đó, ví dụ như làm thế nào mà có thể dùng dao thật thương thật mà không cần phải ra về ta đây, hẳn biết rõ có khi mình còn kém xa hai tên hộ vệ kia. Thế là hẳn đã thỉnh giáo hai tên đó không ít kinh nghiệm giường chiếu, nói đến đoạn hứng khởi nhất, đầu óc Nhậm Tư không khỏi suy nghĩ lung tung, đây chính là cảnh tượng “Trò chuyện vui vẻ” mà Thịnh Trì Mộ nhìn thấy.

Thấy hẳn nửa ngày không đáp, Thịnh Trì Mộ càng hiếu kỳ, khuôn mặt tuấn tú của Nhậm Tư lại có vẻ xấu hổ quá mức, Thịnh Trì Mộ lấy làm kinh ngạc, đang muốn tiến thêm một bước để điều tra, lúc này từ nơi xa truyền đến tiếng nói của Trường Lạc công chúa, “Tiêu Chiến, ta nghe nói tài cưỡi ngựa bắn cung của huynh không tệ, hay là chúng ta so tài một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 17

Hai người không hẹn mà gặp cùng lúc ngẩng đầu lên, chỉ thấy bên cạnh đồng lửa đang cháy sáng rực, Trường Lạc công chúa thân vận váy đỏ theo kiểu của con gái Mạc Bắc, chân đi đôi giày da tối màu, trên vai đang khoác theo cây cung lớn chạy theo sau Tiêu Chiến.

Mặt xinh như hoa, miệng cười tươi rói.

Dáng vẻ của Nhậm Trường Lạc lúc này khác hoàn toàn với hình tượng thường thấy của của nàng ta khiến Thịnh Trì Mộ không khỏi ngạc nhiên.

Nàng thoáng chuyển tầm mắt, thấy Nhậm Tư neoh mắt thật chặt, bộ dạng không gian mà uy nhìn chăm chăm Tiêu Chiến và Nhậm Trường Lạc. Nàng dần dần có ý thăm dò, Nhậm Tư hình như rất không ưa Tiêu Chiến? Bên kia Tiêu Chiến không nói gì, chỉ lặng lặng chỉnh lại áo choàng của mình.

Gió lạnh thổi qua mặt sông, sóng nước bàng bạc tựa như phát sáng.

Sắc mặt Tiêu Chiến thoáng không vui, “Công chúa, đêm đã khuya, ngựa của Tiêu Chiến mấy hôm nay phải chạy đường xa, sức lực cũng cạn, thứ cho không đủ sức phụng bồi.”

Một vị đứng tướng tam quân chinh chiến sa trường nghìn dặm vậy mà hôm nay lại nói sức ngựa cạn kiệt, dĩ nhiên Nhậm Trường Lạc không phải con ngốc, nghe ra Tiêu Chiến có ý khước từ, công chúa Trường Lạc nổi danh kiêu ngạo hung hăng nay lại xụp đổ trong nháy mắt. Đám lính tuân thủ thời cũng nhìn thấy tình thế mà tự động né xa. Chuẩn bị tinh thần hứng con thịnh nộ.

Đám quân lính nhất thời buồn rầu, cho đến khi có người dám nói toạc móng heo, “Công chúa điện hạ của chúng ta hình như nhìn trúng Bình Nam tiểu vương gia rồi, không biết sẽ làm gì đây.”

“Ồ” những người bên cạnh nghe vậy mới bừng tỉnh.

Nhìn đám người đó âm ỉ một hồi, tất cả những gì họ nói Nhậm Tư đều nghe rõ, tiếng cười nhạo đầy ý khinh thường tràn ra từ cổ họng.

Thịnh Trì Mộ thấy lạnh, ngồi sát lại một chút, lúc này Nhậm Tư mới thu lại ánh mắt, nghe thấy tiếng Thịnh Trì Mộ ngồi trong lòng nhắc, “Điện hạ, thịt nướng xong rồi.”

“Ừ.” Nhậm Tư đưa tay lấy con nhím nướng chín về.

Xa xa, Nhậm Trường Lạc cũng tự biết ý, cúi đầu trở về, phía sau lưng là ánh lửa trại bập bùng trong gió đêm.

Nhậm Tư để con nhím nướng vào một cái đĩa màu xanh nhạt, toan đưa tay muốn đựng thì Thịnh Trì Mộ đã ngăn lại, Nhậm Tư ngẩn ra một chút, bàn tay nàng mềm mại nhỏ nhắn đang nắm lấy tay hắn, long hán bỗng nhiên xôn xao đến lạ, chuyện vừa nói cùng mấy tên thị vệ bất chợt nhảy vào trong suy nghĩ, da thịt cũng vì thế mà nóng bỏng dị thường.

Thịnh Trì Mộ cất giọng nhẹ nhàng, “Còn nóng, điện hạ chờ chút đi đã.”

Nhậm Tư mím mím môi, nhìn Thịnh Trì Mộ lấy đâu ra một chiếc muỗng ngắn, nàng thuận thực cúi người dùng dao cắt thịt. suýt chút nữa hẳn quên rồi, Mộ Mộ của hắn xuất thân từ gia đình võ tướng Bắc Cương, vừa được hưởng vinh hoa lại vừa gánh nỗi gió cát, nàng không chỉ sở hữu gương mặt thanh tú động lòng lại ôn nhu, hiểu biết... nhìn cảnh đẹp trước mắt làm tâm ý vui vẻ theo, Nhậm Tư dứt khoát ngồi nhìn không nhúc nhích.

Khỏe miệng hẳn khê cong cong như mảnh trăng non sáng bạc.

Mộ Mộ, ta và nàng dường như ngày càng gần nhau hơn rồi.

Thịnh Trì Mộ cắt thịt rất nhanh, miếng nào miếng ấy to nhỏ đều nhau, chỉnh tề tinh tế, dùng hành lá thái nhỏ bày lên bên trên, trong vô thức nàng khê mím cười, đây là lần đầu tiên ở trước mặt hắn “phô trương” như thế. Nàng bụng đĩa thịt nướng đi tới vừa vận để ở vị trí ngang hàng này.

Cử án tề mi*

* ÁN TỀ MI nâng khay ngang mày; vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Nhậm Tư xúc động nhìn xuống không cười to, một tay nhận lấy đĩa thịt, một tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, “Mộ Mộ nàng muốn cùng ta sống cái cảnh tương kính như tân* *à? Nhưng ta lại cảm thấy, giữa vợ chồng chỉ có tôn kính thôi thì không ổn lắm.”

**Vợ chồng tôn trọng, khách sáo như người ngoài...

Thịnh Tri Mộ không nghĩ rằng hần lại nói như vậy, nhất thời không biết tiếp lời ra sao, trong lòng từ dung dấy lên nỗi lo lắng không tên, nàng cảm thấy Nhậm Tư sẽ nói những thêm vài lời lẽ “đáng sợ”.

Nhậm Tư dùng một cây xiên xiên một miếng thịt nhím, ngón tay ve vẩy, hàng mi khẽ nhướn, “Thật ra phụ hoàng ta bị mẫu hậu “đạy dỗ” nửa đời người, nhìn họ rất hạnh phúc. Ta mong có ngày nàng cầm chổi lông gà hát hàm nói với ta rằng: Nhậm Tư, mau tới đây bóp vai cho lão nương. Nghĩ thôi ta đã thấy cao hứng rồi.”

“...”

Quả nhiên là lời lẽ quá kinh dị...

Hần đường đường là thái tử điện hạ, là trứ quân, sao có thể...sao có thể có cái ý tưởng kinh dị như vậy trong đầu?

Nhưng nhìn dáng vẻ hần hình như không giống nói đùa. Hần xiên thêm một miếng thịt nhím đưa đến bên môi nàng, khoa tay múa chân, còn há miệng làm mẫu, “A~ Mộ Mộ, nếm thử một chút đi.”

Thịnh Tri Mộ hơi cúi đầu, há miệng cắn miếng thịt nướng mềm mềm, mùi vị không tệ, nhớ đến Nhị ca quanh năm ở trong doanh trại rồi lại bận hành quân đánh giặc cho nên tay nghề nấu nướng quả nhiên không được chú trọng, so với Nhậm Tư đúng là kém xa. Không nghĩ tới hần còn ngón nghề này, phải nhìn hần với con mắt khác xưa rồi, người phụ quân thần bí này, hần còn bao nhiêu bí mật nàng không biết.

Ánh mắt Nhậm Tư đầy vẻ trông đợi, “Ngon không?”

“Ngon.”

“Ha, ta còn biết nướng thỏ này, chồn này...” người nào đó đắc ý vênh vào đứng lên, “Nhớ năm đó ta ở Giao Từ Thành, một mình bắt được mười mấy con...”

Ý thức được mình đã “tiết lộ thiên cơ” Nhậm Tư vội vã im miệng, Thịnh Tri Mộ nghi ngờ, “Điện hạ từng đi tới Giao Từ Thành?”

Đó là trọng địa Tây Thùy, bởi vì bị Yết tộc thường xuyên quấy nhiễu, hàng năm đều đụng binh, chiến sự, ngay cả nàng cũng chưa từng đi qua.

“Có thể gần đây năm mơ hơi nhiều, nói sáng ấy.” Nhậm Tư cười ha ha một tiếng, lại xiên cho nàng một miếng thịt nướng, Thịnh Tri Mộ năm tuổi đã không còn cần người bón cơm, lớn lên rồi cũng không quen người khác hầu hạ, nhưng nàng cảm thấy cần phải dựa vào lòng hần nói vài lời thích ý.

Thịnh Tri Mộ nhẹ nhàng cắn thịt, nhai kỹ nuốt chậm, cuối cùng ánh mắt khẽ động, xa xa là mặt sông gọn sóng trắng bạc, núi đen mơ hồ, nàng thấp giọng nói, “Trong mộng của điện hạ, Mạc Bắc và con người nơi đó như thế nào?”

“À” tay Nhậm Tư giấu trong vạt áo lỗ về run rẩy, hần liếc nhìn Thịnh Tri Mộ, ở góc độ này chỉ thấy vàng trán trắng trẻo như tuyết, hần khẽ động môi, “Trước kia ta cảm thấy nơi biên giới phía bắc đó hoang vu, người dân chắc cũng rất man rợ, một đám người vật lông uống máu ghê sợ, bởi vì lòng người không đủ, cho nên hàng năm hóa chiến thường xuyên.”

Thịnh Tri Mộ “À” một tiếng, vẫn ôn nhu nhẹ nhàng, “Thì ra trước đây, trong mắt điện hạ ta là một ma nữ ăn thịt, uống máu tươi.”

Nhậm Tư thức thời ngâm miệng.

Có phải lại nói sai gì không?

Thịnh Tri Mộ có thể thông cảm cho hần mấy phần, mặc dù không biết tại sao lại có hiểu lầm lớn như thế, nhưng nếu ban đầu trong suy nghĩ hần vốn là vậy thì việc hần một mực không chịu thành thân với nàng cũng là hợp tình hợp lý.

Tay nàng ẩn dưới lớp áo lông chồn, lộ ra một đoạn lạnh thấu xương, Nhậm Tư thu cánh tay ôm nàng vào lòng, nắm tay nàng ủ ấm trước ngực mình, Thịnh Tri Mộ muốn gì được đó, mềm mại ngoan ngoãn như con thú nhỏ. Chỉ chốc lát sau, tay nàng ấm dần lên, trong lòng tựa hồ cũng rất ấm áp.

Nhậm Tư ghé miệng khẽ hôn vành tai nàng, lại sợ nàng lạnh bèn vút thêm chút cùi vào đồng lửa đỏ.

“Nhưng mà sau khi gặp nàng, suy nghĩ của ta đã thay đổi.” Nhậm Tư mỉm cười, “Không biết Mạc Bắc có bao nhiêu cô gái băng thanh ngọc khiết như nàng? Các nàng sống trên đời không phải là công cụ sinh sản giúp đàn ông, càng không phải là món đồ cho nấy tên xú nam nhân tiêu khiển.”

Thịnh Tri Mộ hơi ngẩn người, dù là phụ mẫu nàng cũng chưa từng nói những lời như vậy bao giờ, họ chỉ quan tâm đến đất đai, lương thực, quan tâm đến thắng bại của chiến tranh, bao năm dốc sức bảo vệ đất đai biên cương, nhưng họ lại chưa bao giờ lên tiếng bảo vệ nữ quyền giống như Nhậm Tư. Tuy nàng lớn lên trong khuê phòng, nhưng vẫn có cơ hội tới quán doanh nghe chuyện, những chuyện chướng tai gai mắt cũng không phải chưa từng nhìn thấy, biết bao nhiêu bộ xương khô của hồng nhan, biết bao số mệnh bi thương đến chết cũng không thể nói ra được một lời công đạo, không một ai nhớ tên.

Nàng không kìm lòng được khẽ ngó ra, “Điện hạ quả thật rất nhân hậu.”

Mắt nàng trong như suối, ánh nên nét rạo rực vui mừng.

Nhậm Tư thấy vậy bỗng xấu hổ, “Nhưng thực tế, những gì ta làm không được tốt.” trước kia khi hắn suy nghĩ về chuyện của giang sơn xã tắc luôn nghĩ tới nàng trước tiên, lúc bỏ thành tránh địch, chỉ cần nghe tin nàng gặp chuyện bất lợi hắn cũng liều mạng xông tới, không nghĩ nàng là thê tử của ai, là nữ nhân của ai, rồi bản thân mình có tư cách gì?

Thịnh Tri Mộ nói, “Ta tin chàng.”

“Thật không?”

Trong mắt Nhậm Tư sáng lên như có ngọn lửa vừa bùng cháy, hắn nở nụ cười vui vẻ, nhìn như vậy quả là anh tuấn mê người, cặp mắt đào hoa như hồ nước trong trẻo, không chút nghi ngờ.

Thịnh Tri Mộ khẽ gật đầu, tim đập nhanh hơn, “Điện hạ, nên học thêm thật nhiều, ta sẽ... giúp chàng.”

Nàng vốn là một người ôn nhu, bình thản, nhưng lúc này lại lộ ra mấy phần ngượng ngập kiêu kiễm. Nhậm Tư vui đến mức không nói được lời nào, chỉ biết ôm chặt lấy nàng cười cười, tiếng cười càng lớn, thoáng chốc đã thu hút quá nhiều ánh mắt xung quanh.

Mọi người đều nói thái tử điện hạ vì phải đối hôn lễ suýt chút tự tử? chuyện đâu ra? Hoàn toàn là lừa gạt đấy!

Nhìn thái tử điện hạ của bọn họ đang cùng thái tử phi nương nung công khai rải cầu lương kia kia!

Thịnh Tri Mộ mắc cỡ muốn tránh, lấy tay đẩy đẩy ngực hắn, “Điện hạ, nhiều người nhìn như vậy...”

Nhậm Tư không thèm quan nhiều, vẫn cứ ôm thê tử vừa mềm vừa thơm trong ngực, “Cùi chày không đủ ấm, chúng ta về nghỉ ngơi thôi.”

“Vâng.” Tai nàng rất thính, nghe được mấy người xung quanh đang cố gắng để thấp tiếng cười. giống như còn có thêm một đám công tử đang đứng đầu đó cười cợt. Nàng vội vàng úp mặt vào ngực hắn, nhưng nào biết Nhậm Tư hắn chỉ chờ có vậy. Hắn cười khiến lồng ngực khẽ rung lên, Thịnh Tri Mộ thẹn quá khẽ nắm lấy cổ tay hắn, “Điện hạ...”

“Ái phi chớ thẹn thùng, chờ lát nữa ta sẽ cho nàng biết phu quân nàng lợi hại thế nào.”

Hắn đưa tay xuống dứt khoát bế nàng lên, không nhanh không chậm ôm nàng về doanh trướng.

Gió thổi hoa rơi, sau lưng là Tiêu Chiến sắc mặt lãnh trầm, từ một khóm cây xanh ngắt vòng ra.

Triệu Tuấn ngồi bên cạnh Phàn An cất lời trêu ghẹo, “Nếu mà ta có một kiêu thê như hoa như ngọc, ban đêm chẳng thèm ra gió săn thú, ở nhà mà ôm nhuyển hương! Ha ha ha, chúng ta thường hay cười thái tử điện hạ ngu ngốc nhu nhược, nay mới thấy nhu nhược cũng có cái phúc của nó, ha ha!”

Phàn An cũng nói, “Trở về gặp mặt mấy nàng trông như thiếu phụ luống tuổi có chồng kia... nghỉ thôi đã nuốt không trôi rồi. Huynh nói đúng, chúng ta quả không có phúc...”

Ánh mắt Triệu Tuấn liếc về phía doanh trướng của Nhậm Tư cảm thán, “Ta phải nói rằng vị thái tử phi này quả thật là một trang quốc sắc thiên hương, chỉ cần ngồi xa xa liếc mắt một cái thôi, lòng đã đông đưa không thể giữ nổi rồi...”

Dứt lời, hai người lại cười lớn một trận.

Lúc này, phía sau truyền tới tiếng nam nhân hừ lạnh một cái...

Bạn đang đọc truyện *Trường An Tri Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18

Triệu Tuấn và Phàn An chợt dựng hết cả tóc gáy, không dám quay đầu lại. sau khi Tiêu Chiến cười lạnh xong đánh một trường vào tán cây xanh đen, rồi sai bước bỏ đi.

Triệu Tuấn miễn cưỡng xem đó là một loại cảnh cáo, chắc là Tiêu Chiến không cho phép người ngoài to tướng về thái tử phi, có thể trong lòng vẫn cảm thấy có chút gì đó mập mờ, thừa dịp Tiêu Chiến đi, hắn kéo Phàn An chạy mất.

Gần đó có một đám quý công tử đang mở tiệc rượu, vui vẻ ẩm ỹ, hết uống rượu rồi lại ngâm thơ, hình như có ý định uống thâu đêm. Tiếng nói cười huyền ảo khiến Tiêu Chiến cảm thấy không vui, hắn bước nhanh vào trong trướng, sau lưng, một người bước tới, “Công tử, mọi chuyện vừa rồi ta đều thấy cả.”

Tiêu Chiến xoa xoa mi tâm, ngồi xuống mở một quyển binh thư ra. Người kia không buông tha, thậm chí còn có chút ý tứ dạy dỗ, “Công tử, theo lời vương gia phân phó, mục đích về Trường An của người là thành thân với Trường Lạc công chúa, công chúa mời người đi bắn tên, cưỡi ngựa, sao người lại cự tuyệt...”

Tiêu Chiến nhàn nhạt nói, “Đêm đã khuya, ta không có hứng thú.”

Sắc mặt người kia vỡ vụn, “Cái đó sao có thể tùy tiện? Công chúa yêu mến người, sao người có thể cự tuyệt, lòng dạ nữ nhân dễ thay đổi, người nên giữ lại mặt mũi cho người ta, nhờ sau này công chúa không còn đối xử ân cần với công tử nữa thì có phải tâm tư đồ bề hết sao?”

“Cái cô công chúa ngu xuẩn đó, chẳng qua là bọn vương đưa bọn nàng ta một chút, loại nữ nhân này, càng đưa bọn, nàng ta sẽ càng muốn nhào tới, người cứ chờ xem.”

Người kia biết Tiêu Chiến làm việc luôn có chủ ý của hắn, cho dù bực bội cũng không lên tiếng.

Tiêu Chiến cúi đầu nhìn cuốn “Binh pháp Tôn Tử”, người kia gật gù than thở một tiếng rồi cũng xoay người bỏ đi.

Nhìn một lúc, Tiêu Chiến phát giác những thứ “Thượng binh phạt mưu” kia hắn đọc không vào. Suy nghĩ trong đầu đều là hình ảnh nàng ngồi dưới tàng cây, bên cạnh đồng lửa, nàng xinh đẹp, yên tĩnh, lẳng lặng ôn uyển tựa vào lồng ngực của nam nhân. Con người nàng phản chiếu ánh lửa trong sáng như gương, chắc là nàng cũng không biết, ánh mắt Nhậm Tư lúc nhìn nàng có biết bao nhiêu là ôn nhu và mê luyến, không trách lúc Nhậm Tư ôm nàng, nàng liến...

Tiêu Chiến chợt thấy mình không muốn nhắc tới cảnh ấy nữa.

Mỗi lần hắn nhớ đến Thịnh Trì Mộ, lồng ngực lại sôi trào những suy nghĩ đó kị, thù hận. lần đầu gặp gỡ, nàng mặc một bộ y phục mảy tím khôiêu những bông hoa nhỏ xinh, tiếng cười khe khẽ vang vọng trên mặt sông, chiếc thuyền trong nước vẫn bơi đều đều. Nhị ca nàng và hắn ngồi uống trà ngoài sân lộ thiên, lúc đó họ đang ở cái tuổi không biết ưu sầu, Thịnh Quân nói, “Đây là muội muội nhà ta, Trì Mộ.”

Người Mạc Bắc có tính tình hào sảng, Thịnh Quân thấy Tiêu Chiến nhìn chằm chằm Trì Mộ đang ngồi nghịch nước, trong đầu bỗng hiểu ra, liền cười nói, “Hai nhà Thịnh Tiêu là hai cánh tay trái, phải của Đại Lương ở vùng biên giới Tây Bắc này, nếu Tiêu huynh để mất, tương lai hai nhà trở thành xui gia, mối quan hệ càng thêm gắn kết.”

Khi đó Tiêu Chiến mới mười tuổi, sau này hắn mới hiểu, cái gì gọi là “đồng ngôn vô kị.*”

*Lời nói trẻ con.

Hắn hận lúc đó không tỏ rõ thái độ, không nói rằng, “Được, ta rất thích cô nương Thịnh gia.”

Sau này, vì tám chữ kia, hắn quyết tâm học hành, ngày ngày đều nhớ tới nàng. Nhưng khi có chút công danh, nàng đã trở thành một cô nương duyên dáng xinh đẹp, đã được gả cho người khác mất rồi. lúc nhận được tin nàng thành thân, hắn được lệnh đi hạ thành Yết Nhân nhưng hắn lại không muốn xuất binh, một mực muốn đi cướp nàng về, cha hắn thấy vậy phải sử dụng đến cả gia pháp lẫn quân quy, đánh hắn trầy da sứt thịt, ngỡ hắn là người không thức thời, dạy hắn nếu không biết nhẫn nhịn sẽ làm hỏng đại mưu, cho tới khi nàng lên kiệu hoa rời khỏi Mạc Bắc, hắn mới được thả khỏi tử đường.

Hắn vốn định chờ khi mình được phong hầu sẽ hỏi cưới nàng về làm Hầu phu nhân.

Chuyện lại không như hắn mong muốn, là do hắn bất tài nên mới trễ một bước.

Chẳng qua là chậm trễ một bước, mà giờ phụ vương lại muốn hắn cưới công chúa chanh chua ngu xuẩn đó.

Nghĩ đến chuyện này, Tiêu Chiến giận đến nghiến răng, tay siết chặt bẻ gãy đoạn cây bút đang cầm.

...

Ánh trăng chiếu sáng, Thịnh Trì Mộ bị Nhậm Tư thả xuống giường đã được Tề ma ma trải sẵn tấm mền lông hổ, Tề ma ma và Kinh Hồng khẽ cười trộm, một người bê chậu nước, một người còn xách ngọn đèn lồng trong tay. Nhậm Tư đặt nàng xuống, dùng khăn bông thấm nước rửa mặt cho nàng. Thịnh Trì Mộ ngồi dưới ánh đèn vàng vàng như mật, nàng mềm mại tựa như chú mèo con giữa ngày xuân, Nhậm Tư nhìn nàng, môi mím khẽ động, “Thái tử phi sẽ do ta chăm sóc, các người lui hết xuống.”

“Dạ.” Tề ma ma không nhận được mà bật cười, điện hạ, người thật biết suy nghĩ nha.

Vì vậy Tề ma ma nhanh nhẹn đặt chậu nước xuống, kéo Kinh Hồng lui ra.

Thịnh Trì Mộ ngồi bên, tai nghe tiếng xiêm y rơi xuống đất nhỏ vun. Nàng vừa nghiêng đầu, thấy Nhậm Tư mặc độc bộ đồ lót đang cời giày. Nàng nói, “Có cần ta giúp không?”

“Không cần.” Nhậm Tư quay đầu, nụ cười có chút kỳ quái, “Nàng cứ nằm đấy, tối nay ta sẽ phục vụ cho nàng.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Thịnh Trì Mộ đỏ ửng.

Cảm xúc lần này so với trước đây mãnh liệt hơn nhiều. Nàng biết Hoàng hậu rất để ý tới chuyện này, nhất định phải nói thôi. Nhậm Tư cời vớ cùng quần áo ngoài, chui vào trong chăn, biết Mộ Mộ ngủ không thể tự ấm được nên hắn chỉ biết duỗi dài hai tay ôm Thịnh Trì Mộ vào lòng, hắn như một cái lò sưởi không cần dùng đến củi than, mỗi đêm Thịnh Trì Mộ đều vô thức ôm hắn như thế, khi tỉnh lại lần nào cũng phải thẹn thùng một hồi lâu, nhưng Nhậm Tư lại cảm thấy, tư thái như thiếu nữ của nàng cũng rất dễ thương, hắn đặc biệt rất thích.

“Giường này cứng quá, ta sợ eo nàng sẽ bị đau.” Nhậm Tư ghé bên tai nàng khẽ cắn một cái.

Hơi thở ấm áp lọt vào trong tai, nàng quần bách cắn môi, nhưng Nhậm Tư ngược lại vẫn kiên trì khi dễ, không chịu bỏ qua cho nàng, “Mộ Mộ, nàng tin không, ta lớn như vậy rồi vẫn chưa từng thông phòng.”

“Hả? nàng vừa kinh ngạc, vừa có chút xấu hổ, nhưng bộ dạng thẹn thùng của Thịnh Trì Mộ lúc này khiến Nhậm Tư nhận ra, giữa phu thê, nhất định phải có một phe chủ động, nếu không “chuyện đó” sẽ chẳng có cách nào để tiến triển tiếp được. Hắn suy nghĩ một chút, những “kiến thức” vừa mới trau dồi lúc này bỗng bùng lên như suối trào, “Trước... thử một chút?”

Thịnh Trì Mộ không nói gì. Nhậm Tư cho rằng nàng có ý cự tuyệt, thật lâu sau trong chăn mới truyền ra một thanh âm yếu ớt.

“Ừ.”

...

Mã hoàng hậu cùng hoàng thượng vừa trải qua một phen long phượng dây dưa, hai người để trần nằm trên giường, người mã hoàng hậu mồi hôi như đi mưa, khó chịu muốn tắm, Tấn An để xoa nắn cánh tay mềm mại, “Lần trước hoàng hậu nói, Ngân Tu của chúng ta tối giờ vẫn chưa động phòng với Thịnh Trì Mộ?”

Mã hoàng hậu liếc xéo, nói “Thế thì sao?” cái đó cũng không phải vì kỳ nguyệt san đó sao.

Tấn An để trần mặc một hồi, bất chợt lại nổi hứng ôm lấy Mã hoàng hậu. Hai người lại một lần nữa bị cuốn vào một cuộc mây mưa, Tấn An để cũng biết việc này không cần lo lắng lắm bởi vì loại chuyện này đối với nam nhân chỉ cần thử một lần thì sẽ thành nghiện.

Hôm sau Tề ma ma tới thu xếp giường chiếu, Thịnh Trì Mộ đang kê lỏng mây, Tề ma ma trộm liếc một cái, lặng lẽ tới gần chiếc giường hôm qua thái tử cùng thái tử phi nằm, nếp chăn có chút xộc xệch, ánh mắt Tề ma ma sắc lẹm, cúi người xuống quan sát, Kinh Hồng thừa dịp đứng lấy trầm ngọc che đi tầm mắt của Thịnh Trì Mộ.

Thịnh Trì Mộ sao có thể không biết Tề ma ma đang muốn kiểm tra cái gì, lòng bàn tay nàng hơi siết chặt, trong gương đồng, sắc mặt nàng nổi lên từng đợt đỏ ửng.

Tề ma ma và Kinh Hồng thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, Kinh Hồng tò mò nên khăn trương hỏi, “Ma ma, sao rồi, thành chưa?”

Tề ma ma có chút khó xử, “Sợ là... không thành.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kinh Hồng chảy dài, Tề ma ma vuốt cằm nói, “Dấu đỏ thì không có, nhưng mà...”

Dù sao cũng là người lớn tuổi, tâm tư Tề ma ma linh lợi, nghĩ một chút. Tắm nệm kia có nhiều dấu nhấn như thế, hôm qua...

Thịnh Trì Mộ rửa mặt xong, không thấy tung tích của Tề ma ma và Kinh Hồng đâu nên đã phải tự mình sắp xếp thỏa đáng. “tên đầu sỏ” bụng com tới, là cháo trắng cùng với chút thức ăn, nhìn thì tinh tế, ngon miệng, nhưng Thịnh Trì Mộ lại không muốn ăn chút nào./ ngược lại còn có ý tránh né. Nhớ lúc sáng sớm thức dậy phát hiện mình đang nằm trong lòng hắn, tay còn ôm hắn thì càng lúng túng.

Nhậm Tư gọi nàng tới ăn sáng, Thịnh Trì Mộ không có khẩu vị, miễn cưỡng ăn mấy miếng, mắt vẫn len lén nhìn hắn.

Trong ánh nắng ban mai, nam nhân ấy thật giống như người bước ra từ trong sách.

Nhậm Tư nhíu mày, phát hiện nàng không muốn ăn cho lắm, “Sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị?”

“Không, không...”

Nhậm Tư phát hiện có thể làm người đứng trước ba quân nói không loạn như Thịnh Trì Mộ luống cuống nói năng không mạch lạc cũng là một loại thành tựu.

Làm sao có thể không thẹn thùng đây, chỉ cần nghĩ đến một khách ở trong bàn tay của hấn nở rộ kia, nàng cất tiếng mềm nhũn, “Điện hạ” liền đỏ mặt luống cuống, nàng không biết bản thân mình còn có giọng nói nhu mì đến thế.

Lúc này, hấn ngồi đối diện cong cong ngón tay trở và ngón tay giữa, không nhanh không chậm cọ vào mặt bàn, nhìn thật là nhàn tản,

“kẹt, kẹt, kẹt...”

Nghe như tiếng giường cọt két thu nhỏ vậy.

Là hấn cố ý!

Khuôn mặt Thịnh Trì Mộ đỏ gay, vội đứng lên, “Nhậm Tư.”

“Hử?” hấn quay đầu, ánh mắt chân thành nhìn nàng.

Kêu tên huyệt của thái tử là đại bất kính, hấn không những không nổi giận mà còn coi đó là tình cảm nhưng lỡ gọi rồi cũng không thể làm gì khác, Thịnh Trì Mộ cất giọng hơi lớn, bày tỏ chút bất mãn của mình, “Ta muốn ra ngoài một chút.”

“Ừ, được, ta đi cùng nàng.” Theo bản năng Nhậm Tư đáp lời.

Bước chân Thịnh Trì Mộ nhanh lẹ, vén cửa ra.

Hấn theo phía sau, không gian rừng núi yên tĩnh, dọc theo hướng sườn núi đi lên, một vệt nắng vàng như nét vẽ. trên đỉnh núi là một màu xanh ngát, cây cối rậm rạp um tùm.

Những người lên núi từ sớm đã phi ngựa trở về, lưng tha lưng thưng vô tư hát hò, cười đùa. Bên bờ sông cong cong, có người uống rượu làm thơ.

Hình như Tiêu Chiến không ngủ cả đêm, thức đến tận lúc nghe tiếng Nhậm Tư và Thịnh Trì Mộ đi dạo bên bờ sông.

Nhậm Tư loáng thoáng cảm thấy Thịnh Trì Mộ có thể đang tức giận, ghé vào vai nàng, “Mộ Mộ, ta bảo đảm sau này không...nàng đừng...nàng nhìn ta đi, ta đâu có khi dễ nàng...”

Hai từ ‘khi dễ’ rơi vào tai Tiêu Chiến, trong nháy mắt hấn tức giận đùng đùng, Nhậm Tư dám khi dễ nàng?

Hấn dừng chân lại, Thịnh Trì Mộ đứng bên mé nước, nơi cỏ khô ngang ngang dọc dọc, nàng thẹn thùng cúi đầu nhìn đất, thanh âm vẫn rất mực ôn nhi, “Chàng đừng nhắc nữa là được...”

Nhậm Tư không lên tiếng, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Nàng liền an ủi hấn, cúi đầu thật thắm, thanh âm bay bay trong gió

“Ta...nguyện ý mà.”

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 19

“Ta nguyện ý mà.”

Nàng làm bầm thuật lại một lần.

Cái bóng to lớn cao ngất của Tiêu Chiến bên kia cũng hung hấn run lên, hấn có chút chật vật, thu lại vẻ khiếp sợ cũng thất vọng đang hiện trên mặt. Phía kia Nhậm Tư thì ngược lại hoàn toàn, hấn cười từ từ ôm lấy eo nàng, hình như đang cố kỵ rằng có người xung quanh nên chỉ nhàn nhạt hôn nhẹ vào trán nàng.

Nhưng hình ảnh thân mật ấy đặt giữa sơn thủy thế này khiến cả đám người nhìn gần từ xa khẽ trầm trồ, họ quả là một đôi thần tiên quyền lực khiến người người hâm mộ.

Tiêu Chiến chỉ cảm thấy trong ngực mình đang có một cơn giận ngút trời, tay hấn cuộn chặt thành quyền mắt nhìn chằm chằm Thịnh Trì Mộ.

Nhưng mà còn có thể làm thế nào đây? Rất nhanh, hấn lại tự giễu, phần hận buông lỏng hai hàm đang nghiến chặt.

Vì nàng đã là thê tử của người ta rồi.

Nhậm Tư hái được một bông hoa vẫn còn đang dính sương sớm, hắt thổi nhẹ hạt sương trên cánh hoa khẽ rung rinh, thay nàng cài nó lên tóc mai, động tác nhu tình tràn ra như dòng nước ấm, Thịnh Trì Mộ khẽ nghiêng người, mặc dù không nói gì nhưng khóe miệng đã cong lên từ lâu.

“Điện hạ.”

“Ừ?”

“Phụ hoàng cho chàng tới để cưỡi ngựa săn thú, tối qua chàng đi, nhưng sao hôm nay không đi?”

Thịnh Trì Mộ hỏi một câu làm Nhậm Tư thờ dài cảm thán, làm bộ nói, “Để tránh việc nàng sớm nắng chiều mưa, mắt hôn mắt vía, ta chỉ có thể ở lại đây ôm nàng thôi, không thể đi săn được.”

“...điện hạ”

Thịnh Trì Mộ khẽ cắn môi, bị những lời của Nhậm Tư làm cho hai má ửng hồng.

Càng quen biết, nàng càng hay xấu hổ, sống bên cạnh người đối với người khác trầm vẻ như một giếng nàng, Nhậm Tư vừa phải để ý vừa thấy thỏa mãn, Mộ Mộ đối đãi với người ngoài đều phân rõ thân sơ, theo tình hình này, hẳn hiển nhiên đã trở thành người rất đối “quen thuộc” của nàng.

Dẫu sao...

Nhậm Tư thừa dịp nàng không nhìn thấy, gian tà nhếch khóe môi.

Tiêu Chiến đứng phía sau nghe hết những lời thủ thi tâm tình của hai phu thê nhà người ta xong cảm tức phát tay áo rời đi, tới gốc cây tối qua hạ một quyền vào thân cây.

Nhậm Trường Nghi đẩy tỷ tỷ mình một cái, Nhậm Trường Nhạc tiến lên phía trước một bước, nhưng nghĩ tới thái độ lạnh lùng cự tuyệt của Tiêu Chiến tối qua, không khỏi do dự một hồi, “Không, ta sợ là không được...”

Ít nhất hôm nay không được, Nhậm Trường Lạc vốn là người rất nhạy cảm, nàng ta ít nhiều đã nhìn ra được tâm tình của Tiêu Chiến hôm nay không tốt, nàng không thể liều lĩnh sợ là sẽ để lại ấn tượng xấu trong lòng hắn.

“Làm sao rồi, hôm qua trở về sắc mặt cũng khó coi như thế, hay là Tiêu Chiến gây khó dễ với tỷ?” Nhậm Trường Nghi chăm chăm nhìn nàng tò mò.

Nhậm Trường Lạc cắn răng, “Không phải, hắn...”

Có coi là gây khó dễ không? Chẳng qua huynh ấy thẳng thừng cự tuyệt mình, tuy nói rằng nếu bình thường có người không dám vâng lời nàng một chút thôi đã sớm lãnh hậu quả trầy da tróc thịt rồi, cho nên có thể nàng không cảm thấy Tiêu Chiến đang khi dễ mình.

Đây chính là lý lẽ cổ chấp của nữ nhân.

Hôm qua sau khi hạ trại, tuần mã của Tiêu Chiến được buộc trong chuồng ngựa, hắn đang nín nhịn một cổ lửa giận, muốn tìm con ngựa ra ngoài chạy mấy vòng, đây là thói quen để tiêu trừ buồn bực của hắn lâu nay. Nhưng có điều tìm tới tìm lui vẫn không thấy ngựa đâu, khiến tâm trạng hắn càng thêm bốc hỏa.

Từ bụi cây nhỏ, một thiếu niên thon gầy cao cao chạy ra, Tiêu Chiến cảnh giác vì bỗng nhiên có người, dừng lại. Thiếu niên cười ha ha một tiếng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết băng, “Huynh đang muốn tìm ngựa sao?”

Tên tiểu tử này mặc đồ tơ lụa quý giá, tư thái cao ngạo, vừa nhìn qua đã biết là một tên “chuông đình ăn nhà” cả người toát ra mùi tiền bạc giàu có, Tiêu Chiến cau mày hỏi, “Sao ngươi biết?”

“Ta biết nó ở đâu.”

Tiểu thiếu niên nhún người bay lên, nhìn thật là tiêu sái, dáng vẻ lộ rõ nét vui thích, trên mặt ngây thơ nở nụ cười vô (cùng) hại, “mời”

Tiêu Chiến đã bao giờ để bọn con nít hơn mười tuổi đầu dắt mũi, sai trước một bước, “Tiểu công tử, phiền dẫn đường.”

Bên bìa rừng có tiếng bước chân người, có tiếng vó ngựa phi, có tiếng nô đùa khúc khích. Tiêu Chiến đi theo người thiếu niên kia mấy bước, liền cảm thấy thanh âm sau lưng ngày càng xa, cho đến khi người thiếu niên cười ha ha rồi biến mất hoàn toàn, cậu ta đã thoăn thoắt chui tọt vào bụi cây trong rừng.

Tiêu Chiến vốn vẫn luôn cảnh giác bốn phía, nhưng vừa cúi đầu đã không thấy bóng người kia đâu, trong lòng không khỏi kinh ngạc, lúc này, bốn phía vang lên tiếng cười của thiếu niên, Tiêu Chiến ngẩng đầu, cách đó không xa có một bóng người xanh sẫm xông tới, chính là thiếu niên đó!

Thì ra hắn cố ý mặc nguyên một cây xanh là để tiện ẩn nấp trong rừng.

Còn nhỏ tuổi như vậy lại dám tính toán hần, làm sao có thể bỏ qua cho được.

Tiêu Chiến tức giận, phi thẳng tới chỗ thiếu niên kia.

Hần là tướng quân trải qua trăm trận chiến, là một dũng quan tam quân, nay một tên đến xương cũng chưa phát triển hết, chân cũng chẳng dài bằng hần đứng trước mặt quấy đuôi như vậy. nhưng thiếu niên kia không biết đang toan tính cái gì, chớp mắt lại chui vào một bụi cây nhỏ khác. Tiêu Chiến cả kinh, lại một tràng cười nữa vang bên tai hần.

Vừa nghiêng đầu, lại là thiếu niên đó từ bụi cây khác phi ra rồi lại biến mất.

Hần tức giận, giận đến không kiềm được nữa, “Trốn nơi nào?”

Tiếp đó lại là bóng người chạy ở phía sau, thiếu niên không chạy nhanh, chỉ trong chớp mắt Tiêu Chiến đã dùng khinh công đứng trước mặt cậu chàng, đúng lúc đó, thiếu niên lại chui vào lùm cây. Đang giữa lúc Tiêu Chiến kinh ngạc, thiếu niên lại từ phía khác phi ra. Tiêu Chiến phải chạy xa như vậy, khi tức có chút rối loạn, cộng thêm việc bị mấy tiếng cười a a luôn vang bên tai, hỏa khí trào dâng trong lồng ngực, giận đến muốn lật tung hết mọi thứ lên, thiếu niên kia nhìn hần bẹo tai bóp mũi làm mặt quỷ rồi chạy đi.

Tiêu Chiến hét lớn, “Lẽ nào lại như vậy, hôm nay không tóm được ngươi, Tiêu Chiến ta uống công làm Tiêu gia của ngươi!”

Lại thêm một cuộc truy đuổi, thiếu niên chọt lách người chui vào giữa bụi cây, tiếng cười quỷ dị vang lên, Tiêu Chiến xoay người, cách đó không xa, hần ta đang đứng đó tròn mắt làm mặt hề. Tiêu Chiến lúc này tựa hồ có thể nghiêng đến hông cả hàm răng.

Hần xúc lại tinh thần tung chiêu, thiếu niên bị dọa sợ xoay người bỏ chạy.

Nhưng lần này Tiêu Chiến không đuổi theo nữa, hần xô bụi cây trước mặt ra, bụi cây lùn lùn ngăn cách, nhưng không thể che được tầm mắt của hần, thiếu niên gấp rút thở hỗn hển, tay vuốt vuốt ngực. thấy trước mắt có một “mảnh Thái Sơn” che khuất, thiếu niên hơi sững sờ, chỉ nghe tiếng Tiêu Chiến nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Vui sao!”

Từ chi cậu chàng cứng đờ.

Trong nháy mắt, huyết dịch toàn thân cũng tựa như bị đông cứng lại, Tiêu Chiến nén lửa giận nói tiếp, “Tuồng ta ngốc sao? Từ lúc mới bắt đầu, các ngươi vốn có hai người!”

Khuôn mặt giống nhau, tiếng cười giống nhau, y phục cũng giống nhau, nhưng họ là hai người!

Tiêu Chiến nghiêng răng kèn kẹt, như muốn tóm lấy hần.

Thiếu niên hoảng sợ ‘A’ một tiếng, thân thể giống như một con cá trơn trượt bò lên phía trước nhanh nhanh chóng chóng tránh khỏi nanh vuốt của Tiêu Chiến. Hần hất một chiêu, lại nhào lên muốn bắt, nhưng cũng chính bước chân ấy khiến hần đập hụt!

Bụi cây này không phải tự nhiên mà mọc, đó là do hai thiếu niên bố trí!

Tiêu Chiến hất chân, ngã xuống một hố bẫy thú!

“Vô liêm sỉ!” cái hố rất hẹp, phía dưới là một tầng trúc nhọn, Tiêu Chiến chỉ có thể dùng hai chân hai tay chống đỡ cả cơ thể để không bị tuột xuống. Nhưng bởi vì bản thân thuộc lòng binh thư nay lại bị hai tên tiểu tử tính toán, khó tránh khỏi tức điên.

“Bộp, bộp, bộp, bộp...”

Cửa hố sâu truyền tới một tràng cười, hai tên đó giống như con nít được quà, cùng nhau dò xét tình hình trong hố, xác nhận hần đã thực sự ngã xuống bẫy. tên vừa suýt bị Tiêu Chiến tóm được vỗ tay cười to, “Huynh không ngốc, chẳng qua là hơi ngây ngô chút thôi.”

Tiêu chiến tức đến tím tái mặt mày, còn hai thiếu niên trên kia vỗ tay phì cười bỏ đi.

Dọc đường đi, hai thiếu niên mỗi người một câu lời nhai không ngừng nghỉ.

“Tại sao phải đối phó hần vậy?”

“Bởi vì hần dám không tôn kính tâu tâu nhà chúng ta.”

“Đúng, hần là một tên háo sắc.”

“Đại tâu nhà chúng ta chỉ có thể cho hoàng huynh ôm, nhìn ánh mắt hần chăm chăm nhìn đại tâu như nhìn chén thịt kho ấy mà, ta chán ghét chết đi được!”

“Đúng vậy, Triệu Tuấn và Phàn An còn dám nói xấu hoàng huynh.”

“Làm thịt hần!”

“Đi!”

...

Ngược lại Mã hoàng hậu không chờ được hai tên nhãi con về, bọn họ chỉ cần một khắc không có trong tầm mắt Mã hoàng hậu lập tức không thể thả lỏng nổi đầu óc. Dĩ nhiên lúc này bà không thể lường được hai tên tiểu tử ấy đang làm cái gì.

Nhậm Tư cùng Thịnh Tri Mộ đang định đi dùng trà, Tấn An để cùng Mã hoàng hậu ngồi ở vị trí đầu, xa xa là nhíp trống cùng tiếng vó ngựa dồn dập, trên bờ sông gió khẽ thổi vi vu, người đi săn thú có chút thời gian ngồi uống tách trà trước khi đi. Mã hoàng hậu nâng tách trà lên, đề thấp giọng hỏi Tấn An để đang ngồi bên cạnh, “Không phải nói Tiêu Chiến Anh đừng vô địch sao? Làm sao hôm nay không thấy bóng dáng hắn?”

Chưa nói đến Tấn An để sinh nghi ngờ, ngay đến Nhậm Trường Lạc cũng đang đứng ngồi không yên, nàng đang một mực chờ Tiêu tướng quân kính mến của nàng hôm nay tỏa sáng để cho đám công tử thành Trường An mở rộng tầm mắt để hiểu rõ thế nào là đàn ông đích thực.

Nhưng lâu như vậy rồi vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu, Nhậm Trường Lạc vừa thất vọng, vừa nghi ngờ.

“Trường Nghi, ta đi hỏi thăm một chút.” Nhậm Trường Lạc nghiêng người rỉ tai nói với Nhậm Trường Nghi.

Nhậm Trường Nghi lại kê kéo cổ tay nàng ta lại, “Chớ, trước tiên nên chờ một chút, hoàng tử là một công chúa, nào có chuyện công chúa đi hỏi thăm tung tích của thần tử chứ. Huống chi tỷ và huynh ấy hiện giờ không quen thân nhau, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ ra sao?”

Nhậm Trường Lạc cũng biết là Trường Nghi lo lắng cho mình, nhưng trong lòng nàng ta vẫn không vui, cắn răng phái người đi hỏi.

Tấn An để cùng đang phân phó người bên cạnh, lúc này Nhậm Trường Lạc mới thoáng ổn định lại.

Thịnh Tri Mộ cùng nhìn hắn, Nhậm Tư cho là nàng sẽ hỏi Tiêu Chiến, môi mông khẽ mấp máy, nhưng Thịnh Tri Mộ lại hỏi, “Tiểu Trình công tử sao chưa tới?”

Nhậm Tư trả lời, “Hắn nói người khó chịu nên không tới.”

Dứt lời lại thấy có chút kỳ quái, Trình Lệnh Phi là người đầu làm bằng sắt, xác là tường dày, từ nhỏ đến lớn ngay cả phong hàn cũng chưa mắc qua, lần này nghe đến sấm sét mùa thu cái lập tức bệnh ngay được. thường ngày có thấy hắn kiêng kỵ đi săn đâu.

Bất quá người Thịnh Tri Mộ hỏi thăm là Trình Lệnh Phi, nàng không quan tâm đến tình địch của hắn, khiến Nhậm Tư cảm thấy an tâm, lông mày nhướn lên, đang trong cơn khoái chí, lúc này Thịnh Tri Mộ cũng khẽ nhủ mảy, giọng nói có chút nghi ngờ, “Tiêu Chiến cũng không có tới.”

Bạn đang đọc truyện *Trường An Tri Mộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20

Nhậm Tư cầm nín

Hắn ho khan một tiếng, “Chờ lát nữa ta cũng đi.”

Chẳng qua là Thịnh Tri Mộ tiện miệng thắc mắc, nàng cho rằng Tiêu Chiến là một người khá bướng bỉnh và ngang ngược, nhất định hắn sẽ không bỏ qua cơ hội để có thể phô diễn tài năng của bản thân, vậy mà mọi người chờ tới chờ lui vẫn không thấy đâu nên không tránh khỏi kinh ngạc. Nghe được thanh âm chua chát của Nhậm Tư, khóe miệng nàng khẽ giương lên.

Phu quân nàng, lắm lúc... thật đáng yêu.

Nhắc đến Triệu Tuấn và Phần An, hai người này xưa nay không rời nhau một bước, hai người cùng chạy vào sâu trong rừng, sau đó ngựa của bọn họ đều đạp phải dây mà ngã xuống, hai người nhếch nhác bê bết, Phần An lập tức mất hết phong độ mở miệng mắng to, “Ài? Tên nào không có mắt dám ám hại ông nội nhà người?”

Nhậm lão nhị lấy lá chuối che kín mặt, lắc lắc đầu “Còn đâu là một quý công tử chăm đọc sách, hiểu lễ nghĩa nữa?”

Lão tam phụ họa, “còn chẳng bằng tên quần là áo lượt như Hoàng huynh.”

“Còn đánh hắn không?”

“Được rồi, hai tên oắt con vô dụng, đại tẩu cũng chẳng thèm nhìn bọn họ lấy một cái.”

“Chúng ta về chào hỏi đại tẩu đi.”

Từ khi Thịnh Tri Mộ được gả tới họ còn chưa được tới trước mặt thỉnh an lần nào, mỗi lần có suy nghĩ này toàn bị Nhậm Tư đuổi xa chẳng kịp.

“Hoàng huynh sẽ không tức giận chứ?” lão nhị bày tỏ lo âu.

Lão tam giễu cợt hần, “Những lúc chúng ta làm quái, hoàng huynh cũng chẳng là đối thủ, sợ huynh ấy làm gì?”

“Cũng đúng.”

“Đi.”

Mã hoàng hậu ngồi lâu, vẫn không chờ được ai về, chờ tới nhàm chán siết quả quạt trong lòng bàn tay, nghiêng người cười hỏi Thịnh Tri Mộ, “Lúc người Hần thành Thịnh gia huấn luyện binh mã, ngoại trừ kích cổ tẩu nhạc, còn có gì khác nữa không?”

Vấn đề này Tấn An đề cũng cảm thấy rất hứng thú, binh lính do Bình Nam vương Định Viễn hầu huấn luyện ra so với các tướng sĩ khác của Đại Lương thì mạnh hơn rất nhiều, phẩm là nghe được lời này, ai cũng tò mò về cách luyện binh.

Nhậm Tư chống cùi chỏ lên lấy điểm tựa cho gương mặt tuấn tú, nở nụ cười hào phóng rồi nghiêng đầu chăm chú nhìn Thịnh Tri Mộ.

Thịnh Tri Mộ thoáng nhớ lại, rồi nhìn đám người phía dưới kia, vô cùng chậm chạp, vô cùng êm ái nói, “Dạ, Tri Mộ thường đàn khúc ‘thập diện mai phục.’”

“Hay lắm, hay lắm, Tri Mộ người hãy đàn một khúc đi.” Mã hoàng hậu xem ra đã thực sự nhàm chán lắm rồi, muốn tìm một đề giấy để ngồi khâu vá, nhưng dù sao cũng là hội sân mùa thu, tính chất nghiêm túc, ngồi ở vị trí trên cả trăm người, cũng nên quan tâm đến mặt mũi của Tấn An đề một chút. Thế nên dù tay chân có khó chịu cũng phải đề nén mong muốn may giày ngay lúc này xuống, cách tốt nhất là tìm Thịnh Tri Mộ nói chuyện giải khuây.

Kết quả Thịnh Tri Mộ phát nhẹ tà áo bay bay theo gió hệt như đoá hải đường. Hình ảnh đó nhanh chóng rơi vào mắt Nhậm Tư.

Kiếp trước, hần động tâm với nàng vào lúc nào?

Là lúc ở giữa sơn thủy, nàng khoác trên người áo choàng, đứng ở đó hệt như bông sen mọc giữa làn nước xanh trong, thật điềm tĩnh. Nàng dùng sáo thổi rơi ánh trắng xuống mặt sông, lại lạnh lùng như ánh tuyết ngậm sâu dưới đáy hồ, tựa như bó hoa nở rộ trong giấc chiêm bao. Khi đó hần đứng dựa đầu thuyền lắng nghe, hần nói, “Thật ra thì, cô nương này chỉ mong đợi có người thấu hiểu được nàng mà thôi.”

Kiếp trước gặp gỡ, hần hai mươi một chưa có thể thất, nàng mười tám, nhưng đã hứa hôn mất rồi.

Có thể do hần chậm một bước.

Nhậm Tư thất thần, có người đưa lên cho nàng một cây tỳ bà, Thịnh Tri Mộ ngồi dựa trên chiếc ghế ni mềm, mười ngón tay thon nhỏ, da thịt trắng như tuyết giống như ngọc chiếu sáng vào mình đường vậy, thanh nhã mà chói mắt.

Ngay cả Nhậm Trường Lạc đang nóng ruột chờ đợi Tiêu Chiến, ánh mắt lơ đãng liếc nhẹ một cái, trông mắt không thể tự chủ mà dừng lại trước một dáng hình xinh đẹp

Trường Nghi thì nghiêng đầu rót đầy một chén rượu hoa quả, nhàn nhạt nhấp môi, hứng thú thưởng thức tẩu tẩu đàn.

Tứ huyền* rạch một đường, tựa như lên tận trời cao, như tiếng của mũi tên từ xa xa đang xé gió phi.

*Tứ (nốt nhạc trong nhạc dân tộc tương đương với số 6 trong giản phổ)

Dòng trăng bị phá vỡ, chỉ còn lại từng trận tên lóe sáng.

Tiếng tỳ bà bỗng chói tai, rồi lại nghe như thanh âm thì thầm, rồi tiếng leng keng vang vọng của binh khí đụng chạm, tiếng vó ngựa xông pha không nề đao thương. Tiếng đàn như một âm thanh báo hiệu chỉ huy tam quân.

Mọi người xung quanh ban đầu thoáng ngẩn người, rồi tên đánh trống cũng không khỏi thất thần, ngẫm hiểu được ý tứ trong từng tiếng đàn, nhanh chóng thay đổi nhịp điệu phụ họa theo khúc “thập diện mai phục.”. Từng tiếng trống đánh rền vang giống như tiếng vó ngựa chạy băng băng, lại giống như chảy xiết buông thả, như nhập hồn vào non sông.

Nhậm Tư trầm ngâm, ngược lại từ phía bị âm thanh mỏng lạnh lạnh tựa như sợi tơ sắp đứt bao phủ, trên kia thái tử phi bình tĩnh, ung dung, phong thái của nàng khiến người đối diện cảm thấy tin tưởng, có thể khiến thiên quân vạn mã cảm khái, nàng quả là một nữ trung hào kiệt. Đương nhiên còn có người nghe nói, lúc nhị công tử Tịnh gia luyện binh đều cho phép thái tử phi ngồi trên đài cao, dùng tiếng đàn tỳ bà phối với tiếng trống làm chỉ lệnh.

Ở đô thành Trường An, đám công tử từ nhỏ sống ở nơi phồn hoa, an dật, suốt ngày dài cao trường phủ, đến cả khớp xương cũng mềm nhũn cả ra đừng nói đến chuyện tập võ, ngay đến khúc tỳ bà như vậy cũng chưa từng nghe qua.

Nhưng lúc này nghe xong, e là họ đang cảm thấy hồ thẹn với phụ mẫu, hồ thẹn với những tướng sĩ ngoài biên quan giết địch lập công, chỉ trong giây lát,

có không ít người để lộ nét mặt xấu hổ, tủi thẹn.

Nhậm Tư cầm quả quyết trong tay bóp mạnh đến chảy cả nước, một tay xoa xoa mặt thở dài, “Nhìn vào vẻ mặt của đám người kia ta còn tưởng Mộ Mộ đang dọa bọn họ sợ nữa chứ.”

Dần dần, ánh mắt của Tấn An để thay đổi kỳ lạ.

Thịnh Tri Mộ ngồi ngay chính giữa, dung mạo trầm tĩnh như tranh vẽ, nhưng người phía sau chỉ có thể nhìn thấy bóng y phục phiêu dật như đóa hải đường, lại giống như ánh chiều muộn tĩnh cờ rơi vào đáy mắt, chỉ thế gấp, không thể cầu, phong thái tĩnh mịch lại không thể nắm bắt.

Thịnh Tri Mộ gảy dây, sau một hồi tiếng đàn nhanh mạnh dồn dập, giờ đây khúc nhạc không còn là “thập diện mai phục” mạnh mẽ hùng tráng nữa, mà chậm rãi uyển chuyển.

Những biến đổi trong khúc nhạc của Thịnh Tri Mộ, Tấn An để đều hiểu đó là ý đồ riêng của nàng, ánh mắt sâu thẳm, đôi môi mím lại không nói lời nào.

Khúc tỳ bà hơi ngừng, đang lúc lòng người vừa si mê vừa say sưa. Từ xa truyền tới tiếng vó ngựa ào ào khiến hứng thú của mọi người bị quét phăng đi. Bọn họ không vui hướng mắt nhìn về phía âm thanh kia, Nhậm Trường Lạc vui sướng kéo Nhậm Trường Nghi cùng nhìn, chỉ thấy một con tuần mã đen huyền phi như bay về.

Trên lưng ngựa, một chàng trai trẻ- chính là người mà hôm nay Tấn An để nhắc tới- Tiêu Chiến.

Hình như từ lúc hắn xuất hiện, Nhậm Trường Lạc vui vẻ nhìn theo không rời nửa giây. Nàng ta thực sự ngưỡng mộ hắn, nàng chưa từng thấy qua nam nhân nào ngồi trên lưng ngựa có được phong thái như hắn, chỉ từng nghe nói qua, hắn có thể liên tục chiến đấu, hành quân cả ngàn dặm đường mấy ngày không ngủ nghỉ. Tâm trí hướng về hắn đã lâu, nhất thời càng nhìn càng ngây dại.

Thịnh Tri Mộ hướng phía Mã hoàng hậu và Tấn An để cúi người hành lễ, trả lại đàn tỳ bà rồi thối lui.

Lúc này, tiếng vó ngựa đã nặng hơn, phía sau Tiêu Chiến có mấy người bám sát không ngừng, bên ngựa của mỗi người đều treo một túi vải lớn màu đen, xem ra là thắng lợi trở về.

Tấn An để nhìn thấy Tiêu Chiến đang dẫn đầu, con người không khỏi trầm sâu hơn, hắn khẽ thấp giọng nói với Mã hoàng hậu, “Con trai Bình Nam vương Tiêu Chiến, nơi ấy bọn họ huấn luyện binh mã đúng là rất tốt, trầm thấy hôm nay Thịnh Tri Mộ cũng có ý muốn kêu gọi các vương tôn công tử Trường An học tập võ nghệ. Trầm thấy sau này nên khuyến khích lớp trẻ trong thành Trường An năng học võ, rồi lựa dịp cho bọn chúng so tài cao thấp.”

Mã hoàng hậu liếc nhìn con trai mình, hắn đối với Tiêu Chiến là kiểu “bất tiết nhất cố”*, nhưng bản thân Mã hoàng hậu lại không thấy vậy nên không vui, “Hoàng thượng có bản lĩnh cho Tư nhi cầm đầu đám công tử phá gia chi tử bậc nhất thành trường An thì còn gì không bác chúc được?”

“Điều này cũng đúng.”

Trọng văn khinh võ là thói lâu đời của tiên hoàng để lại. đến đời Tấn An để, dân giàu nước mạnh, hắn không có mấy khi để ý, sửa sang lại tư tưởng này, nhưng đến nay cần phải phòng bị Bình Nam vương, còn Định Viễn Hầu không biết là có thể mượn sức được hay cũng phải đề phòng. Yết tộc hung hăng ngang ngược. Bất luận xét về mặt nào cũng đều cần đến thanh niên trai tráng, võ dũng siêu quần. Cái đang thiếu ở đây chỉ có vậy.

Nếu thực sự xảy ra tình thế nguy cấp, triều đình không tướng giỏi chỉ có nước tiêu từng.

Thịnh Tri Mộ trở lại bên cạnh Nhậm Tư, lẳng lặng chờ đợi. mới lúc vừa rồi còn tài cao mặt lớn đàn khúc “thập diện mai phục” làm người người kinh tâm động phách, mà lúc này trước mặt hắn lại ôn uyển dịu dàng tựa như đóa bích thủy im lặng đợi phu quân lên tiếng trước.

Đây thật là mặt mũi của thái tử gia mà.

Có người vợ hiểu chuyện như thế, đám người kia không khỏi trầm đồ kị: thái tử thật tốt số, không biết đã đầu thai bao nhiêu lần mà thân phận cao quý, ngay cả mỹ nhân đều bị hắn vơ hết vào trong túi.

Nhậm Tư nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như không xương của nàng, nó thật lạnh, Nhậm Tư kín đáo đưa cho nàng một cái lò sưởi cầm tay trông rất tinh tế, hoa văn thanh nhã, cầm trên tay nàng lại càng dễ nhìn hơn. Nhậm Tư khẽ thở dài, “Về sau chỉ có thể đàn cho một mình ta nghe thôi.”

Sau ngày hôm nay, hắn phát hiện mình bỗng dưng có thêm bao nhiêu là tình địch.

Thịnh Tri Mộ dịu dàng gật đầu, “Ta biết rồi, điện hạ.”

“Còn có cảm kỳ thi họa, cái gì cũng không cho phô trương trước mặt người khác nữa.” Nhậm Tư thấp giọng gần kề, giống như đã chạm vào vành tai nàng rồi.

Nhậm Trường Nghi nhìn thấy khẽ cười cười, hâm mộ, từ lúc nào người như hoàng huynh lại đối xử với hoàng tẩu tốt như vậy.

Thịnh Tri Mộ ai oán, không phải nàng muốn phô trương mà là hoàng hậu nương nương muốn nàng đàn tỳ bà trợ hứng, chẳng qua là đã lâu nàng không đến quân doanh quan chiến rồi, tay nghề miễn cưỡng như vậy còn sợ bị Tấn An để và Mã hoàng hậu chê cười.

Nào ai biết Nhậm Tư dạy bảo xong lại lưu manh cắn vành tai nàng, “Ái phi nhớ kỹ lời vi phu dặn biết chưa.”

Thịnh Tri Mộ bị hấn cảm nay nên chỉ có thể khề động một chút phản đối.

Thật ra hấn vẫn luôn hiểu được những gì nàng đang nghĩ.

Trong nháy mắt, lòng nàng sinh ra một loại cảm kích. Có lẽ là đối với cuộc hôn nhân này, ngay từ lúc bắt đầu nàng đã không ôm một chút hy vọng nào, lúc bị đám phi khấu ngăn lại ở núi Tây Tuấn, biết được đó là người hấn phái tới, nàng cảm thấy hoàn toàn nản lòng với chuyện đi tới Trường An của mình rồi. Thế nhưng vòng vèo quanh co gả cho hấn, ở chung cùng hấn, nàng chưa bao giờ cảm thấy ủy khuất. So với chuyện yêu đương, nàng càng không thể phụ tâm ý của phụ thân, người là nam nhân đầu tiên hết lòng yêu thương nàng, nàng cũng hiểu được, không có bất kỳ nữ nhân nào có thể cự tuyệt sự sủng nịnh của thái tử điện hạ, muốn gì được nấy.

Lòng Thịnh Tri Mộ bỗng nhiên nhộn nhạo, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hấn.

Địu dàng, xấu hổ, ngượng ngùng, luống cuống... cứ như vậy Thịnh Tri Mộ khiến Nhậm Tư cười rộ lên, cuối cùng thì hôm nay hấn cũng đã cảm giác được, nàng đã tiếp nhận mình.

Thật tốt.

Mộ Mộ, kiếp này, hạnh phúc nhất chính là khoảnh khắc chúng ta quen biết nhau, ta chưa thê thất, nàng chưa cưới gả, mười học mình châu ta chưa đem tặng mà nàng đã hiểu tâm ý của ta.

Ta không hối hận dùng một kiếp tan thành mây khói để đổi lấy kiếp này có thể cùng nàng dài lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trường An Tri Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 21

Tiêu Chiến xuống ngựa, đưa chiếc túi màu đen đựng thú săn cho người phụ trách, tay vẫn nắm roi ngựa, xa xa hấn nhìn thấy nàng cùng Nhậm Tư đang cúi đầu thủ thi, bộ dạng kia thật thâm tình...

Trong lúc vô tình, Tiêu Chiến siết chặt roi ngựa.

Ở sau lưng vang lên một giọng vịt đực cười lớn rồi báo cáo, "Thú săn của Tiêu tướng quân là nhiều nhất."

Cả triều đều không mấy ngạc nhiên, Tiêu Chiến chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, lãnh đạm băng qua đám người đi mất.

Lộ trình lần này hấn bị tên họ La mấy hôm trước làm phiền không ít, lại bị hai tên trê ranh bốn cột lỗ mắt bao thì giờ, cũng may hôm nay thành tích vẫn về nhất chứ không Bình Nam tiểu quận vương như hấn e là bị chê cười rưng rưng.

Tiêu Chiến băng qua hàng rào trúc, đi lên phía trước, y phục màu xanh đen bọc ngoài cơ thể với những khối cơ rắn chắc, thoát nhìn cao ngất và mạnh mẽ, sắc mặt vừa anh tuấn khôi ngô lại nghiêm nghị lạnh lùng. Nhậm Trường Lạc nhìn tới nổi tim đập thình thịch, mặt mày nóng ran.

Tiêu Chiến cùng một toán người khác dâng con hồ ly đỏ cùng mấy con thỏ đã săn được lên, hấn hành lễ, Tấn An đế vỗ tay nói, "Quả là thiếu niên anh hùng, nếu Tiêu Chiến đã về nhất, vậy theo quy định cũ, trăm ban cho người cây tiền Kim thủy linh vũ này."

Người ở phía sau đã mang cây tiền tới, Tiêu Chiến vạch tấm khăn đỏ ra, một mũi tên sắc bén, sáng chói đang nằm trên kệ gỗ lim. Hấn đập lại tấm khăn đỏ, theo như lệ cũ, người về nhất trong cuộc thi săn bắn mùa thu phải tặng cho cô nương trong lòng mình cây tiền Kim thủy linh vũ này.

Nếu như hấn không có người con gái trong lòng thì việc này đương nhiên không thể ép buộc được. Mà hiện giờ cây tiền hoàng thượng ban cho hấn không cần tặng cho ai cả.

Ngón tay Tiêu Chiến thon dài từ từ cầm cây tiền lên. Mọi người đều tò mò, không biết hấn sẽ bước về phía ai. Hấn trước sau vẫn giữ ý cười nhàn nhạt trên mặt, chân đạp lên mặt đất rải đầy ánh tích dương đi thẳng.

Trông mắt Nhậm Tư tối sầm lại.

Phản ứng của hấn trong vô thức là kéo cổ tay Thịnh Tri Mộ, hai mắt khề neho neho.

Sao Nhậm Tư không nhìn ra, ánh mắt của Tiêu Chiến rõ ràng đang có ý khiêu khích?

Sao Nhậm Tư không nhìn ra, Tiêu Chiến hẳn đã tương tư Thịnh Trì Mộ từ lâu, lâu đến mức ngay cả chút cung kính cuối cùng cũng không thể đè nén được ý tứ lộ liễu của hắn?

Lúc Tiêu Chiến cầm cây tiến Kim thúy vũ linh bước tới, không ít người dõi tầm mắt theo, thậm chí cả Mã hoàng hậu và Tấn An đế.

Bởi vì nếu cứ bước thẳng, thì đích tới sẽ là chỗ của Thịnh Trì Mộ.

Tay cầm tiến, khoe môi khẽ mím tựa như đang âm mưu chuyện gì, mỗi một bước hắn đều bước đi vô cùng thông thả, vững chãi. Mãi cho tới khi Thịnh Trì Mộ kinh ngạc ngẩng đầu, nét mặt phảng phất có ý không vui, Tiêu Chiến mới hiểu, lòng nàng đã sớm mở cửa để cho Nhậm Tư bước vào. Tiêu Chiến thờ dài nảo nề, mặc dù lòng vẫn còn đố kỵ rất nhiều, nhưng bước chân hắn vẫn lướt qua, đi đến trước mặt Nhậm Trường Lạc.

Nhậm Trường Lạc cả kinh, vừa rồi còn tưởng Tiêu Chiến dám to gan tặc tử Kim thúy vũ cho Thịnh Trì Mộ, lúc này đã kinh ngạc đến nỗi phải dùng hai tay che miệng lại, chỉ thấy mỹ nam thân vận huyền y cung kính đưa mũi tên đến trước mặt nàng, "Tiêu chiến phải tặng tiến cho mỹ nhân, mong công chúa nhận cho."

Lúc này, tất cả đều ngưng lại, nhường chỗ cho thanh âm của hắn.

Tiêu Chiến tặng tiến cho mỹ nhân...

Nàng là nữ nhân trong lòng hắn?

Nhậm Trường Lạc thấy nỗi kinh ngạc từ bốn phương tám hướng ập tới, nàng không thể phản ứng được cho đến khi Nhậm Trường Nghi đẩy nàng một cái. Trường Lạc lúc này mới lên ngược mặt lên nhìn Tấn An đế, Tấn An đế vẫn trầm mặc không có bất cứ chỉ thị gì.

Tiêu chiến thấp giọng lại nói, "Mong công chúa nhận cho."

Thân là tướng lĩnh vạn quân, cao ngạo lạnh lùng, lại đang khom người trước nàng mong nàng đồng ý.

Nhậm Trường Nhạc chỉ nghe thấy tiếng lòng mình đang nổ pháo hoa, gấp rút truyền từ bụng lên cổ họng, nàng hốt hoảng mỉm cười, "Được, được."

Thế là cây tiến được đưa tới trước mặt nàng, Nhậm Trường Lạc nhận lấy, thẹn thùng nói, "Đa tạ."

Vừa rồi còn nghĩ Thịnh Trì Mộ sẽ là người được tặng tiến, nay cầm trong tay rồi, Nhậm Trường Lạc thờ phào, cho đến khi Tiêu Chiến hành lễ rồi chậm rãi thối lui, quay lưng lại, sắc mặt lạnh lùng như sương.

Xa xa, lão nhị và lão tam vò nát lá cây, cả hai đều không cam lòng.

"Tên nhãi Tiêu Chiến này xem ra không phải chỉ có hư danh, cái hồ đến cả hồ còn không nhảy ra được mà hắn lại có thể."

"Xem ra hắn còn mạnh hơn cả hồ."

"Chẳng trách hoàng tử bình thường như cộp cái mà cũng sợ hắn."

"Đúng, nhìn hoàng tử lúc này giống hệt như con thỏ con ấy."

"...Đại sự không thành, nghĩ thôi cũng thấy mất hứng."

Nhậm Tư quả thật không còn hứng thú, Nhậm Trường Lạc đang cầm kim tiến như kiểu mới nhặt được bảo vật, nửa ngượng nửa khoe khoang, cầm riết không chịu buông tay. Đến cả Nhậm trường Nghi muốn liếc cũng không cho.

Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Chiến, môi mòng nhàn nhạt, vẻ mặt không chút thay đổi.

Về mặt hắn như vậy thôi cũng đủ khiến Nhậm Tư tức muốn xông tới lật cái bàn trước mặt hắn ta.

Sau khi chuyển đi săn kết thúc, Tiêu Chiến đoạt giải nhất, còn lại không có mấy ai có thành tích đáng chú ý. Tấn An đế phân phó mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, hai ngày sau trở về Trường An.

Mã hoàng hậu giữ riêng Thịnh Trì Mộ lại một chút, nói muốn tặng cây tỷ bà mà hôm nay Thịnh Trì Mộ đã đàn cho nàng, Thịnh Trì Mộ để cho Khinh Hồng ôm cây tỷ bà, hai người băng qua những cây đuốc chiếu sáng rực.

Thanh âm giòn tan truyền đến từ sau lưng, "Chào hoàng tẩu."

Shịnh Trì Mộ và Khinh Hồng cùng quay đầu, chỉ thấy hai thiếu niên giống nhau như đúc, cười cười nhìn mình, thần thái cũng giống nhau. Chỉ là một người búi tóc nửa đầu, còn một người búi cả đầu, người búi một nửa là lão nhị, người búi cả là lão tam, đây là do Mã hoàng hậu yêu cầu để giúp người bên ngoài có thể phân biệt được hai huynh đệ họ.

Shịnh Trì Mộ còn chưa gặp qua hai vị tiểu thúc từ* này, da hai người họ trắng nõn tựa như sứ, trên mặt vẫn còn nét trẻ con, là lướt khả ái, nàng khẽ động môi, "Là Tiểu Đàm và Tiểu Hạ?"

"Đúng vậy, đúng vậy." hai giọng nói cũng giống nhau y hệt.

Sau đó, Kinh Hồng mở trường mắt nhìn hai vị tiểu điện hạ lôi kéo thái tử phi đi mất.

...

Nhậm Tư ngồi trước ánh nến lau kiếm, hai mảng sáng tối phân tách rõ ràng, sâu xa khó hiểu. Nghe được tiếng bước chân của Kinh Hồng, hấn cho rằng Thịnh Tri Mộ đã về, vội vàng nở nụ cười có vẻ hơi ngốc ngốc. Nhưng sau đó chỉ thấy một mình Kinh Hồng ôm áo choàng lông chồn của nàng trở về, Nhậm Tư đột ngột cả kinh còn tưởng Thịnh Tri Mộ đi lạc mất rồi.

"Thái tử phi đâu?"

Kinh Hồng điều chỉnh lại nhịp thở, thất lâu mới nhỏ giọng nói, "Vừa rồi... Hai vị tiểu điện hạ lôi kéo thái tử phi đi rồi ạ."

"Hò đồ." Nhậm Tư như bị chọt trúng chân đau, hấn nghiêng răng vớt kiếm vội đi tìm người.

...

Cuối cùng Thịnh Tri Mộ cũng đã biết được vì sao hôm nay không thấy người, thì ra là hai vị tiểu thúc này ám toán Tiêu Chiến, không những thế lại còn là chủ ý của Nhậm Tư. Nàng nghe xong hơi cúi xuống rồi cau mày nói, "Thái tử sao lại muốn đối phó Tiêu Chiến?"

Lão tam Nhậm Hạ "hử" một tiếng, biểu tình như thể ghét bỏ, "Hoàng tẩu hỏi lời này có chút không đúng, lẽ nào hoàng tẩu không nhìn ra Tiêu Chiến có ý đồ với tẩu sao?"

Lão nhị Nhậm Đàm phản vấn, "Nói xem Hoàng huynh có nuốt được không?"

"Không thể."

"Đương nhiên là không thể."

Nhìn thấy gương mặt Thịnh Tri Mộ khề ửng đỏ, Nhậm Đàm lại giả bộ già đời nói, "Tiêu chiến không phải được mệnh danh là thiếu niên anh hùng sao, đây cũng coi như kiểm tra thực lực, vừa hay hấn không phải chỉ có hư danh."

Nghe vậy, Thịnh Tri Mộ không nhịn được mà trả lời, "Tiểu điện hạ, chiến sự ở biên cương hai người chưa thấy qua, người Yết tộc trong vòng vây sống sót cũng chẳng có mấy người, đương nhiên Tiêu Chiến hấn phải là người vũ dũng."

Lời này theo gió thu, vừa vụn rơi vào tai Tiêu Chiến.

Dần dần, đôi môi mím chặt của hấn khẽ cong lên.

Ở sườn núi, chiến mã của hấn cúi đầu gặm cỏ, thân mật ghé xuống cổ hấn thở phì phò, con ngựa này khi ở trên sa trường thì nhanh mạnh, hùng dũng, lúc thông dong lại ngoan ngoãn ôn hòa. Tiêu Chiến vuốt về mặt ngựa, không khỏi nghĩ đến nếu có một ngày, người đối diện với hấn chính là nàng, nàng nằm trên đùi hấn, ôn nhu ngâm thơ cọ cọ vào người hấn...

Nhậm Đàm không thể phủ nhận đành nói, "Hoàng tẩu, sao tẩu có thể thiên vị mà khen hấn như thế,"

Nhậm Hạ nói, "Những lời này không thể để cho hoàng huynh nghe được."

"Nói nhảm, đương nhiên không thể."

Cùng lắm Thịnh Tri Mộ chỉ là đang nói chuyện công bằng thôi, nào có nghiêm trọng như lời hai tiểu điện hạ nói. Huống chi điện hạ nhà nàng cũng đâu có yếu kém, mỗi lần ôm nàng đều khiến nàng chẳng thể gãy ra."

Nhậm Hạ phát hiện má nàng đỏ ửng hơn trước rất nhiều, kinh ngạc nói, "Không xong rồi, Hoàng tẩu đỏ mặt rồi."

"Thôi xong, nói đến Tiêu Chiến là hoàng tẩu lại đỏ mặt."

"Xong đời rồi, thực sự là vậy rồi."

A... không phải như vậy mà, Thịnh Tri Mộ cắn đôi môi đỏ mọng, hai vị tiểu thúc này nói cái quái gì vậy?

Đương nhiên tiếng trò chuyện bên này đều truyền đến tai của Tiêu Chiến bên kia, Tiêu Chiến bỗng đứng lên, lúc Thịnh Tri Mộ chuẩn bị mở miệng giải thích, khi Nhậm Tư sắp xuất hiện, Tiêu Chiến thả dây cương cho ngựa tự đi xuống.

Chữ "không phải" kia Thịnh Tri Mộ chưa kịp thốt ra, Tiêu Chiến thân vận trường bào xanh lục như đáp xuống từ nơi ánh sao, hấn như khoác trên người một khí chất tiên giả, trang phục màu đen lúc đi săn được thay bằng trường bào có ống tay rộng, mỗi bước đi đều lộ ra vẻ tiêu sái, không gò bó cũng không quá tùy tiện.

Nhậm Đàm và Nhậm Hạ nhìn thấy Tiêu Chiến, phản ứng đầu tiên là chui tọt về phía sau Thịnh Tri Mộ để trốn.

Huhu, cứu mạng!

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 22

Nhậm Tư đứng ở phía sau gốc cây đâm một đâm khiến mấy chiếc lá rơi rụng. Hiện giờ hắn rất muốn xông ra đâm cho Tiêu Chiến một quyền ngay lập tức, nhưng không biết làm sao, hai chân như bị trói lại không thể cất bước. Một loại ý niệm bỗng chốc hiện ra trong đầu hắn, hung hăng bỏ khắp thân thể, “Sâu trong đây lòng hắn chưa bao giờ dám tin tưởng Thịnh Tri Mộ hoàn toàn?”

Nhậm Tư lại bồi thêm một quyền vào gốc cây, nếu như Tiêu Chiến dám động chân động tay, Nhậm Tư nhất định sẽ phi ra đánh hắn.

Shịnh Tri Mộ không nghĩ tới lời nói của mình lại bị người khác nghe trộm được, hai tiểu hoàng tử đều sợ hãi trốn sau lưng nàng. Thịnh Tri Mộ hơi tập trung lại, tuy chưa hề động một bước nhưng nàng vẫn đang kín đáo che cho bọn họ.

Hàng lông mày của Tiêu Chiến hơi giương lên, “Thì ra các người là tiểu hoàng tử.”

Nhậm Đàm hừ một tiếng, vậy mà thanh âm lại có chút run rẩy, “Người... người sợ à?”

Nhậm Hạ kéo lấy đai lưng của nhị ca, thấp giọng nói, “Kẻ thức thò mới là trang tuấn kiệt, chúng ta không đánh lại hắn đâu.”

“Hừ!”

Shịnh Tri Mộ có phản hồi như thế này, không nghĩ tới hai tên nhóc đó lại nhát gan như vậy. Chớp mắt Tiêu Chiến đã đến trước mặt, tay cầm roi ngựa tùy tiện gõ gõ lên đai lưng bằng lục ngọc. Hắn lạnh lùng đứng trong gió thu, vậy mà có thể tỏa ra hàn khí. Hắn khẽ mỉm cười, tiếng nói thật khó phân biệt ý cười, “Nếu là tiểu hoàng tử, vậy sao lại gây khó dễ cho ta?”

Tiếp theo, thanh âm của hắn trầm xuống, “Tiểu điện hạ tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, sợ là có người nhìn không ưa ta nên cố tình xúi giục, có phải không?”

Nhậm Đàm, “Thật lợi hại.”

Nhậm Hạ, “Có chết cũng không được nói.”

Toàn bộ lời nói của họ đều rơi vào tai của Thịnh Tri Mộ, tuy nói rằng Nhậm Tư đề phòng Tiêu Chiến là có lý do của hắn, nhưng không phải đi giật dây hai vị tiểu đệ của mình như thế này. Chuyện này hắn gây ra quả thật không thể cãi lý được nữa, nhưng Thịnh Tri Mộ vẫn khom người nói, “Là tiểu điện hạ không tốt, Tiêu tướng quân chớ nên so đo với họ. Ta thay mặt hai vị tiểu điện hạ xin lỗi Tiêu tướng quân.”

Nàng khẽ vòng hai tay lên, nước da ôn nhuận như ngọc, ở trong gió đêm giống như ngó sen trắng ngần.

Tiêu Chiến thấy vậy, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, lại không thể đuổi thẳng cổ hai tên làm cản trở này. Nếu nàng không phải thái tử phi, hắn đã trực tiếp đưa nàng ra sườn núi rồi muốn làm gì thì làm. Hắn nghĩ vậy rất lâu rồi, mỗi ngày một chịu đựng, đêm đầu tiên giật mình thức dậy từ cơn mộng xuân, đó là lần đầu tiên tiết khó ườn dầm, hắn biết, người có thể khiến hắn động tình chỉ có nàng.

Hắn khẽ cắn môi, cố gắng đè xuống những xao động đang bốc lên như lửa. Gió tùy ý đánh lên thân thể ngang tàn của hắn khiến người ta cảm thấy sức gió như yếu đi vài phần. rất lâu sau đó, mặt hắn lạnh lùng hóa một tầng băng, thấp giọng nói, “Hai vị tiểu điện hạ còn có Hoàng hậu nương nương và thái phó dạy dỗ, bọn họ có thể không tốt, nhưng không đến mức phải ám toán Tiêu Chiến.”

Tiêu Chiến một mực chắc chắn rằng có người đứng sau chỉ điểm, Nhậm Đàm và Nhậm Hạ nhìn nhau, hai người không hèn mà gặp cùng lúc đầu.

Không được, huynh đệ đã thề rằng có chết cũng không thể bán đứng lão đại được.

Khó xử không kém còn có Thịnh Tri Mộ, nàng nhăn nhăn lông mày, thanh âm tuy nhỏ mà kiên định, “Tiêu tướng quân, bản tính của hai vị điện hạ không phải là xấu, còn với việc họ đắc tội Tiêu tướng quân, nhất định sẽ bẩm báo với Hoàng hậu nương nương để người xử trí, nhưng Tiêu tướng quân một mực khẳng định rằng đứng sau còn có người xúi giục liệu có bằng chứng không? Chỗ ta có chút thuốc trị thương, đợi lát nữa về ta sẽ sai người đưa qua, việc của tướng quân ta sẽ giúp làm sáng tỏ.”

Tiêu Chiến khẽ há miệng, có chút ngạc nhiên.

Hắn chỉ muốn xông tới, muốn ôm nàng, muốn hỏi nàng rằng “Chẳng lẽ nàng không nhớ ta sao? Khi còn bé quan hệ của chúng ta rất tốt, ta và nhị ca nàng – Thịnh Quân còn là hảo bằng hữu.”

Bởi vì nàng đã gả cho người, nên mới xa lánh ta như vậy?

Tiêu Chiến nín nhịn một con tức, suy nghĩ trong đầu kia lại chẳng bật ra được một chữ, chỉ có thể ầm ầm nói, “Được, nếu thái tử phi nương nương đã nói vậy, Tiêu Chiến chỉ có thể tuân lệnh.”

Nhậm Tư đứng tựa vào gốc cây, ở bên kia nói gì hắn cũng không nghe được, hắn thấy bức dọc không tả được, hắn soi mói từng nhất cử nhất động của Tiêu Chiến, được một lát, không biết lùm cây bên cạnh có cái gì mà động đậy, rồi từ trong bóng đêm, có con tuần mã bước ra, hai mắt sáng rực nhìn hắn chăm chăm.

Con ngựa này Nhậm Tư không còn xa lạ gì nữa, là ngựa của Tiêu Chiến..

“Ngay đến ca ngựa cũng kéo tới bờ míc!” Nhậm Tư giận đến tái cả mặt mày.

Con ngựa như có linh tính, hình như ý thức được mình bị coi thường, lập tức ngẩng cao cổ hí một tiếng dài. Tiêu Chiến và vật cưỡi như có thần giao cách cảm, vành tai hắn khẽ động, chạy xuống sườn núi nhỏ, chỉ thấy dưới tàng cây lớn, thái tử điện hạ Nhậm Tư đang lúng túng để ngựa cắn tay áo cho khỏi kêu. Nhưng trong nháy mắt khi Tiêu Chiến xuất hiện, Nhậm Tư vờ như không có chuyện gì, bước vội ra xa hai bước, về mặt tỏ ra ghét bỏ con ngựa kia cực kỳ.

Con ngựa thấy chủ nhận, lập tức mừng rỡ điên cuồng chạy tới, nó dựa vào Tiêu Chiến rồi thân mật cọ cọ mấy cái, so với bộ dạng lúc thấy người lạ vừa rồi thật không giống chút nào. Tiêu Chiến vỗ vỗ bờm ngựa, rồi xoay người ngồi lên yên, siết dây cương khoan thai đi về hướng doanh trại. Không nói với Nhậm Tư lấy nửa lời khách sáo.

Nhậm Tư cũng chẳng để tâm, sau đó trên sườn núi xuất hiện thân ảnh thanh lệ u nhã của Thịnh Trì Mộ.

Áo khoác ngoài xanh ngọc, eo bó thon gọn, dáng đi thướt tha như khói, gió vẫn thổi qua dốc núi nhỏ, nàng chậm rãi đi xuống, phía sau hai tên quý gia đang thi nhau làm mặt hề, rồi nhanh chân chạy biến. Nhậm Tư biết là chúng nó sẽ khai mình ra mà, thái dương tức khắc đau nhức, trong nháy mắt Thịnh Trì Mộ đã đi đến trước mặt. “Chúng ta trở về thôi.”

“A, hả?”

Về mặt Nhậm Tư ngo ngo.

Theo như lý thường thì khi biết hắn đã làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, đáng ra nàng nên giận chứ, không phải sao?

Stịnh Trì Mộ lại đáp lại lần nữa, “Điện hạ, về thôi.”

“À, về, về thôi.”

Nhậm Tư đang đờ đờ, chẳng biết làm thế nào, nhưng vẫn không quên kéo tay Thịnh Trì Mộ đi về doanh trại. Nhưng lúc về đến nơi, chỉ còn hai người hắn mới biết nàng đã cực kỳ, cực kỳ giận rồi.

Nàng không nói với hắn một câu nào nữa, sau khi trở về cũng chỉ phân phó Tề ma ma thay nàng mang thuốc trị thương đến cho Tiêu Chiến, “Thuốc trị thương này nói là do thái tử điện hạ đưa.”

Nhậm Tư lúc này đang nằm ở gần chiếc lò sưởi đặt gần đầu giường, nghe thấy vậy lập tức giẫy nảy, “Sao lại nói là ta đưa? Mọi chuyện rõ ràng, ta và Tiêu Chiến là...” là tình địch, sao hắn có thể quan tâm tới tình địch được cơ chứ.

Tề ma ma lúng túng cầm bình thuốc, không biết nên đi hay ở lại, càng không biết phải nghe ai, Thịnh Trì Mộ không thèm nhìn hắn một cái, “Vậy cứ nói là ta đưa.”

Tề ma ma định lên tiếng, mặt lộ vẻ khó xử nhìn Nhậm Tư, tuy thấy hắn vô cùng cay đắng nhưng không dám phản bác thêm câu nào, vì vậy Tề ma ma thở dài một tiếng rồi đi xuống.

“Cô dâu mới” này, còn phải dạy nhiều đó!

Thái tử phi đưa thuốc trị thương cho tướng quân khác, cái này truyền ra ngoài thì mọi người sẽ nghĩ thế nào? Thịnh Trì Mộ xuất thân Mạc Bắc nhưng tuyệt đối không phải người không hiểu lý lẽ, Tề ma ma cũng nói là do Nhậm Tư đưa.

Một canh giờ trôi qua, Thịnh Trì Mộ vẫn ngồi trước gương đồng, không nhanh không chậm dùng lược sừng chải tóc. Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng lướt trên mái tóc đen tuyền, động tác lặp đi lặp lại suốt cả canh giờ.

Nhậm Tư tự cảm thấy ủy khuất cho chính mình, nhưng ngẫm lại thấy mình cũng thật trẻ con, nổi máu ghen muốn dạy dỗ Tiêu Chiến, còn xúi hai tiểu đệ động thủ, quả thực... có hơi vô sỉ, hắn thở dài, thôi thì trước mặt mềm mỏng một chút, hắn leo xuống giường, đi tới trước mặt Thịnh Trì Mộ, kéo đôi tay nhỏ nhắn của nàng, run run cất lời, “Xin lỗi Mộ Mộ, ta sai rồi.”

Thịnh Tri Mộ buông cây lược, nghi ngờ hỏi lại, “Điện hạ sai chỗ nào?”

Rõ ràng rất tức rồi còn làm bộ bình thần hỏi hấn, làm cho hấn phải tự kiểm điểm lần nữa, Nhậm Tư suy nghĩ một chút rồi thở dài, “Ta không nên xui tiểu Đầm và Tiểu Hạ ám toán Tiêu Chiến.”

“Còn gì nữa không?”

Thanh âm của nàng êm dịu, tựa như dù có thế nào nàng cũng không phát cáu, luôn luôn điềm tĩnh ôn nhu, nhưng ngược lại Nhậm Tư cảm thấy bức bách, hấn gãi gãi ót, không chắc chắn mà suy đoán, “Còn có, ta không nên không tin tưởng nàng?”

Căn bản hấn cũng không tin chính bản thân mình nữa.

Thịnh Tri Mộ không muốn bản thân mình trở thành người được sủng ái mà sinh kiêu, nhưng rõ ràng hấn quý trọng nàng, cung chiều nàng lại không tin nhiệm nàng. Suy nghĩ của hấn không thể chia sẻ với nàng, lại ngấm ngấm đối phó Tiêu Chiến, còn dùng phương thức trẻ con nhất.

Cũng như tối nay, hấn rõ ràng ở dưới dốc núi, nhưng không lộ diện, đó là do hấn nghi ngờ giữa nàng và Tiêu Chiến có gì đó, nếu không cũng là chưa đủ tin tưởng lẫn nhau.

Thịnh Tri Mộ mấp máy cánh môi, không muốn nghe hấn nhận sai nữa, “Ta mệt rồi.”

Nhậm Tư sững sờ nhìn Thịnh Tri Mộ lên giường, lúc nàng cời áo ngòira, hấn nhanh chân chạy lại, ánh mắt lầy lờn, “Lửa than không đủ ấm, trong chăn vẫn lạnh lắm, để ta làm ấm giúp nàng.”

Thịnh Tri Mộ nhìn hấn thật lâu, thương yêu nàng như vậy vì sao lại không tin tưởng nàng. Nàng và Tiêu Chiến chẳng có liên quan gì đến nhau cả, tâm lòng nàng đâu có sơ sài như thế.

Đêm nay, hai người nằm ôm lấy nỗi tâm sự riêng.

Tề ma ma trở về, thấy đèn đã tắt, bà đành xoay người rồi đi, quận chúa từ nhỏ lớn lên trong Hầu phủ, là tiểu thư khuê các, cho tới giờ vẫn chưa học qua đạo lý phu thê. Nam nhân khi nắm, khi buông, lúc nắm trong tay nhưng vẫn phải khẽ buông lỏng, nếu không vẫn sẽ tuột mất, càng không nên làm mình làm mẩy quá nhiều. Nhậm Tư là thái tử, cũng may hấn đối xử với Thịnh Tri Mộ không phải bằng tính khí của một thái tử, bằng không... Tề ma ma khẽ lau mồ hôi.

Tề ma ma chưa gặp Tiêu Chiến, chỉ thấy một thiếu niên trạc tuổi hay đi bên cạnh hấn, đưa thuốc đến rồi lập tức trở về.

Thiếu niên đem thuốc đến cho Tiêu Chiến, “Thái tử đưa tới, không biết tại sao đang yên đang lành gửi thuốc trị thương làm gì.”

Hấn không biết Tiêu Chiến bị thương. Tiêu Chiến nhướn mi, đưa bình ngọc lục lên mũi ngửi, mùi phật thủ thơm ngát, hấn mới lộ ra vẻ mừng rỡ, cười như điên, “Là Tri Mộ đưa.”

Thiếu niên khó hiểu, cũng bắt đầu đi, “Công tử, người lại quên mục đích chính rồi ư? Hôm nay ở trước mặt biết bao nhiêu người, công tử đã tặng kim tiền cho Trường Lạc Công chúa, người quên rồi sao? Ta đề ý sắc mặt của Hoàng thượng, hình như đã sớm định rồi, sợ là trở về Trường An sẽ hạ chỉ phong người làm phò mã, công tử, người có thể tình lại đi.”

Nói đến Nhậm Trường Lạc, sắc mặt Tiêu Chiến cứng đờ, những ngón tay thon dài siết chặt lọ thuốc, trong nháy mắt hình ảnh nữ nhân ngu xuẩn cay nghiệt kia hiện lên trong đầu, lấp đi hết những ý niệm đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Trường An Tri Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 23

Nhậm Tư biết mình đã khiến Thịnh Tri Mộ giận và thất vọng rất nhiều rồi nên ban đêm không dám làm phiền nàng yên giấc, chỉ biết nhắm mắt hai mắt, vừa để ngấm lại xem bản thân mình đã sai chỗ nào, vừa là để nghĩ cách xin nàng tha thứ.

Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ mãi đến nửa đêm mà vẫn không buồn ngủ, bên người truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng như gió xuân. Hấn mở mắt hai mắt ra, nghiêng đầu nhìn. Thịnh Tri Mộ đang ngủ rất thảnh thơi, “hồn nhiên” đến độ không biết đầu mình đang gối đầu trên tay Nhậm Tư, nàng khẽ trở mình, hơi thở thơm tho ẩn hiện trên người, Nhậm Tư cong cong khóe miệng, tướng ngủ của nàng đêm nào cũng giống đêm nào, như thể đứa bé con luôn muốn chui vào lòng hấn.

Từ khoảng cách xa ban đầu, chậm rãi gần kề, rồi gần hơn chút nữa.

Cuối cùng, cả người nàng đều nép vào hấn.

Nhậm Tư ngừng thở, không dám động đậy, trong lòng ảm áp.

Bên hông lại có thêm cánh tay mềm mại, Thịnh Trì Mộ đang ôm chặt lấy hân.

Nhậm Tư dù gì cũng là người học võ, cộng thêm thân thể khỏe khoắn từ nhỏ, nằm trong chăn chỉ một chốc là ấm. Ngược lại Thịnh Trì Mộ trời sinh thể hàn, sợ nhất là bị lạnh. Kể từ khi cùng hân chung chăn gối, lúc ngủ nàng đều không tự chủ được là “lăn” vào lòng hân, đến sáng sớm hôm sau thức dậy, phát hiện lúc ngủ bản thân mình đã làm gì thì nàng lại kinh ngạc, xấu hổ, đáng về lúc đó của nàng thật xinh đẹp khiến hân càng nhìn càng thấy yêu thương.

Giờ nàng đang ngoan ngoãn nằm trong lòng hân.

Nhậm Tư len lén mừng thầm, cắn môi để khỏi bật ra tiếng cười khoái trá.

“Mộ Mộ, xin lỗi.”

Nhậm Tư sống nhiều năm như vậy, hai kiếp rồi, kiếp trước còn làm hoàng đế mấy năm, đối với việc đoán định lòng người, hân cũng coi như là nhìn qua là biết.

Hân phân phó thủ hạ chặn đường cướp xe rước dâu Thịnh gia ở núi Tây Tuấn khiến Thịnh Trì Mộ sinh lòng nghi ngờ, giờ thêm việc hân giật dây hai tiểu đệ ám toán Tiêu Chiến khiến người không nhớ chút gì về chuyện của kiếp trước như Thịnh Trì Mộ khó hiểu, có rất nhiều chuyện hân chỉ cần cười đùa vài câu để cho qua, nhưng nhất định nàng sẽ nghĩ hân đang để phòng nàng, không xem nàng như thể từ.

“Mộ Mộ, cưới nàng là nguyện vọng lớn nhất cuộc đời này.”

Thừa dịp nàng đang ngủ, hân ghé sát tóc mai của nàng, hương thơm trên người len lỏi vào cánh mũi, tay Nhậm Tư nâng gò má của nàng, hôn lên mái tóc đen, đôi mắt nặng trĩu tình cảm. Vì ban ngày không tiện thể hiện tình cảm thâm thiết, chỉ là sự dịu dàng ôn nhu không thể duy trì lâu tại trong người hân đang nóng rực lên.

Thái tử gia tự làm tự chịu, cắn môi nghĩ ngợi, cuối cùng chẳng thể nào “ăn” kiểu thô ngay được đành nín nhịn lửa nóng trong người, xuống giường, đi tắm!

Lúc Thịnh Trì Mộ tỉnh dậy bên cạnh đã không còn ai, tầm mắt nàng hơi mơ màng nhìn phần giường trống bên cạnh. Tề ma ma hầu hạ nàng rửa mặt cho tỉnh, nhân lúc còn sớm muốn nói chuyện với nàng.

“Quận chúa, người gả đến hoàng thất rồi, nên theo quy tắc của hoàng thất, nó có mấy câu muốn nói, có thể không được xuôi tai cho lắm, nhưng cũng đều vì muốn tốt cho quận chúa.”

Thịnh Trì Mộ nói, “Nhũ mẫu có gì cứ nói thẳng.”

Tề ma ma ở Hầu phủ từ nhỏ, một lòng trung thành, luôn dốc sức vì chủ nhân, chăm sóc nàng chẳng khác mẫu thân ruột là mấy, còn theo nàng lặn lội đường xa đến Trường An. Người thân tín bên cạnh nàng giờ đây cũng chẳng có mấy ai, Tề ma ma là một trong số ít đó.

Tề ma ma vấn tóc cho Thịnh Trì Mộ, giúp nàng cài trâm, cài cung hoa thụy vũ hai bên, hoa điện ngọc so le trên dưới. Trước gương đồng hiện lên hai bóng người, một già một trẻ. Tề ma ma liếc nhìn không khỏi than thở. “Trong lòng điện hạ có quận chúa, cho nên mới cưng chiều hết mực, nhưng dù gì điện hạ cũng là một nam nhân, còn là thái tử, có đôi khi này sinh xung đột cũng không nên...”

Thịnh Trì Mộ nhướn mày, “Ta không thể nổi giận sao?” vĩnh viễn không được phép giận hân?

Tề ma ma lắc đầu, “Dĩ nhiên không phải, nếu quận chúa tức giận thì tức giận, cho điện hạ biết là người giận cũng được, có thể ngó lơ điện hạ mấy ngày. Nhưng nó biết tính cách của quận chúa, nếu ai đó đụng phải điều cấm kị của người, chỉ sợ là người đã bỏ mặc không thèm để tâm rồi, điện hạ không phải người ngoài, người lo điện hạ mấy ngày những không nên xa lánh, coi điện hạ như kẻ xa lạ được.”

Tề ma ma không biết vì sao Thịnh Trì Mộ lại đối xử hồ hững với thái tử điện hạ như vậy nhưng thế nào đi chăng nữa đều không đúng lắm.

Thịnh Trì Mộ chưa từng nghĩ sẽ coi Nhậm Tư là người ngoài, ngay cả nàng cũng có chút khó thích ứng. Nhậm Tư đối với nàng là thật lòng thật dạ, nàng biết, cũng dần quen rồi. Nhưng hân đối tốt như vậy, lại không tin tưởng nàng mới khiến lòng nàng không vui. Nhưng đối xử lạnh nhạt với hân như thế, nghĩ lại cũng thấy có chút...khó chịu.

Đại khái... đại khái nàng thực sự đã động lòng?

“Tề ma ma, ta nên làm thế nào bây giờ?”

Không nghĩ tới là sẽ có một ngày quận chúa lại hỏi vấn đề này, Tề ma ma ngẩn ra một lúc rồi mới tỏ tường. Ai nói trong đầu quận chúa không nhớ tới cô gia đâu, chỉ tại da mặt vẫn còn mỏng quá. Trong đầu Tề ma ma hiểu rõ như gương, miệng cười tủm tỉm, “Trước mắt quận chúa nên mặc kệ điện hạ hai ngày, để cho điện hạ biết rằng người đang giận, sau này không dám tái phạm, vừa là để cho điện hạ có thời gian nghĩ cách dỗ dành người. Cái này cũng có thể kiểm tra xem địa vị của quận chúa trong lòng điện hạ như thế nào.”

Thịnh Trì Mộ ngạc nhiên, “Nhưng vừa nhũ mẫu nói là không nên lạnh nhạt với chàng còn gì?”

“Đó không phải ý như vậy,” Tề ma ma nắm tay nàng, “Nô nói là hai ngày, chỉ là giả vờ thôi, giữa phu thê với nhau làm sao có thể tránh được những lúc xích mích hiểu lầm chứ, huống chi còn ở trong hoàng thất, điện hạ thân phận cao quý, bình thường quận chúa luôn phải nghe theo điện hạ là điều đương nhiên, như vậy khó tránh khỏi sẽ khiến người ở vào thế yếu.”

Dứt lời, Thịnh Tri Mộ như vẫn đang còn lạc trong suy nghĩ, Tề ma ma dặn dò, “Quả thực nô đã nhận ra, điện hạ đối với quận chúa đặc biệt cưng chiều, nhưng người lại là thái tử gia phần lớn thời gian quận chúa chẳng thể làm trái ý của điện hạ được, chỉ có thể ngầm chấp nhận là không được. Phu thê sống với nhau cần có một bên chủ động, ví dụ như chuyện lần này, quận chúa nể sợ thân phận của điện hạ, điện hạ bận tâm đến suy nghĩ của người, vậy rốt cuộc ai sẽ làm chủ?”

Những điều Tề ma ma nói hôm nay đều là những lời mà Thịnh Tri Mộ chưa từng nghe qua trước đây. Nàng sững sốt hồi lâu mới gật gật đầu.

Nói cho cùng, quận chúa tuổi còn trẻ, da mặt còn mỏng, thế nào cũng phải đợi tự mình trải qua rồi mới có thể hiểu được, bằng không sao Hầu phu nhân lại muốn bà đi cùng để nói cho quận chúa nghe những điều như thế?

Thịnh Tri Mộ cùng nữ mẫu đi ra khỏi trại, chỉ thấy ngòi rào tre cao bên kia, có một bóng hình quen thuộc đang luyện kiếm.

Nhậm Tư mặc bộ trường y xanh đen, lúc này mấy tên hộ vệ hàng ngày hay đi bên hắn đang đứng vây thành vòng tròn nhỏ, mắt ai nấy đều tròn tròn như chuông, biểu cảm như kiêu không thể tin tưởng được.

A Tứ lấy cùi chỏ khẽ huých vào A Tam, “Huynh nói xem, thái tử gia của chúng ta từ lúc nào biết cúi đầu hành lễ với sư phụ vậy?”

Ngày hôm nay lúc Nhậm Tư bắt đầu luyện kiếm, ai cũng cảm giác được chuyện gì đó không đúng, rất không đúng, thái tử điện hạ trước đây có tập võ cũng không bao giờ chăm chú đến thế này.

A Tam lắc đầu, “Ta biết, thực ra sau khi điện hạ đắm đầu vào tường ngắt đi, lúc tỉnh lại đã khác nhiều lắm rồi.”

Một câu khiến mọi người đồng loạt thức tỉnh, A Tứ bỗng nhiên nghiêng đầu, nghiêm túc nói, “Ta thấy huynh dần như vậy, chỉ bằng ta đập cho một phát khiến huynh hôn mê bất tỉnh, sau này tỉnh lại nói không chừng lại thông minh ra đấy.”

“Ông nội nhà ngươi!” A Tam không nhịn được chửi thề.

Nhậm Tư thấy động tĩnh bên này, tra kiếm vào vỏ, trên trán lấm tấm mồ hôi, từ xa thấy Thịnh Tri Mộ đang đứng trước lều trại, liền nỏ một nụ cười sáng lạn.

Giống như hoa hướng dương nở dưới ánh mặt trời.

Thịnh Tri Mộ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn hắn vậy đột nhiên cũng muốn cười theo.

Tề ma ma ho khan, nhắc nhở nàng một câu, “Sắc mặt không được thay đổi, cứ lạnh lùng bước qua thôi. Quận chúa, chúng ta đi.”

“Ừ.” Thịnh Tri Mộ theo lời nữ mẫu dạy, phát tay áo lửng lơ đi lướt qua, không thèm liếc Nhậm Tư một cái.

Món nợ kia nàng vẫn chưa cho qua rồi. Nhậm Tư bắt đắc dĩ hít một hơi dài, yên lặng nhún vai.

Thịnh Tri Mộ không biết nên đi đâu, đành nhanh nhả bước tới bên dòng suối. Lúc này có mười mấy người đang chơi đùa bên đó, họ uống rượu thơ ca âm ỉ, âm thanh quá lớn khiến Thịnh Tri Mộ khó chịu nhíu mày.

Lúc này Tề ma ma thẳng thắn nói, “Hôm qua nô to gan, lúc đưa thuốc cho Tiêu tướng quân đã nói là của thái tử điện hạ. hai vị tiểu hoàng tử cũng đã nhận lỗi rồi, mọi chuyện quận chúa cũng đừng nên bận tâm quá.”

Tề ma ma nói tiếp, “Nô cũng biết hôm qua quận chúa rất tức giận, nhưng kỳ thực, người hiện giờ đã là thái tử phi, đối với nam nhân khác cũng nên giữ khoảng cách một chút, Tiêu công tử... mặc dù không dám giấu giếm, nhưng trước đây nô luôn cho rằng quận chúa quan tâm đến Tiêu công tử, nhưng nay chuyện đã khác, người gần gũi với quận chúa nhất là thái tử điện hạ.”

Gần nhất, người gần gũi nhất, chính là Nhậm Tư.

Đúng rồi, những chuyện thân mật nhất họ cũng cùng nhau làm rồi...

“Ta và Tiêu Chiến...” Thịnh Tri Mộ nhăn mày, “Nhiều năm trước khi ta còn chưa hiểu chuyện, ta coi huynh ấy như ca ca, hiện tại cứ coi như ta còn xem huynh ấy như ca ca thì cũng không có ý kia...”

Trên phương diện tình yêu nam nữ, nàng tuy đơn thuần ngay ngô, nhưng cũng không ngu ngốc. hôm qua nàng cũng nhận ra, ánh mắt nóng rực như hổ nhìn mồi của Tiêu Chiến lúc nhìn mình.

Tề ma ma nói đúng, sau này nàng nên tránh xa Tiêu Chiến một chút mới được.

Càng là có liên quan thì càng là điều cấm kỵ, tuy nàng còn bức Nhậm Tư, nhưng cũng không muốn gây nên một số hiểu lầm không cần thiết.

Tề ma ma nhìn chăm chăm Thịnh Trì Mộ một hồi, nụ cười như có tâm ý riêng, “Quận chúa, nó ở bên cạnh người lâu như vậy, nhưng vẫn chưa thấy người giận ai bao giờ.”

Ví như lần gặp thích khách ở núi Tây Tuấn, nàng cũng chẳng quan tâm là mấy.

Mắt Thịnh Trì Mộ khẽ động, chỉ nghe Tề ma ma cười nói, “Ngàytrước, cô gái người Yết tộc mà nhị công tử coi trọng có nói, Người khiến quận chúa tức giận chỉ có thể là người ở trong lòng quận chúaà thôi.”

Giọng Tề ma ma tuy nhẹ nhưng lại giống như sấm sét.

Người trong lòng

Người trong lòng nàng là Nhậm Tư, nàng thích Nhậm Tư rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trường An Trì Mộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.